Giới thiệu Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm

Tự truyện tâm linh - Nghiệp âm là tuyển tập bao gồm các mẩu truyện ngắn, có thật trong cuộc đời của tác giả.

Nhân vật chính của truyện là người có một "dị năng bẩm sinh" về thế giới tâm linh.

Khi mà con người ta luôn tò mò về thế giới tâm linh thì nhân vật chính của câu truyện lại sống trong thế giới chứa đầy những điều tâm linh kỳ bí.

Muốn khám phá thế giới của các linh hồn, yêu ma quỷ quái thì mời các bạn đón đọc và theo dõi bước chân của nhân vật chính nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Cội nguồn

Để bắt đầu câu chuyện này, tôi xin phép được quay trở lại Gia Lâm cách đây 9 năm. Ngày ấy tôi còn là một cậu bé học cấp hai, vô lo vô nghĩ. Thuở niên thiếu của tôi sẽ mãi trôi qua êm đềm với cánh đồng, trái bóng như vậy nếu không có một ngày..

Đó là một ngày mưa tầm tã ở vùng ngoại ô, bố tôi cùng một người đàn ông chững tuổi nhanh chóng rảo bước vào trong nhà. Ấn tượng đầu tiên của tôi với người đàn ông này là đôi mắt sáng, bước đi linh hoạt chẳng khác nào thanh niên mặc dù ông ta nhìn cũng đã chững tuổi. Yên vị trên chiếc trường kỷ đã cũ của nhà tôi, người đàn ông lạ mặt cất tiếng:

- Thưa anh chị, nhà này vốn xây trên đất có ngạ quỷ, vợ chồng đương số có con đầu lòng mang nghiệp âm.

Nghe đến đó thì mẹ tôi có vẻ lo lắng lắm, bà cố gượng hỏi người đàn ông với giọng run sợ

- Nghiệp..Nghiệp âm là gì hả thầy

Cái người được mẹ tôi gọi là thầy ấy nhìn đăm chiêu về khoảng không phía trước, nhấp ngụm trà, ông từ từ nói.

-Kiếp số nghiệp âm có nghĩa là người có duyên với tâm linh, có duyên với thế giới vô hình. Những người này thường sinh vào chính Tý, cuộc đời có đôi phần vất vả nhưng ngộ tính đặc biệt cao, nếu đi theo con đường thầy pháp thì lại sớm đạt được những thành công đáng kể. Bằng không thì cuộc đời thâm trầm, tươi ba buồn bảy.

Bố mẹ tôi nhìn nhau thở dài, ai nấy đều giữ im lặng. Tôi ngồi hóng phía kế bên nghe chẳng hiểu được là bao đành bỏ lên nhà đọc truyện.

Sau cái ngày định mệnh ấy, mẹ tôi chạy vạy khắp nơi để mời thầy về xem bói cho thằng con quý tử. Kể cũng lạ, xưa nay tôi hiếm khi thấy mẹ như vậy. Cứ ròng rã như vậy hơn tháng trời, mẹ tôi được đánh tiếng có ông thầy bùa ở Hải Dương kỳ thực là cao tay lắm. Sớm hôm ấy, mẹ cùng tôi bắt chuyến xe từ năm giờ sáng với hy vọng là người đầu tiên dược diện kiến ông thầy cao tay.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Diện kiến

Hải Dương, vùng đất có bề dày lịch sử, văn hóa được kéo dài từ những triều đại phong kiến Lý, Trần, Lê, Nguyễn cho tới nay. Bên cạnh đó cũng là những câu chuyện tâm linh nhuốm màu kỳ bí mà ít ai dám bàn về sự thực hư của nó.

Tôi và mẹ đặt chân đến Tứ Kỳ cũng cỡ hơn 7h, khó khăn lắm mẹ tôi mới hỏi thăm được đường vào nhà của vị thầy pháp cao tay. Ban đầu, mẹ tôi còn bán tín bán nghi vào những lời đồn đoán về danh tiếng của ông thầy. Cho đến khi hai mẹ con chứng kiến cảnh tượng cả chục người la liệt ngồi chờ tới lượt ở cửa. Ấy vậy mới thấm câu "thỉnh thầy khó hơn đãi mỏ". Cực chẳng đã, mẹ con tôi đành phải ghé vào quán nước vệ đường chờ vãn người mới tới thưa chuyện. Đúng là gần đèn thì rạng, ngay cả người bán quán bên cạnh nhà thầy cũng có cái khiếu xem bói, thoáng nhìn mặt mẹ tôi là cô này đoán ngay ra đến gặp thầy Hữu. Cô bán nước mồi chuyện

-Thầy Hữu ở đây thì có tiếng từ ngày xưa rồi, ngày nào cũng thế đấy cô ạ, khách lai vãng cứ độ vài ba chục người cho tới tối muộn. Em bán nước quanh năm ở đây có đồng ra đồng vào cũng là nhờ cái tiếng của thầy Hữu.

Mẹ tôi tiếp nhời,

-Mẹ con chị ở xa tới, chả biết tài phép thầy ra sao mà tiếng lành đồn lên tận đất Hà Nội cô ạ.

Cô hàng nước ra vẻ hào hứng lắm

-Đấy, chị nhìn thì biết, thỉ như mà thầy Hữu không có tài cán gì thì làm sao mà tấp nập như thế kia được. Ngày xưa có đợt làng em gặp sự lạ. Chỉ trong một tuần mà đến gần chục thanh niên làng lần lượt lăn ra ốm, có đêm người ta còn nghe thấy tiếng vó ngựa bình bịch ngoài đường như hành quân thời xưa. Người làng cứ 8h giờ tối là tuyệt nhiên kín cổng cao tường, chẳng ai dám bén mảng ra ngoài đường. Cho tới khi thầy Hữu chuyển tới đây. Cứ giờ Hợi hàng ngày là hàng xóm lại được phen thất kinh khi có ông cụ tuổi ngoài lục tuần diện áo nâu sòng lễ khễ tay nải đi về hướng đầu làng. Thật ra thì cũng chả ai biết là ông đi đâu, nhưng theo lời kể của mấy người đi chợ đêm thì …

Mẹ tôi sốt sắng giục,

-Cô cứ kể tiếp đi, chị vẫn đang nghe

Câu chuyện lại được tiếp tục, lần này nghe chừng giọng điệu của cô hàng nước như có gì đó trùng xuống.

-Theo như mấy người đi chợ đêm kể lại, thỉnh thoảng họ dậy lên chợ huyện sớm thì thấy có người đàn ông đứng trước cây đa cổ thụ ở đầu làng quát tháo, tay bắt quyết, tay cầm cành cây như cành dâu mà quật vào thân cây. Có người từng cố lại gần để nghe cho ra ông thầy này quát tháo điều gì, nhưng kỳ thực chỉ toàn là thứ tiếng quái đản, có cố nghe cũng chả hiểu nổi. Cũng có những người khác kể, ông thầy ngồi chân xếp vàng dưới gốc đa mà gõ mõ, người đi qua chỉ nghe thấy tiếng khóc ai oán từ muôn trùng vọng lại, hòa cùng âm thanh đa chiều của màn đêm tạo nên một cảm giác ma mị đến rợn người. Tuy vậy, ấy cũng chỉ là những câu chuyện mà người dân xóm này thêu dệt lên về sự kỳ bí của thầy Hữu. Còn thực hư thế nào thì chỉ có bản thân ông ấy mới biết được. Nhưng cho đến một ngày, cả làng trên xóm dưới ở cái đất này phải kính nể đến cái tên của thầy.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Diện kiến - Tiếp

Đến đây tôi xin phép được gọi tên của cô hàng nước cho dễ bề thuật lại câu chuyện.

Mẹ và tôi cứ thế chìm đắm trong câu chuyện ma mị của cô Trà, chính bản thân hai mẹ con cũng đang tò mò cực độ về những diễn biến tiếp theo. Dường như nắm bắt được tâm lý của hai người đối diện, cô Trà nhanh chóng kể tiếp.

- Đó là một ngày mà mọi thứ quái dị xảy ra trong cái làng nhỏ bé này lên tới đỉnh điểm, cô con gái diệu của bác trưởng thôn nửa đêm canh ba mò ra gốc đa đầu làng ngồi rên rỉ. Ông Lục, người xóm giữa, ông này có thói quen đi câu đêm, mà những người có cái thú vui này thì còn sợ gì ma quỷ, nhiều lúc nhắc tới chuyện ma trêu quỷ hờn ông Lục chỉ cười rồi gạt đi và cho đó là mấy điều nhảm nhí. Hôm nay, chẳng khác gì mọi khi, ông Lục sang ao làng Tượng để buông cần. Ông Lục rảo bước tới đoạn gốc đa đầu làng thì bỗng chân ông nặng như trì, từ phía gốc đa hắt ra ánh mắt đỏ rực đang nhìn về phía ông. Ông Lục thất kinh, miệng ú ớ chẳng nói được lời nào. Bấy lâu nay ông vốn chẳng tin vào thứ ma quỷ, cho tới ngày hôm nay, trong tình huống tiến thoái lưỡng nan này, có nói là không tin thì cũng chẳng thể nào mà đành lòng cho được. Ông Lục cố gắng lết những bước chạy nặng trịch quay ngược về trong làng, phần thì ông la hét um xùm cả một vùng quê tĩnh mịch vốn đã chìm vào màn đêm thăm thẳm. Thấy tiếng kêu la thất thanh, người này kháo người kia kéo nhau ra ngoài xem sự tình thế nào. Người ta thấy cái dáng vẻ còm nhom của ông Lục đang ba chân bốn cẳng tiến về phía đám đông. Thở không ra hơi, ông Lục cố rằn vài câu lí nhí, gốc đa.. gốc đa... gốc đa có ma. Người làng nhìn nhau, chẳng ai dám nói với ai nửa lời, Vẻ mặt của mấy mươi người lúc bây giờ đều hiện rõ sự ngờ vực. A Tuân, người nổi tiếng gan dạ trong làng đề nghị dẫn đầu một vài thanh niên trai tráng ra xem sự tình.

Vẻ mặt cô Trà lúc này vẫn tỏ rõ sự kinh hãi, có lẽ ngày hôm đó cô cũng là người chứng kiến phần nào sự việc xảy ra. Cô ấp úng,

- Ấy thế..ấy thế mà cũng chả ăn thua, mấy người thanh niên chưa đi tới gốc đa thì đã nghe tiếng cười khanh khách vọng lại như từ âm ti địa ngục. Trong cái khói sương mờ đục dưới ánh trăng vành vạnh, họ thấy dáng dấp của một cô gái đang ngồi gục dưới gốc đa, hai tay buông thõng. A Tuân đánh tiếng để mọi người tiến lại gần hơn, nhưng khung khảnh quái dị trước mắt đang khiến cho những con người tưởng chừng như gan hùm dạ hổ cũng phải chùn chân. Trong cái lúc tình thế được coi là "âm thịnh dương suy" đó, ngay cả một tiếng động nhỏ nhất cũng có thể làm con người ta hồn bay phách lạc. Có kẻ đã toan tính quay đầu bỏ chạy. Nhưng chưa kịp quay người lại thì có bàn tay sần sùi thô ráp đặt lên vai của kẻ đứng ngoài cùng. Tên này kinh hãi, người run lẩy bẩy, ánh mắt từ từ quay lại phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Diện kiến, tiếp

Đôi bàn tay thô kệch ấy vô tình khiến cho gã thanh niên trở nên hoảng loạn, giữa tiết trời đông lạnh đến thấu xương thấu thịt mà mồ hôi trên người gã đổ ra như tắm, khuôn mặt tái nhợt đi vì sợ. Ánh mắt hắn từ từ bắt chọn được hình thù phía sau mình. Lúc này, ba hồn bảy vía của gã thanh niên như vừa trở về từ cõi âm ty tào địa. Nhưng người này là ai, sao vẻ mặt của ông ta bình tĩnh một cách lạ thường như vậy. A Tuân nghe thấy có động liền quay lại phía sau, vốn tính tình cũng hay lân la đầu thôn cuối xóm nên a cũng chẳng còn lạ gì người đàn ông kỳ bí kia, đó là thầy Hữu. A Tuân toan lên tiếng thì thầy Hữu ra dấu để mọi người giữ yên lặng.

Tiếp đó, thầy Hữu từ trong tay nải đã đeo sẵn trên vai lấy ra một chiếc chuông đồng. Đoạn vừa lắc chuông thầy Hữu vừa từ từ tiến lại phía gốc đa, cảnh vật lúc này tựa hồ như tào phủ. Phía sau, mấy người thanh niên vừa kinh sợ vừa tò mò muốn biết thầy Hữu định làm gì. Thoạt khung cảnh phía trước như dần thay đổi, cô gái từ từ đứng dậy, đầu nghẹo hẳn sang một bên. Tiếng cười khanh khách khi nãy hình như đã dừng hẳn, thay vào đó là những tiếng thầm thì khi được khi mất. Tuy vậy, nếu tập trung nghe một cách kỹ càng thì người ta vẫn có thể phần nào lập lờ nghe được ba tiếng "đừng lại đây". Về phần thầy Hữu, lúc này ông đã mặt đối mặt với cô gái kia, miệng ông liên tục lẩm bẩm thứ tiếng gì đó rất kỳ lạ. Không gian yên ắng dần bị phá tan bằng từng đợt gió rít liên hồi, a Tuân và mấy người thanh niên đều nghe rõ mồn một tiếng vó ngựa vọng lại từ phía đồi cát, hình như nó đang tiến về phía này. Lúc đó, một giọng nói đàn ông vang lên rõng rạc, hình như đó là tiếng của thầy Hữu, người đàn ông tuổi đã lục tuần mà giọng nói vẫn đanh thép như vậy thì quả thật là điều phi thường.

- Ngạ quỷ phương nào sao dám đến đây gây nghiệp, còn không mau trả thân xác lại cho nữ này.

Thì ra, đó không phải là một hồn ma bóng quế hiện về dương gian như mấy thanh niên đoán già đoán non. Bởi vậy, họ mới có chút dũng khí để tiến lại gần hơn hòng quan sát sự tình.

Tiếp đó thầy Hữu lại lấy ra một thứ trông như cây kỳ lệnh, ông chỉ thẳng về phía cô gái quát lớn hơn

- Ác nghiệp chưa thấy quyền ta nên còn chưa sợ phỏng?

Lúc này mới cô gãi bỗng quỳ rạp xuống, hai tay ngoặt ra phía sau lưng như có người trói lại. Thoạt nhìn lờ mờ như có bóng ai đó đứng ngay phía sau cô ta. Thầy Hữu gằn giọng hỏi,

- Đã biết ta là ai rồi thì mau nói, bằng không ta cho binh dẫn xuống địa phủ để tào quan hỏi tội.

Bấy giờ từ phía cô gái mới phát ra giọng nói hục hặc như của đàn ông,

- Ta là Mã Chính, người huyện Thiểm Tây, xưa từng sang đây đánh đồn binh của nhà Lê từ thời Thanh Cao Tông tức Càn Long Đế. Ngự tại gốc đa này đã nhiều năm, cô gái này vốn họp mạng họp số với ta, ta muốn đưa cô ấy về làm thê thiếp.

Thầy Hữu lúc đó lấy ra một đạo bùa vứt xuống đất, vừa chạm đất thì đạo bùa đột nhiên bốc lửa cháy phừng phừng. Thầy Hữu tiếp lời,

- Nam Bắc vốn đã phân chia rõ ràng từ lâu, thời Hậu Lê và Càn Long Đế cũng đã đi qua hơn 200 năm, hà cớ chi người còn lưu lạc chốn nhân gian này. Đã thế còn muốn tác hại tới dân nước Nam.

Lúc này ánh mắt của cô gái đó, đúng hơn là ánh mắt của vong linh trong thể xác cô gái đang hướng thẳng về phía thầy Hữu mà rằng,

- Kẻ phàm tục như người đừng có xen vào luôn hồi nhân thế, cha của cô gái này xưa kia định dọn gốc đa nơi ta ngự để cất dựng nhà cửa, nay con gái hắn phải trả giá là điều đúng thôi.

Nghe đến đây, a Tuân nhận ra ngay đó là câu chuyện của 10 năm về trước khi bác trưởng thôn cho người hạ gốc đa để xây nhà văn hóa. Ngày đó bằng cách nào cũng không thể đốn được cây đa đó xuống nên người ta đành di dười địa điểm xây dựng nhà văn hóa sang bên cạnh. Nếu đúng như vậy thì cô gái kia chẳng ai khác chính là Huệ, cô con gái đầu lòng của bác trưởng thôn.

Thầy Hữu phần cũng biết tên này đã thành tinh, nếu như hắn là tướng quân mà tử trận tại đây thì ắt hẳn xung quanh hắn cũng chẳng ít ma quỷ là binh tốt của y. Nếu như trừ khử y đi thì liệu có chắc những tên quỷ lâu la khác có để yên cho cái thôn nhỏ bé này không. Ấy vậy, thầy mới thử ý định thương lượng với y, chờ dịp có cơ hội sẽ bắt cả mẻ lưới lớn, trừ họa cho dân.

- Nếu ngươi chịu trả lại thân xác cho cô gái này, ta sẽ cho người dựng am thờ ngươi ở dưới gốc đa này, phần lại cho ngươi thêm hình nhân để hầu hạ khi cần, bằng không đừng trách ta vô tình.

Vừa dứt lời, thầy Hữu vứt thêm một lá bùa nữa xuống đất. Là bùa lần này vừa gặp đất cũng phát hỏa ngay, nhưng là ngọn lửa màu xanh khác lạ, quả thật là ảo bí vô cùng.

Cô gái bỗng chốc đổ gục ra phía sau, mấy người thanh niên vẫn ú ớ chưa hiểu rõ sự tình thì trong gió có tiếng nói vọng về, "nếu ngày mai không dựng xong am cho ta thì ta sẽ còn quay lại, mấy thứ bùa chú của ngươi chẳng đủ để làm hại ta đâu". Thầy Hữu lập tức đỡ cô gái dậy và lên tiếng nhờ a Tuân cùng mấy người đưa cô trở về làng, phần ông vẫn cố nán lại gốc đa làm gì đó mà chẳng ai có thể biết...

Sau này, chính thầy Hữu đã kể lại cho tôi. Lúc ấy, thầy Hữu quả thật là đã quá khinh địch, quỷ vong kia đã tu luyện thành tinh. 200 năm là quãng thời gian không hề ngắn nếu không muốn nói là quá đủ để một vong trở thành ngạ quỷ. Hóa ra ban đầu hắn chịu trói dưới binh của thầy cũng là để thăm dò bản lãnh của thầy Hữu tới đâu mà thôi.

Còn tiếp…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Diện kiến, tiếp

Một đồn mười, mười đồn trăm, đúng là chẳng có thứ gì nhanh bằng tiếng đồn. Chưa đầy nửa ngày mà cả cái huyện Tứ Kỳ rộng lớn ấy đã biết đến danh thầy Hữu. Trưa ấy, ông Thực trưởng thôn cùng vài cụ lớn tuổi trong thôn ghé thăm nhà thầy Hữu. Phần để cảm ơn thầy Hữu đã tận lực cứu giúp cô con gái diệu của mình, phần cũng muốn cùng thầy Hữu và các cụ trong làng tìm cách hóa giải cái nghiệp mà làng đang phải gánh chịu. Đây vốn cũng chẳng phải việc của thầy Hữu, nhưng quả thật, cái kiếp thầy pháp đã gặp rồi có tránh cũng chẳng được. Cực chẳng đã nên mới đành phải làm mà thôi, dẫu biết những việc này dễ đem lại hậu họa về sau, nhưng giờ biết phải ra sao?

Ông Thực úp mở lên tiếng,

-Thưa thầy, kỳ này cũng là kiếp nạn mà thôn ta gặp phải, hôm nay ở đây cũng có mặt các cụ trưởng tộc trong thôn. Kính mong thầy ngỏ lời ngỏ ý giúp cho thôn ta qua được cái đại hạn này.

Ông Thực nói với giọng nói cầu khẩn, nhưng một phần, chính bản thân ông ta cũng đang lo lắng cho sự an nguy của chính mình. Vì ông ta biết, mọi chuyện ngày hôm nay dù ít dù nhiều cũng bắt nguồn từ câu chuyện xây dựng nhà văn hóa 10 năm về trước. Thầy Hữu vốn đã nhìn thấu tâm can của ông Thực, âu trong lòng cũng đã có cách giải quyết cho vấn đề này. Cổ nhân vốn có câu “oan có đầu, nợ có chủ”, nếu như tháo được nút thắt thì thế cục ắt nằm trọn trong lòng bàn tay. Ngay lập tức, thầy Hữu quay sang phía các trưởng tộc mà rằng,

-Kính thưa các cụ, thưa đồng chí trưởng thôn, vạn vật trên đời này xảy ra đều có nguyên do của nó. Chẳng có điều gì là nằm ngoài vòng luôn hồi nhân sinh cả, phúc báo nghiệp báo đều đã được ông trời sắp đặt. Hữu đây thực tài hèn mọn, nhưng đứng trước sự việc này quả thực không thể nào mà nhắm mắt bỏ quá. Nếu như các cụ đây cũng như đồng chí Thực đã có sự tin tưởng thì Hữu tôi sẽ tận lực.

Mọi người có mặt lúc ấy đồng thanh,

-Vậy thì xin theo sự sắp đặt của thầy.

Thoạt thầy Hữu lấy trong túi áo nâu ra một mẩu giấy có ghi sẵn đồ lễ cần phải chuẩn bị đưa cho ông Thực rồi dặn,

-Trên đây là những đồ lễ thiết yếu phải có, phiền ông chuẩn bị đầy đủ cho tôi trước giờ Dậu. Lưu ý là hai hình nhân nữ đặc biệt phải được vẽ trang phục tựa theo y phục Trung Hoa thời kỳ phong kiến và không được để tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, khi thấy sẩm tối mới được mang ra ngoài. Còn về các cụ xin tìm giúp Hữu năm người đàn ông tuổi Dần chưa lập gia đình. Đầu giờ Tuất chúng ta hẹn nhau ở đầu thôn.

Công việc tạm thời cũng đã được thống nhất, mỗi người tủa đi một nơi để chuẩn bị cho đàn lễ mà ông Thực gọi là đàn giải nghiệp. Riêng về phần thầy Hữu, nhấp một ngụp chè thật đặc, thầy phóng tầm mắt ra phía khoảng không vạn dặm mà đăm chiêu suy nghĩ. Chuyến này quả thực là lành ít dữ nhiều, từ ngày xuất sơn, bản thân thầy Hữu chưa từng có lần nào gặp những ngã quỷ thành tinh, âm lực quái đản như lần này. Thiết nghĩ, nếu trị tận gốc thì có khi mạng sống của chính mình cũng khó lòng mà giữ được.

Đôi khi đứng trước những sự việc, những lựa chọn mang tính chất quan trọng của cuộc đời con người, chúng ta buộc phải chọn sự thử thách, không phải vì ta muốn đương đầu với những khó khăn mà đơn giản, đó là trách nhiệm của người học pháp

Tối đó, thầy Hữu có mặt từ sớm, người ta không còn bắt gặp một khuôn mặt điềm tĩnh của ông hàng ngày trên con đường làng. Thay vào đó, thầy Hữu giữ khuôn mặt có phần nghiêm trọng, cùng với y phục màu tía thêu hình bát quái ta hay thấy ở mấy tay pháp sư người tàu. Thần khí của thầy Hữu toát ra một vẻ oai nghiêm mà ngay cả những người bên cạnh cũng phải cảm thấy sởn gai ốc. Mọi lễ vật lúc này cũng dã được ông Thực mang đến đầy đủ, nào là cửu vĩ, long chu, nào là hoa man, đàn mã, thuyền rồng, hình nộm. Đều là những cực phẩm trong các canh đàn khóa lễ thời buổi bấy giờ. Thầy Hữu chọn ra 64 đốt tre non, tất cả đều được nhúng qua máu chó đen phơi dưới ánh chiều tà. Thầy Hữu chỉ đạo mấy thanh niên cắm 64 cọc tre đó theo trận đồ bát quái, bao bọc phía bên ngoài đó là bốn tảng đá lớn tượng trưng cho Tứ Tượng. Đàn mã được đặt trong lòng của trận đồ cọc tre bát quái. Đàn mã hình ngũ giác, mỗi cạnh của ngũ giác có một người đàn ông tuổi Dần cầm lệnh kỳ của thầy Hữu đứng trấn, tượng trưng cho ngũ hành. Đàn lễ của thầy Hữu lúc này quả thực là đồ sộ lắm, người dân trong thôn không khỏi tò mò kéo nhau đến xem giữa tiết trời khuya lạnh giá. Ai nấy đều co ro trong cái lạnh đầu đông, nhưng điều đó không quan trọng với bản thân họ, điều họ muốn là một lần trong đời được chứng kiến cái thứ gọi là "ma quỷ". Thầy Hữu bắt đầu làm phép, lại một lần nữa a Tuân và vài người thanh niên hôm nọ lại bắt gặp tiếng vó ngựa từ đồi cát vọng lại, lần này không chỉ là một mà là như đến cả chục, cả trăm vó ngựa đang rền vang trong đêm tối. Thầy Hữu bắt quyết một hồi lâu, mồ hôi vã ra như tắm. Bất chợt, thầy Hữu đứng phắt dậy, ảnh mắt hướng về phía cô Huệ, người tối qua vừa bị quỷ mượn xác. Cô Huệ run lên bần bật, người ngã vật ra đất, mắt cô dần dần chuyển sang lòng trắng dã, người ta còn thấy nó ánh lên vài tia đỏ le lói trong ánh mắt của cô. Thầy Hữu ra hiệu cho mọi người tránh xa khỏi khu vực cô Huệ đang lê lết. Thầy Hữu ném ra phía đó bốn lá bùa màu vàng, thoạt tự lấy dao nhỏ cắt tay lấy máu vẽ lên trán một chữ kỳ lạ mà chẳng ai hiểu, có mấy tay am hiểu trong thôn gọi chữ đó là chữ "sát" theo nghĩa của Tàu. Bốn lá bùa bốc cháy phừng phừng trên nền đất, kỳ lạ một điều, bốn là bùa đó cháy một hồi lâu mà chẳng thấy ngừng. Người dân xung quanh đã có người thấy ớn lạnh mà bỏ về, lúc này là chính tý, thầy Hữu mới cất tiếng,

- Ta đến đúng hẹn, ngươi tới đây sao còn mang theo nhiều binh ma quỷ tướng như vậy, há phải chăng muốn gây hấn với ta.

Giọng nói nam nhân lần này phát ra từ cô Huệ rõng rạc và oai vệ hơn hôm qua rất nhiều,

-Nếu muốn thương thảo với ta sao còn bày bát quái trận đồ, đó không phải là hành động mang tính thiện chí.

Tiếng nói vừa dứt thì gió đùng đùng nổi lên, bụi thổi mịt mù cả một vùng đất khiến người ta khó có thể nhìn rõ điều gì đang xảy ra. Về sau, có người kể lại rằng, lúc ấy chỉ nghe thấy tiếng gươm giáo, hò nhau ngày một dồn dập, cũng có người thuật lại rằng nghe thấy tiếng la hét của cả trăm, cả vạn người vọng lại từ muôn trùng.

Ấy thử hỏi, điều gì đã xảy ra lúc bấy giờ?

... Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Diện kiến, tiếp

Bấy giờ những người ở phía ngoài trận pháp của thầy Hữu khó lòng nào mà nhận biết tình hình cho được, duy chỉ có năm người đàn ông trấn năm góc của đàn lễ là chứng kiến rõ rệt những gì xảy ra. Trùnng hợp thay, chồng của cô Trà lại là một trong năm người đứng pháp trong trận đồ lúc ấy. Mãi sau này khi câu chuyện lắng xuống, cô Trà mới được dịp nghe chồng thuật lại những giây phút hoảng loạn năm xưa.

Bấy giờ chú Tiến, sau này là chồng cô Trà, thấy rất rõ trong cái dáng vẻ của Huệ đã mất đi sự uyển chuyển của một người thiếu nữ. Thay vào đó là những bước đi oai vệ, từ tốn, họa như tướng đi của các bậc danh tướng cổ xưa. Phía bên cạnh quỷ tướng đó, nếu căng mắt nhìn rõ thì hình như có rất nhiều những bóng đen mập mờ phảng phất ở phía sau. Có phải chăng đó cũng là những vong hồn tử trận chưa được siêu sinh nay muốn lên dương thế làm loạn. Mấy người đứng trấn trận pháp nháo nhác, tim đập thình thịch, kẻ nào kẻ nấy chỉ muốn buông đồ mà tháo chạy, nhưng lạ thay, lúc ấy tuy là tình thế cấp bách nhưng ai nấy đều như trôn chân tại vị trí của mình, có muốn chạy cũng chẳng tài nào mà nhấc nổi chân lên được. Thầy Hữu đã nhiều phen ra vào với những thứ ma tà này nên cũng có phần nào đó vững tâm hơn năm người dưới đàn kia. Thầy Hữu quát lớn,

-Tất cả đứng yên, lúc này có muốn chạy cũng không được, ta đã có sự dự toán. Lúc này bỏ chạy thì tất cả cùng chết, phải thật kiên định.

Thầy Hữu ra lệnh cho năm người cầm lệnh kỳ cùng hướng về ngạ quỷ trong thân xác của cô Huệ. Kỳ lạ thay, bốn bề mặt đất lúc ấy bỗng rung chuyển một cách một cách mạnh mẽ. Chính bản thân chú Tiến cũng không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy bốn phiến đá lớn sức năm sáu người khiêng đột nhiên di chuyển như có người tác động. Mặc dù kể cả có sức người tác động thì liệu ai có đủ sức mà làm được điều phi thường đến vậy. Mà đâu chỉ có riêng 4 phiến đá xảy ra sự lạ, ngay cả đến 64 cọc tre được cắm xuống đất một cách chắc chắn cũng rung lên liên hồi, thậm chí có những cọc đổ ngả hẳn sang một phía. Thầy Hữu lúc này lấy ra một xấp bùa đã được chuẩn bị sẵn, hơ đi hơ lại quanh bó nhang đang cháy phừng phừng trên bàn lễ. Kế đó, thầy Hữu tung nắm bùa về phía trước mặt, miệng hô vang bốn chữ, "Tứ Tượng xoay chuyển". Đúng lúc đó thì chú Tiến thấy mồn một có bóng người đang đẩy bốn tảng đá lăn về phía trước đàn lễ, vừa đến nơi xếp thành một hàng ngang thì dừng lại. Mấy bóng người lúc đó cũng tự nhiên mà tan mất. Thầy Hữu tay cầm thanh Mộc Kiếm liên tục múa võ trên đài lễ, chẳng ai có thể tin rằng một người đàn ông da dẻ nhăn nheo, đầu hai thứ tóc lại có thể thực hiện những đường kiếm dứt khoát và thanh thoát như vậy. Mỗi đường kiếm mà thầy Hữu chém về phía trước thì lại có một tiếng gào thét vọng lại trong gió, cứ như vậy chừng mươi phút thì tên quỷ tướng trong thân xác cô Huệ khựng lại. Tiếng nói thều thào khác hẳn với lúc đầu cất lên từ phía đó,

-Xem ra ngươi cũng có chút thực tài, sao ngươi không kết liễu nốt ta đi, Mật Tông Pháp Chỉ của ngươi thừa sức để đánh ta hồn siêu phách lạc.

Thầy Hữu lặng người hồi lâu, lên tiếng giảng giải cho kẻ âm hồn ngạ quỷ dưới kia hiểu,

-Ta vốn học đạo, chữ đạo để lên đầu, nhưng đó không phải là đạo pháp mà là đạo hạnh. Ngươi dù là bại binh nhưng vẫn có âm tướng đi theo phò trợ ắt khi còn trên dương thế cũng là người có nghĩa khí, ta niệm tình đó mở cho ngươi một cơ hội. Nếu như biết an phận thì ta cho người lập miếu thờ phụng ngay dưới gốc đa, sớm hôm nhang khói cho ngươi hưởng lễ của trăm họ.

Nói đoạn đến đây thì cảnh vật xung quanh trở về đúng những gì mà nó vốn có. Những cơn cuồng phong mịt mù đã biến mất, những người phía bên ngoài lúc này cũng đã thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy thầy Hữu và năm người trấn pháp vẫn đang bình yên vô sự. Ngạ quỷ tiếp lời,

-Mã Chính ta xưa nay trung quân ái quốc, nguyện một lòng được phò trợ cho chúa công. Thánh ân đưa ta đến đây để chinh phạt, nay nhiệm vụ đã xong chỉ mong được trở về Thiểm Tây nơi quê nhà để an nghỉ.

Thầy Hữu tỏ vẻ thán phục chữ trung chữ nghĩa của âm quỷ mà rằng,

-Điều đó không khó, ta hoàn toàn có thể thỉnh pháp thánh mở lối đưa đường dẫn ngươi về với nơi Bắc Quốc. Tuy vậy, ngươi phải buông tha cho thiếu nữ kia, oan oan tương báo âu cũng chỉ làm ngươi thêm nặng nghiệp. Ta đã cất công chuẩn bị cho ngươi hai tố nữ theo hầu dọc đường khi ngươi trở về, nếu đồng ý ta sẽ làm phép thỉnh lệnh Thánh ngay lúc này.

Cô Huệ gục xuống ngay trước trận đồ, miệng ré lên một tiếng kêu ngân dài xé tan màn đêm u ám của cả xứ huyện Tứ Kỳ. Có tiếng vọng lại ngày một xa xăm,

-Mã Chính ta ngự ở đây đã hai trăm năm, chưa từng gặp ai vừa có tài vừa có khí chất khẳng khái như ngươi. Sau này ta trở về Bắc Quốc, nếu về phần âm có biến sự cứ thỉnh ta về, ắt sẽ phò trợ ngươi hết mực.

Thầy Hữu ngồi giữa đàn lễ, hai tay bắt quyết đọc vang một loạt những chú ngữ của đạo pháp. Thầy sai năm người phía dưới đem vàng mã đốt ngay trước đàn tràng. Về phần cô Huệ thì cắm 9 cọc tre xung quanh rồi thắp 3 nén nhang chờ hết nửa nhang là tự động tỉnh lại. Dứt đó thầy Hữu cũng đổ gục xuống rồi thổ huyết, người dân thấy vậy liền chạy lại mà đỡ dậy. Thầy Hữu móm mém cười,

- Vậy là Hữu tôi đã xong việc, mọi người thu xếp đồ đạc chúng ta vẫn còn việc phải bàn …..

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Diện kiến, tiếp

Bấy giờ cũng chỉ còn lại vài người ở trong nhà của thầy Hữu. Tất nhiên, trong số đó có ông Thực cùng cô con gái diệu của mình. Cô Huệ sau khi hết nửa tuần nhang thì đã dần dần tỉnh lại. Duy chỉ có một điều cô không hiểu, trong lúc mê man cô cảm giác như có rất nhiều người gọi tên của cha mình. Nhưng tuyệt nhiên cô thể nào nhìn rõ được tướng tá khuôn mặt họ, thậm chí cô cũng chẳng tài nào nhớ nổi dáng vẻ của từng người. Đang suy nghĩ đắn đo có nên kể cho cha biết không thì ông Thực lên tiếng chấn an mọi người,

-Thưa bà con, chuyện ngày hôm nay thầy Hữu đã tận tâm cứu giúp làng ta chắc rằng mọi người ai cũng đã biết cả. Mọi vấn đề ở đây đã có người nhà tôi sắp đặt, bà con cũng nên về nghỉ ngơi cho sớm, tránh gây ồn ào ảnh hưởng tới thầy.

Ông Thực vừa dứt lời thì người ta thấy tay thầy Hữu có cử động, hình như thầy Hữu đang cố ra dấu cho việc gì đó. Ông Thực toan lại gần để xem xét sự tình thì thầy Hữu đã víu tay vào mấy người xung quanh mà gượng dậy. Trong cái lúc hơi thở quãng được quãng mất, thầy Hữu vẫn cố thì thào vài lời, có vẻ như những gì sắp tới đây mà thầy Hữu nói rất quan trọng, nếu không thì đã chẳng cần phải gượng ép sức lực tới như vậy, thầy Hữu nói,

-Cảm ơn mọi người đã đưa Hữu tôi về nhà, Hữu tôi có tài cán gì mà được mọi người ưu ái đến vậy. Lúc này bên ngoài âm dương đang hỗn loạn, mọi người chớ nên vội mà rời đi. Những ai đã ở đây rồi thì hãy chờ tới khi gà gáy canh năm cho dương khí thịnh lên rồi hãy ra về. Kể từ ngày mai, mọi chuyện ở làng sẽ tạm thời được ổn định.

Bấy giờ sau khi chứng kiến những tài phép vừa rồi của thầy Hữu thì chẳng ai là dám không tin vào những lời nói vừa rồi của thầy. Hơn chục con người trong căn nhà cấp bốn chẳng ai bảo ai đều tự giác tìm chỗ dựa lưng, vài người thì xúm lại bàn tán về những chuyện ly kỳ mà họ chứng kiến hồi tối. Duy chỉ có ông Thực là cố nán lại bên giường của thầy Hữu theo ý của thầy để hầu chuyện. Sự việc ngày hôm nay quả thực quá sức tưởng tượng với một người bình thường như ông Thực, ngay kể như chuyện trấn tà sát quỷ xưa nay ông Thực cũng đã thấy có phần gai người chứ đừng nói đến việc cô con gái của mình bị quỷ nhập. Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến cho con người ta lo lắng tới mất ăn mất ngủ, ông Thực cứ canh cánh trong lòng sợ rằng mọi việc sẽ lại tái diễn nên chờ tới khi thấy sắc mặt thầy Hữu có phần khá hơn thì bèn hỏi,

-Thưa thầy, không biết liệu sau này cái Huệ nhà tôi có còn gặp phải những chuyện như hôm nay nữa hay không. Cháu nó còn bé, phận làm cha như tôi không thể nào đứng nhìn những thứ quỷ dị này diễn ra với cháu nó được. Thực tình là lo lắng và đau xót vô cùng.

Thầy Hữu cũng làm cha, cũng hiểu được phần nào tâm sự của ông Thực lúc này. Nhưng số làm thầy có sao thì phải nói vậy, nếu như có gì dấu diếm thì quả thật là thẹn với hai chữ "đạo hạnh". Thầy Hữu từ từ mà rằng,

-Khi nãy trong lúc tôi hành sự đã vô tình thay đổi Lưỡng Nghi dẫn tới sự bất ổn về âm dương quanh khu đất đầu làng. Khi Lưỡng Nghi bị xáo trộn thì cũng là lúc mà âm dương hỗn độn lúc thì âm thịnh lúc thì dương thịnh, rất khó để nắm bắt. Điều ấy đã vô tình tạo ra một liên kết giữa cõi âm và cõi trần, không chỉ có vong linh của Mã Chính mà ngay cả những hồn ma bóng quê quanh gốc đa cũng nhân dịp này mà trở lại dương gian tác quai tác quái. Về cơ bản thì mọi thứ sẽ tạm thời ổn định sau đêm nay, khi Lưỡng Nghi điều hòa lại trở lại cân bằng, nhưng để về lâu về dài thì dân làng thỉnh thoảng vẫn sẽ phải đối mặt với những chuyện ma mị có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Còn về phần cô Huệ thì cũng không có gì quá đáng để lo ngại, ông về cho người lập một miếu thờ Mã Chính ở ngay dưới gốc đa. Hương khói trong 227 ngày đúng với số năm hắn đã ngự tại đó. Phần là để chuộc lỗi của ông đã từng gây ra nhiều năm trước đây, phần cũng để cầu thỉnh hắn không làm phiền cô Huệ nữa.

Ông Thực nghe đến đoạn này thì trong lòng cũng có phần nào yên trí, nhưng những tai họa vẫn sẽ còn đó hay sao? Ông Thực không để ngắt quãng suy nghĩ liền nói ngay,

-Vậy vẫn còn những thứ ma quỷ khác sẽ tìm tới cái thôn quê bé nhỏ này sao thầy, thầy có thể chỉ điểm cho tôi cách giải quyết được không.

Thầy Hữu lặng người, trong ánh mắt của thầy tỏ rõ sự đăm chiêu của kẻ hành đạo có lẽ đang tự vấn chính bản thân về vận số của mình, thầy Hữu ngập ngừng nói,

-Kiếp số của tôi cũng chẳng còn được mấy năm nữa, chuyện sau này ắt tôi sẽ có dự tính sao cho phù hợp. Giờ có lẽ phải đợi, ông trời luôn công bằng

trong vạn sự. Có biến ắt xuất kỳ nhân.

Vẫn đang bán tín bán nghi vào câu chuyện của cô Trà thì mẹ con tôi bắt gặp một giọng nói trầm, ấm, có phần khiêm nhường của đàn ông.

-Vậy là cũng sáu năm rồi nhỉ, không ngờ cô Trà còn nhớ sự việc kỹ hơn cả tôi.

Sau đó là một tràng cười hào sảng lắm, tiếng cười đó có lẽ cô Trà cũng đã quá quen nên ngay lập tức nhận ra đó là thầy Hữu. Thầy Hữu vẫn thường có thói quen mua nước chè ở quán của cô Trà thay vì tự pha chế tại nhà, khách khứa ra vào nườm nượp là vậy nhưng thầy vẫn dành thời gian để đi thưởng thức cái thứ nước chè mà người dân trong xóm vẫn tấm tắc đùa nhau là hảo hạng ấy. Mẹ tôi thấy vậy thì toan lên tiếng định chào hỏi thì cô Trà vội đưa lời,

-Kính thầy, từ sáng đến giờ có mẹ con nhà cô này đợi thầy, vì thấy trong nhà có lắm khách khứa với toàn người sang trọng nên họ không dám vào. Nghe nói mẹ con cô đó đến xem về cái gọi là "Nghiệp Âm".

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Tầm sư học đạo

"Nghiệp âm"? Thầy Hữu hỏi lại cô Trà một lần nữa để xác thực lại những gì mình vừa nghe. Hình như bản thân thầy Hữu đang ngờ vực lắm về hai từ "Nghiệp Âm" mà cô Trà vừa nói. Có lẽ từ ngày xuất sơn cho tới giờ cũng đã nhiều năm chính bản thân thầy Hữu cũng chưa gặp ai nhắc tới hai từ này nữa. Ấy vậy mà ngày hôm nay vô tình lại có người tới diện kiến mình để hỏi về điều này, quả thật là kỳ lạ. Mẹ tôi thấy cô Trà lên tiếng chào hỏi thì cũng nhanh nhẹn mà rằng,

- Kính thầy, mẹ con con từ Hà Nội về đây cũng đã đợi được quá nửa ngày, mong thầy chiếu cố cho hai mẹ con con được gặp thầy thưa chuyện sớm.

Thầy Hữu bấy giờ có vẻ như không để ý tới lời nói của mẹ tôi cho lắm, ánh mắt của thầy đang tập trung nhìn vào tôi, tôi cảm nhận được sự bất ngờ cũng như hoài nghi qua cái nhìn đó. Tôi cũng chẳng rõ những cảm nhận đó là thật hay giả. Nhưng kỳ thực, cho tới mãi sau này, chính cô Trà cũng bộc bạch với tôi rằng, "chưa bao giờ cô thấy thầy Hữu phải sững sờ đến như vậy, họa chăng phải có thứ gì đó đặc biệt lắm thì mới khiến cho con người ta tập trung đến thế".

Mẹ tôi thấy thầy Hữu có vẻ đang ưu tư nên cũng không dám thuận lời, có vẻ như mẹ tôi thấy vậy thì trong lòng cũng lo lắng lắm. Ai đi xem số ở đâu mà chả vậy, nếu như bản thân mình hay con cái mà vô tình được các thầy đặc biệt quan tâm thì ắt là lành ít mà dữ nhiều. Thử hỏi không lo sao cho được?

Cô Trà biết ý mẹ tôi đang nóng lòng mới lên tiếng,

- Kìa, thầy Hữu, mẹ con cô ấy đang chờ thầy trả lời đấy, thầy xem thu xếp giúp cho họ sớm, đường xá từ Hà Nội về đây cũng xa xôi mà cô ấy còn có con mọn ở nhà, mong thầy chiếu cố cho.

Thầy Hữu lúc đấy mới sực tỉnh, dường như thầy Hữu cũng đang rất hào hứng với hai chữ "Nghiệp Âm" và bản thân người mang nghiệp là tôi nên thầy nói luôn,

-Cậu này đến đây hôm nay âu cũng là chữ duyên, Hữu đây chờ cậu đã sáu năm rồi. Cô dẫn cháu vào sảnh nhà tôi ngồi đợi, tôi xử lý nốt vài chuyện rồi sẽ trao đổi với hai mẹ con ngay, thầy Hữu nói với mẹ tôi.

Mẹ tôi tức thì kéo tôi theo chân thầy Hữu vào nhà nhưng cũng không quên dùng kính ngữ để cảm ơn cô Trà, nếu hôm nay không có cô thì chắc tới tối mịt mẹ con tôi cũng chẳng tài nào mà được diện kiến người được coi là "kỳ nhân" của vùng đất Tứ Kỳ này.

Mà kể cũng lạ thật, có vẻ như những người làm việc âm đều có sở thích sống và sinh hoạt gần với thiên nhiên thì phải. Cả một cụm nhà vườn hơn hai trăm mét được thầy Hữu khéo léo sử dụng một cách hoàn hảo. Trước mặt của căn nhà là sân gạch tráng men đỏ, cái loại gạch này cách đây chục năm là mốt của dân kiến trúc lúc bấy giờ. Mười nhà làm sân thì tới chín nhà phải lát loại gạch men này. Kể ra thì thầy Hữu cũng không phải là lớp người tụt hậu so với thời đại cho lắm. Hai bên hông nhà được bao bọc bởi hơn trăm mét vườn trái mà chủ đạo là xoài, thiết nghĩ với vườn cây như thế này thì người chủ hẳn cũng phải dành không ít thời gian để chăm bẵm cho cái thú vườn tược của mình. Tạm gác lại những cảnh vật về kiến trúc nhà vườn của thầy Hữu sang một bên, một điều mà cho tới bây giờ tôi vẫn nhớ khi bước vào trong căn nhà của thầy đó là mùi vị. Ở đó là mùi vị của sự yên bình, một mùi vị mà thông qua khí quản nó có thể tìm tới mọi ngóc ngách trong tâm hồn ta để xoa dịu những suy nghĩ hỗn độn về vạn sự trong tiềm thức. Chưa kể đến âm thanh của dòng nước róc rách chảy qua những phiến đá cuội mấp mô khiến cho âm sắc và cảnh vật được cân bằng, tạo cho con người ta cảm giác được trở về với những gì thường nhật, bình dị nhất. Tôi vốn gọi đó là hơi thở của sự bình yên.

Mẹ con tôi ngồi sát về phía bể cá để chờ đợi, phần vì tôi rất thích ngắm sự dị chuyển của đàn cá và dòng nước, phần cũng vì trong nhà thầy la liệt là những người ngồi đợi để tới lượt. Trông ai cũng toát lên cái vẻ hồi hộp và háo hức lắm, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai nói với ai câu nào, khả dĩ lắm thì mới có người lên tiếng mà dăm câu ba điều rồi họ lại thôi.

Thầy Hữu từ trên tầng đi xuống, có mấy người ăn mặc sang trọng lắm cũng xuống theo. Thầy Hữu quay lại hình như dặn dò mấy người đó việc gì đấy rồi

lên tiếng,

- Thực sự xin lỗi mọi người, hôm nay Hữu đây có việc hệ trọng phải làm. Ai có công có việc gì thì xin khất tới ngày mai, nếu hệ trọng lắm thì xin ở lại còn không thì đành lỡ hẹn ngày hôm nay.

Mấy người có mặt lúc đó tỏ vẻ bất ngờ, có người thì uể oải vì chờ cả ngày mà không được việc nhưng cũng đành xin phép thầy Hữu mà ra về. Đoạn thầy Hữu tiến lại chỗ hai mẹ con tôi ngồi chào hỏi rồi mời hai mẹ con lên tầng trên để bàn chuyện. Chắc hẳn hai chữ "Nghiệp Âm" phải quan trọng lắm thì thầy Hữu mới dành riêng thời gian cho hai mẹ con tôi như vậy. Vừa đi thầy Hữu vừa hỏi,

- Xin hỏi cô có phải khi cháu hạ sinh là đúng vào lúc chính Tý hay không, chưa kể ngay trước lúc sinh vốn đã có ý định bỏ cháu vì không thấy tim thai hay không?

Mẹ tôi hoảng hốt, quả thật câu chuyện tôi thiếu chút nữa đã bỏ mạng trong bụng mẹ trước giờ sinh gần như chẳng mấy ai biết ngoài mẹ tôi và một người họ hàng mà tại sao nay thầy Hữu lại rõ như thể chính ông ấy có mặt vào ngày hôm đó vậy, mẹ tôi ấp ủng đáp,

- Dạ đúng thầy ạ, cháu nó may mắn được chào đời vào đúng 0h của ngày 16 âm lịch. Cũng may năm đó có người họ hàng quyết tâm xin được mổ ngay nên mới có cháu nó ngày hôm nay, nếu không thì..

Thầy Hữu cắt lời,

-Điều này một phần cũng là ý trời, mời cô với cháu ngồi. Trước hết tôi xin phép không giải thích gì nhiều, ngay đây tôi xin thỉnh bà cô tổ của nhà cậu này lên để nói chuyện, bà cùng lính của bà đi theo hai mẹ con cô tới đây ắt hẳn có chuyện muốn nói.

Thầy Hữu bảo mẹ tôi ngồi chân xếp vàng, hai tay đan vào nhau đặt trước bụng giống như tư thế ngồi thiền của các nhà sư. Kế đó thầy Hữu lấy một cây nhang hơ quanh mặt mẹ tôi miệng lẩm bẩm đọc chú ngữ, tôi chỉ kịp nghe được tới câu cung thỉnh gia tiên vong linh thánh tổ Nguyễn họ thì mẹ tôi bật dậy cười ha hả. Chàng cười đó nghe có phần oai linh lắm, chắc hẳn bà cô tổ đã ngự vào mẹ tôi rồi đây, mẹ tôi đập tay xuống đất rồi nói lớn,

-Lính ghế nhà ai thơm danh nức tiếng ở đâu để cháu chắt của ta phải tìm tới tận đây ấy nhỉ

Thầy Hữu lấy rượu cung kính mời rồi đáp lại,

- Thưa trên tôi đây là Hữu, hành đạo theo lệnh Phật Thánh mà giúp đời, hôm nay rước bóng bà tổ cô họ Nguyễn về đây xin dâng hương dâng hoa để tỏ lòng thành kính của Hữu. Sau đó xin thỉnh giáo bà về chuyện của cậu bé này, thầy Hữu chỉ vào tôi mà nói.

Mẹ tôi, đúng hơn là bóng bà tổ cô nhấp ngụm rượu rồi chép miệng một tiếng để ra vẻ là rượu ngon, bà tổ cô vừa cười vừa nói,

- Thằng này kiếp số tu tập nhiều đời, nay có duyên được hạ sinh vào nhà họ Nguyễn âu cũng là cái phúc cái phần của dòng họ, kể từ ngày nó sinh là dòng họ được hưởng quả phúc từ đấy. Duy chỉ có bố mẹ nó là phải chịu kiếp vận long đong hết 45 tuổi để tạo gia cảnh khó khăn nhằm cho nó hiểu được cái nghèo, cái khổ là như thế nào. Cái "nghiệp âm" vốn là duyên nợ với cửa Phật Thánh, với đạo pháp ở kiếp trước chưa trọn mà còn phải tiếp tục tu tập ở kiếp này cho vuông tròn nên mới sinh ra hai từ này. Hôm nay ta cất công theo mẹ con nó tới đây cũng là muốn có lời xin gửi gắm nó cho Hữu ngươi, vốn cũng biết ngươi trên đội việc Thánh dưới gánh việc trần nhưng vẫn hy vọng ngươi có thể giúp cho. Nếu được thì đúng là "duyên kiếp đã định, kỳ nhân tầm đạo".

Thầy Hữu thấy vậy thì cúi gập đầu xuống mà thưa rằng,

-Thưa trên, tôi đây tài hèn đức mọn làm sao đủ sức để gánh vác trọng trách này, một phần cũng phải để xem cơ duyên của cháu nó với đạo pháp tới đâu nữa?

Bà tổ cô cau mày lại, một tay nắm hờ dơ lên phía trước ra vẻ đồng ý rồi nói,

-Vậy nhà ngươi hãy qua đồng đài âm dương thỉnh ý Tiên Thánh, nếu như vạn sự vốn do trời định thì xin hãy lấy ý trời mà làm đại cục.

Thầy Hữu gật đầu, mặt quay về phía ban thờ, hai tay chắp lại mà vái. Kế đó thầy Hữu lấy ra hai đồng xu và một cái đĩa sứ con, một tay cầm đĩa một tay cầm hai đồng xu tung vào chính giữa lòng đĩa. Ngay sau khi hai đồng xu dừng lại thì mẹ tôi ngã vật ra phía sau mắt nhắm mắt mở như vừa tỉnh dậy, mẹ tôi hình như vẫn ý thức được sự việc xảy ra xung quanh khi bị nhập liền vội vàng ngồi dậy nhìn vào đồng đài âm dương rồi hỏi thầy Hữu ngay,

-Thưa thầy, như này có nghĩa là? …

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Tầm sư học đạo, tiếp

Thưa thầy như này có nghĩa là gì... Sao, sao hai đồng đài lại vỡ ra làm bốn như vậy được.

Thầy Hữu sửng sốt, chính bản thân thầy Hữu cũng không thể tin được vào những gì vừa diễn ra trong tích tắc. Hành đạo biết bao nhiêu năm, trải qua đến cả vạn sự ly kỳ nhưng một lần nào thầy Hữu chứng kiến hay thậm chí là nghe kể qua về việc những đồng đài âm dương có thể bị vỡ. Thầy Hữu suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói với mẹ tôi,

- Hai đồng đài âm dương này Hữu được ân sư tặng làm quà xuất sơn, theo tôi đã ngót ba chục năm rồi nay, xảy ra cơ sự như này ắt là điềm chẳng lành hoặc gần đây có một vong linh âm tính cực thịnh khiến cho âm dương bị đảo lộn thì mới xảy ra được việc như vậy. Xin cô chuẩn bị tinh thần, tôi sẽ thỉnh tiếp gia tiên nhà cậu này lên để hỏi chuyện.

Mẹ tôi thấy thầy nói vậy thì mặt tái nhợt, chuyến này cứ nghĩ sẽ tìm được cách hóa giải cho hai từ "Nghiệp Âm", vậy mà từ khi bước chân vào căn nhà của thầy Hữu chỉ thấy được toàn là những điều khiến cho con người ta phải bận lòng. Thiết nghĩ muốn thay đổi ý trời âu cũng chẳng được, chi bằng tìm cách thuận theo chiều gió, từ từ mà thích nghi thì hẳn sẽ tốt hơn, ông trời chắc chẳng bao giờ triệt đường sống của ai đâu.

Thầy Hữu lấy dưới chân bàn thờ ra năm chiếc bát sứ, thầy bảo mẹ tôi thắp năm ngọn đèn cầy để vào lòng bát cho ngay ngắn, trong tay thầy lúc đó đã cầm một chiếc bùa màu đỏ thẫm, hình thù vẽ trên tấm bùa đó kỳ thực là cổ quái, chẳng giống mấy với những tấm bùa bình an mà chúng ta vẫn thường hay gặp. Thầy Hữu đưa cho mẹ tôi mà dặn,

- Đây là linh phù chỉ, Hữu tôi đặc biệt vẽ ra để hành pháp, cô đốt lên rồi hòa tro vào nước mà uống, chút nữa cô sẽ nhìn thấy nhiều sự lạ, hãy nhớ rằng tuyệt đối không được lên tiếng.

Khi chuẩn bị xong xuôi thì thầy Hữu lấy ra một chiếc khăn lớn màu tía đậm, ở giữa có thêu hoa văn phượng hạc, chi tiết sắc nét chẳng khác nào đồ dùng của bậc vua chúa quan lại thời xưa. Thầy Hữu đưa nó cho tôi mà rằng,

-Lát nữa nếu ta ra hiệu thì cậu nhớ phải phủ ngay tấm khăn này chùm qua đầu mẹ cậu nghe chưa.

Tôi vâng một tiếng để báo cho thầy rằng tôi đã nhớ rõ. Ở thời điểm đó, với những công việc mang tính tâm linh như thế này thì tôi chỉ biết làm theo chứ cũng không rõ nó có công dụng của nó như nào, ra sao.

Dặn dò xong xuôi đâu đấy thì thầy Hữu xòe hai lòng bàn tay đặt lên đầu gối, miệng hô rất vang bốn từ "Cung nghênh thần quỷ", lúc bấy giờ các ngón tay của thầy đã đan lại tượng trưng cho một ấn pháp dơ thẳng về phía mẹ tôi. Năm ngọn đèn cầy khi đó bỗng cháy rực một cách dữ dội, tôi nghe loáng thoáng như có tiếng trẻ con cười, trong tiếng cười có pha lẫn cả tiếng hục hặc của đàn ông chững tuổi. Mẹ tôi hai mắt hướng ra phía cửa trợn tròn, sự bất ngờ đi với nỗi run sợ hiện rõ trên khuôn mặt khắc khổ của bà. Mẹ tôi miệng ú ớ hẳn muốn hét lên vì những gì mình đang chứng kiến nhưng cố nén lại để thầy Hữu có thể tiếp tục hành lễ.

Thầy Hữu thấy vậy thì lập tức thổi tắt một ngọn nến rồi hô vang "thỉnh nhập". Đoạn thầy rút ra hai điếu thuốc lá châm lên rồi để ngay ngắn trước mặt mẹ tôi và cúi đầu xuống mà nói,

-Cung thỉnh cậu bé đỏ tại gia, cung thỉnh giám quan Nguyễn tộc.

Mẹ tôi mắt nhắm tịt, một tay với lấy điếu thuốc đưa lên phì phèo như thể là một người sành hút, cái thần thái khi ấy phỏng như bậc tôn quý của các triều đại phong kiến vậy. Kế đó vong linh trong người mẹ tôi lên tiếng, nhưng giọng nói lại tựa như của một đứa trẻ. Âm thanh nghe có vẻ thanh thoát, dễ nghe, ngôn từ có phần chắc chắn mà lại tinh nghịch,

-Cơ ngơi đẹp quá, cây cối lại sai đầy một vườn quả, chút nữa gửi cho thằng cu kia một ít về dâng ta nhé.

Thầy Hữu cười móm mém mà rằng,

-Dạ, thỉnh cậu về hôm nay Hữu tôi muốn hỏi về vận số của thằng cu này, giám quan Nguyễn tộc thương tình cho con cho cháu mà đưa đường chỉ lối, giúp đỡ cho dòng họ ở trần thế.

Cũng kỳ lạ thật, nghe đến hai chữ "giám quan" thì chắc cũng phải là hàng có danh có tiếng ở dưới âm phần, nhưng sao lại mang tiếng nói của một đứa trẻ, đúng là thế giới âm ty quả nhiên là cổ quái. Tôi nghĩ.

-Ta vốn mang giọng nói của đứa trẻ phần vì khi mới chỉ là giọt máu ta đã bị bố mẹ từ bỏ, ta được hình thành ngay sau khi ngươi sinh chưa đầy bốn tháng, vì lo cho ngươi nên đành phải bỏ ta. Ấy vậy ta mới lang thang giữa hai cõi phù dung, cũng may mà nương nhờ được vào cửa Tiên Thánh đất Bảo Hà nhờ phúc trăm họ được ăn được học nên mới có ngày lên làm giám quan tộc Nguyễn như hôm nay. Nhưng hình hài của ta ở dưới âm thì vẫn mãi là một đứa trẻ, kể cả giọng nói cũng như vậy cho nên khỏi thắc mắc nhé.

Giọng nói trẻ con ấy khiến tôi tá hoảng, người tôi run lên bần bật, hai tay cầm chiếc khăn của thầy Hữu mà phải bấu thật chặt vào đó cho khỏi sợ. Hình như vong linh đó thể cảm ứng được suy nghĩ của tôi, chẳng phải những gì vừa nói kia chính là giải đáp cho thắc mắc của tôi sao. Tôi tuyệt nhiên im bặt, không dám phản kháng lại điều gì, thậm chí lúc ấy trong tâm trí của tôi chỉ còn lại là một mớ hỗn loạn giữa những câu hỏi về khả năng của vong linh thuộc về phần âm. Thầy Hữu ngồi sát đó thấy vậy thì nói ngay,

-À ra vậy, thì ra thằng bé này xét về dương thế lại là anh em đối với cậu. Vậy thì chắc hẳn cậu phần ít phần nhiều cũng đã nắm rõ bản mệnh của nó.

Mẹ tôi ngửa mặt lên mà cười, tiếng cười đắc chí từ tâm niệm của một vong linh trẻ con làm tôi càng thêm phần kinh hãi, vong linh ấy tiếp lời,

-Tuy ta cũng phần nào thông hiểu được vận số của đứa trẻ này nhưng ngặt nỗi đó là thiên cơ. Nếu tiết lộ ra thì dù ít dù nhiều cũng phải chịu hình phạt. Nhưng dù gì hôm nay cũng đã thỉnh ta về đây, ta sẽ sang tai lại lời cho Hữu ngươi mà truyền đạt lại cho người dương thế.

Thầy Hữu ghé sát tai lại để nghe những gì mà giám quan Nguyễn tộc truyền đạt, hình như có vẻ là thiện ý nên thầy Hữu gật đầu mà cười tươi lắm. Thầy Hữu lấy tay chỉ vào chiếc khăn tía ra hiệu cho tôi đã tới lúc hành sự. Tôi lập tức tung chiếc khăn tía trùm đầu mẹ tôi, lúc ấy tôi chỉ nhớ thoang thoáng hình như có bóng trẻ con mặc quần áo gấm đứng ngay trước mặt cười với tôi. Hình ảnh ấy cho đến bây giờ thi thoảng vẫn được gợi lại trong những giấc mơ lạ thường mà tôi vẫn hay gặp.

Mẹ tôi tỉnh lại, hai mắt đỏ hoen như chỉ trào trực để òa khóc. Tôi biết, tôi hiểu, chính vì nghĩa tình mẫu tử mà mẹ tôi mới xúc động đến như vậy. Bản thân mẹ tôi năm xưa chẳng thể nào ngờ được lại có những chuyện như thế này. Một vong linh bé nhỏ đã vô tình mất đi cơ hội được chuyển thế kiếp ngươi cũng chỉ vì hai chữ "hoàn cảnh". Người học đạo vẫn thường hay nói rằng, "Những vong linh được đầu thai chuyển kiếp thì phải vượt ngàn trùng biển khơi thì mới được về đầu thai làm con của một nhà. Nên vậy chớ có vì lý do gì mà tước đoạt đi cơ hội luân hồi của những vong linh ấy, đó là một quả nghiệp". Nhưng thú thật, nào có người mẹ nào là không thắm tình mẫu tử, âu cũng chỉ là do số phận gượng ép.

Thầy Hữu chắc cũng thông linh được với những gì xảy ra trong quá khứ của một người nên an ủi,

-Số phận đã vậy thì thôi cô cũng đừng buồn, lỗi cũng chẳng phải do cô. Việc cần làm bây giờ là phải tìm cách ứng dụng được vận số của cậu bé này.

Mẹ tôi lau đi hàng lệ đã đổ xuống tự khi nào mà thưa với thầy,

-Kính thầy, mẹ con con cũng chẳng biết làm thế nào cho phải, thôi thì trăm sự đành phải nhờ vào đức hạnh của thầy.

Thầy Hữu mới giảng giải,

-Hai lần gia tiên nhà này lên và vừa rồi giám quan dòng tộc cũng sang tai cho tôi kết hợp với kinh nghiệm xem số mệnh mấy mươi năm nay, tôi có thể tạm khái quát là như này. Đương số nhiều kiếp đã vốn là người tu đạo, trải qua nhiều những thử thách ở tiền kiếp mà lại được đầu thai thành người ở kiếp này để tu tập, những công việc của cậu ta ở dương thế dù sao cũng sẽ gặp những chắc chở, việc nào rồi cũng sẽ đứt gánh đổ sông, tính tình càng lớn càng dị biệt, giỏi giang bao nhiêu thì con người cậu ta lại càng thâm trầm ưu tư bấy nhiêu. Duy chỉ có việc tiên thánh là may ra cậu ta sẽ theo được tới cùng. Tuy nói thì là vậy, nhưng để tin và làm được cũng là một điều vô cùng khó. Tôi biết chính bản thân cô cũng có phần nào đó còn hoài nghi về năng lực của tôi cũng như những gì xảy ra ngày hôm nay. Chi bằng cô cứ cùng cháu về suy nghĩ, nếu cảm thấy cần thiết và tin tưởng thì ngày rằm tháng tới mời quay lại đây, chuyện này ngày một ngày hai chẳng thể nào mà nói cho hết được.

Mẹ tôi lưỡng lự, đúng là những gì vừa xảy ra nó chóng vánh quá, nếu như không phải một người có kiến thức về âm dương thì làm sao có thể thông suốt được vạn sự để mà định đoạt. Mẹ tôi suy nghĩ một hồi lâu rồi mới trả lời thầy Hữu,

-Thầy nói cũng đúng, lúc này mẹ con con chưa thể định đoạt được gì nhiều, chắc hôm nay phải xin phép ra về để dành thời gian mà suy nghĩ. Cảm tạ thầy, thầy cho con xin số điện thoại, có điều gì con sẽ điện cho thầy để xin ý kiến.

Quãng đó thầy Hữu cho mẹ tôi số điện thoại rồi tiễn hai mẹ con xuống dưới nhà, mới đó thôi mà trời đã ngả chiều. Thầy Hữu dúi vào tay tôi một phong bao màu đỏ rồi dặn hai mẹ con,

-Trong ba ngày nữa nếu có sự tình gì bất chắc thì hãy nhớ đến phong bao này, khi nào thực sự cấp bách thì hãy mở nó ra ắt sẽ có cách.

Mẹ con tôi tạm biệt thầy Hữu rồi ra về, phía sau là một khoảng không vô định ẩn chứa biết bao những hoài nghi của cả hai mẹ con về cái gọi là thế giới tâm linh. Là thực hay là ảo, là ý trời hay nhân định. Chẳng ai rõ được, chẳng ai có thể nhìn thấu và thông linh được với những thứ kỳ lạ hàng ngày vẫn đang tồn tại ở một thế giới vô hình ma ta chẳng hề biết đến,…

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Tầm sự học đạo, tiếp

Đã hai ngày kể từ cái hôm tôi và mẹ cáo biệt thầy Hữu để trở về Hà Nội. Mọi thứ xung quanh tôi vẫn vậy, ngày ngày vẫn trôi đi với những cánh đồng và lũ trẻ trong xóm. Cái tuổi thơ của tôi đã chìm đắm vào một giấc mơ mà đến tận lúc trưởng thành tôi vẫn muốn được mơ lại những giấc mơ ấy. Nhưng đó chỉ là những kỷ niệm, những hình ảnh thật đượm tình về quãng thời gian đã nuôi dưỡng tâm hồn ta mà ta vẫn luôn trưng bầy chúng trong những ô chứa của "hoài niệm". Và mọi thứ sẽ mãi bình yên như vậy nếu như ngày thứ ba không xảy ra những sự lạ, những điều đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời của một đứa trẻ…Ngày đó mẹ tôi phải đi học tại chức ở nội thành, tối ngày nào cũng phải ngót nghét 10 giờ hơn mới về tới nhà. Bố tôi thì trực ban y tế ở trạm xá nên cũng đi đêm đi hôm suốt. Ngôi nhà ba tầng mới cất của gia đình hồi đầu năm mà tối nay chỉ có mình tôi ở nhà. Cảm giác trống vắng và lạnh lẽo vô cùng, khoảng không rộng cả trăm met cho ta cảm giác muốn thu mình lại một xó. Đang ngồi say xưa với tuyển tập truyện dài doremon ở tầng hai thì tôi nghe có tiếng bước chân ở ngay cầu thang. Nghĩ có ai về nên chạy vội ra xem, nhưng ngặt nỗi không chỉ cầu thang mà ngay cả tầng một cũng không có ai. Thiết nghĩ bản thân nghe nhầm nên tôi quay trở về phòng trên tầng, vừa cầm tay vào cuốn truyện thì lại có động. Vẫn là những tiếng bước chân, nhưng

lần này thì nhanh và dồn dập như thể có vài người đang chạy trên cầu thang vậy, chưa kể nếu nghe kỹ thì còn có cả tiếng lạch cạch hệt như các tấm gỗ va vào nhau. Bấy giờ trong lòng tôi đã như lửa đốt, có khi trong nhà có trộm, tôi nghĩ. Chốt ngay cửa, tôi bốc máy gọi điện cho bố mẹ nhưng điều trùng hợp là cả hai đều không bắt máy, tôi cố gọi lại nhưng kết quả vẫn như vậy. Định bụng đánh liều một phen mở cửa ra ngoài xem sao, nếu là trộm thì kiểu gì nó chả mò vào phòng của mình chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Vơ tạm cái chổi trong góc nhà, tôi tiến lại phía sát cửa để nghe ngóng tình hình, những âm thanh phát ra rõ mồn một như ngay phía bên cạnh. Khẽ mở cửa, tôi hé mắt nhìn ra ngoài để thăm dò xung quanh, quái lạ thật, vừa mới mở cửa ra thì mọi thứ đột nhiên im bặt, tiếng bước chân mới đây vẫn còn ngay bên tai mà giờ căn nhà lại im ắng một cách lạ thường, thỉ như nếu có trộm thì cũng chẳng tài nào mà biến mất một cách quái dị đến thế. Tôi từ từ ngó xuống dưới tầng rồi quyết định đi một vòng quanh nhà để kiểm tra, mọi thứ chẳng có gì thay đổi, tất thẩy vẫn ở nguyên vị trí ban đầu của nó, thậm chí ngay cả một tiếng động nhỏ cũng tuyệt nhiên không thấy xuất hiện. Lúc này tôi mới bắt đầu nghĩ đến những trường hợp hãn hữu. Cách đây vài ngày tại huyện lị Tứ Kỳ tôi đã được nghe, được chứng kiến tận mắt bức tranh ma mị mà thầy Hữu và cô Trà tô điểm, chẳng lẽ mấy thứ quỷ dị đó lại theo chân tôi về tận vùng ngoại ô này? Không được, tôi phải đi dò lại một lần nữa xem sao, bất quá thì tôi khóa trái cửa chạy sang nhà hàng xóm, chứ như này thì quả thật chẳng tài nào mà an tâm cho được. Tôi lấy phòng khách làm mốc, đi dọc từ ngoài vào trong rồi lên những tầng trên, mỗi tầng tôi đều để ý kỹ hết các ngóc ngách xem có ai ẩn nấp hay điều gì khả nghi hay không. Nhưng không, kết quả tôi thu được so với những lần vừa rồi chẳng có gì thay đổi. Căn nhà trở về sự bình yên mà nó vốn có, tôi mệt mỏi trở về phòng, nằm vắt tay lên trán mà ngẫm, cái suy nghĩ ba tấc của thủa thiếu thời ấy chẳng thể nào cho tôi một lời giải đáp phù hợp về những gì vừa diễn ra. Tôi định bụng ngủ một giấc thì nghe thấy tiếng đập bàn đập ghế ở phòng bên cạnh, tôi vùng dậy lao sang, lần này quyết phải xem nó là cái thứ gì mà thoát ẩn thoát hiện khi tỏ khi tường như vậy. Tôi mở toang cửa phòng bên cạnh, không khí xung quanh đặc quánh lại, chỉ còn tiếng thở gấp của tôi, trên bàn làm việc mọi thứ vẫn gọn gàng đâu ra đấy, không có dấu hiệu của người lạ. Tôi quan sát kỹ xung quanh thì phát hiện thấy tấm bùa yểm dán trên cửa ra vào đã rơi xuống, lần này chắc chắn không phải sự trùng hợp. Tôi bắt đầu nghĩ đến thứ đó, thứ mà dân gian vẫn hay gọi là hồn ma bóng quế. Tôi quyết định về phòng cố thủ, lần này nhất nhất dù có thứ gì xảy ra tôi cũng kệ, mặc cho nó tác quai tác quái như nào tôi cũng quyết chí không ra ngoài. Vừa sập cửa lại thì tôi nghĩ ngay ra cái phong bao đỏ hôm bữa thầy Hữu đưa cho tôi. Cực chẳng đã, lúc này còn không dùng thì còn dùng vào lúc nào nữa, tôi lục tung ngăn bàn để tìm cái phong bao, may quá nó vẫn còn ở đây. Để ý kỹ thì phía ngoài phong bao có một chữ Tàu, sau này tôi hỏi thầy Hữu thì biết đó là chữ Mộc. Tôi xé lớp giấy ở phía trên đầu rồi thò tay vào trong thì thấy có hai vật, một là miếng ngọc màu lục to bằng hai đốt ngón tay, vật còn lại là một mẩu giấy con vỏn vọn ba chữ "giữ lấy ngọc". Chưa kịp tìm hiểu công dụng của miếng ngọc này như nào thì thoạt nghe có tiếng gõ cửa, tiếng gõ cộc cộc đều đều làm các thớ thần kinh của con người cảm thấy rối loạn.

"Mở hay không? Người hay ma? Thực hay ảo?", tôi nghĩ.

Tôi chần chừ cố đợi xem tình hình ra sao, được một hồi thì tiếng gõ nhanh đều. Nhịp độ của nó tăng dần lên và ngày càng mạnh. Có cảm giác chỉ thiếu chút nữa thôi là cái thứ ở phía bên kia cánh cửa sẽ đập tan tất cả để ập vào bên trong vậy. Tôi nắm chặt lấy mép quần, chầm chậm tiến về sát phía cửa. Tay phải từ từ đặt lên núm vặn toan mở cửa thì tôi khựng lại. Khoan đã, hình như không có tiếng gõ cửa nữa, cái lúc tôi vừa chạm tay vào có vẻ như tiếng gõ cửa đã biến mất hoàn toàn. Quái đản, đúng là có thứ gì đó đang muốn hù dọa tôi rồi. Lập tức bốc máy một lần nữa để gọi lại cho bố, lần này máy thông, đầu dây bên kia có người nhấc máy. Tôi như mở cờ trong bụng,

-Bố, bố à, alo… alo

Không có ai trả lời, đầu dây bên kia có người nhấc máy nhưng lại giữ im lặng. Tôi định cúp máy thì chợt nghe có động, âm thanh vọng ra từ loa điện thoại. Nhưng không phải là giọng nói của bố tôi, đó là một tiếng cười dị thường, tiếng cười khanh khách rất đanh của người phụ nữ quãng được quãng mất. Tôi hoảng loạn tột độ, tay buông khỏi chiếc điện thoại ngay tức thì. Đúng là ở trong nhà này có quỷ thật rồi, tôi vùng ra cửa toan chạy xuống phòng khách để thoát ra ngoài, chạy khỏi những thứ ma mị trong căn nhà. Nhưng vừa đến đoạn giữa cầu thang điện thì tắt cái rụp, con mắt đang quen với ánh sáng bất chợt gặp gam màu tối khiến con người ta thấy khó khăn trong việc quan sát. Tôi vịn tay vào lan can cầu thang mà đi xuống, những bước đi chậm chậm để tránh bị bước hụt. Xuống đến tầng một thì có ánh sáng mờ ảo len lỏi qua ô kính từ phía ngoài cửa chính hắt vào. Trong cái bóng đêm tĩnh mịch ấy thì ánh trăng lại vô tình lại trở thành một thứ chủ đạo biến không gian trở nên ma mị hơn bao giờ hết. Họa chăng cái thứ ánh sáng ấy chẳng khác nào soi đường, dẫn lối cho ma quỷ từ âm tào địa phủ đi lên trần thế. Có bóng người lấp ló sau cửa chính. Đúng, đúng là có bóng người vừa vụt qua, tôi thấy rõ được cái bóng đen thù lũ to ngang người trưởng thành vừa lập lờ phía đó. Tôi phóng thật nhanh về phía trước mở toang cánh cửa phòng khách. Ánh trăng soi tỏ vào gian nhà, ánh sáng đó hắt lên tường một cái bóng đen phản chiếu chân dung của một cậu bé, đó là tôi. Bóng đen đó có lẽ cũng đang run sợ giống như thực thể của nó. Tôi gục xuống thềm, ánh mắt vô định nhìn ra phía cổng để chờ đợi một điều gì đó có thể giúp tôi thoát ra khỏi những thứ quái dị mà tôi đang phải đối mặt.

-Quang, Quang ơi, …

Có tiếng gọi tôi từ xa vọng lại. Giọng nói đấy là của trẻ con, chạc tuổi tôi thôi, giọng quen quá mà tôi chẳng thể nào nhận ra, nó đang đến, ngày một gần rồi…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Tầm sư học đạo, tiếp

Trong tích tắc tôi đã cố dò lại khoảng trí nhớ của mình nhưng không thể nhận ra giọng nói đó là của ai. Bất giác, tôi cảm nhận có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, giữa cái oi bức của đêm hè tháng 6 mà tiết trời lại có hàn khí thì quả thật là lạ lắm. Tôi cảnh giác với những gì xung quanh mình lúc này, bản thân tôi biết mình đang phải đối mặt với những thứ nằm ngoài trí óc của tưởng tượng của con người. Âm thanh đó lại vang lên, lần này nghe thỉ như tiếng quát, rất gấp,

-Quang, Quang ơi, có ở đấy không

Tôi đứng ra giữa sân, đánh ánh mắt ra phía xung quanh để xem ai gọi mình, cả một không gian yên ắng dội về đầu óc tôi một sự quỷ mị. Khoan đã, hình như phía ngách vòng ra sau nhà có bóng người. Tôi nheo mắt cố quan sát thật kỹ trong cái ngách nhỏ đó. Đúng thật, có bóng người, cao vừa tầm, người nhỏ, nhưng lạ kỳ thay cái thứ người đó chỉ tà tà như làn khói không giống một nhân hình thực thể cho lắm. Ngay tức thì, tôi quơ tay xuống dưới đất tìm lấy mấy viên sỏi mà ném về phía ấy để dò xem xét. Quái thật, sao chỉ nghe có tiếng sỏi lộc cộc dưới nền đá vọng về nhỉ. Cái thứ ấy vẫn ở đó mà án binh bất động, không lẽ mấy viên sỏi vừa rồi lại xuyên qua được nó chăng? Nghĩ đến đây mười phần thì cũng chín phần tôi ngầm đoán ra thứ trước mặt mình là gì. Kìa, hình như nó chuyển động, cái thứ ma tà ấy lập lờ trên mặt đất đang tiến về phía tôi. Phải làm gì bây giờ? Tôi quay lại phía sau toan bỏ chạy thì đập ngay vào mắt là dáng dấp của một thằng nhãi, người nó xương xẩu như thiếu cơm. Tôi hoảng hồn hét lên một tiếng kinh hãi, thằng nhãi ngay đối diện tôi lúc đó nhanh như cắt giật người về phía sau quát lớn,

-Mày điên à, tao đây, tao Hoan

Đúng, đúng rồi tiếng gọi nãy giờ là của thằng Hoan, đúng nó rồi, một trong những chiến hữu thân cận trong cái đất xóm đình của tôi, thì ra là nó. Mà sao nó vào được tận đây nhỉ, mà thôi, cái lúc này thì tạm gác chuyện đó lại. Tôi liếc mắt về phía sau để xem cái thứ ma tà kia đâu thì tuyệt nhiên xung quanh trống trơn. Mọi thứ lúc này chỉ còn lại là con ngách lát gạch chạy thẳng ra phía sau nhà. Chưa kịp định thần thì thằng Hoan lại lên tiếng,

-Thằng này mày làm gì mà tao gọi mãi không được, ngó ngoài cổng vào thì thấy mày đứng như trời trồng ở sân, sợ mày bị làm sao nên tao trèo vào xem thế nào.

Không để nó giải thích thêm, tôi kéo nó ra trước thềm hỏi dồn,

-Mày, mày có thấy cái thứ ngay đằng sau tao lúc nãy không?

Thằng Hoan tỏ ra khó hiểu, nó lại quát,

-Thấy cái gì cơ?, tao đang định gọi mày xem làm gì mà đứng như tượng ở đấy thì mày bất ngờ quay lại làm tao giật mình tý ngã. Mà nhà cửa sao tối om thế, bật đèn bật đóm lên chứ, tiếc tiền điện à.

Tôi đáp ngay,

-Mất điện thì bật kiểu gì thế?

Thằng Hoan chạy ngay vào gian khách với tay bật cái công tắc bóng sân lên, điện sáng, cái thứ ánh sáng vàng đặc của đèn sợi đốt làm tôi bừng tỉnh. Rõ ràng vừa nãy mất điện cơ mà, ở cái xứ ngoại ô này thì chẳng bao giờ có chuyện nhảy áp hay ngắt điện quãng ngắn độ năm mười phút cả. Chỉ một là mất hai là có mà thôi, tôi định bụng hỏi thằng Hoan xem nãy nhà nó có bị mất điện không. Chưa kịp nói gì thì cu cậu đã nhanh nhẩu.

-Nhà tao đó giờ không mất điện thì nhà mày mất kiểu gì, thằng này hôm nay bị ngơ thật rồi.

Đúng thật, nhà tôi và nhà nó ở cùng xóm, cùng một đường dây tải điện, nhà nó có thì nhà mình ắt cũng phải có. Không lẽ cái thế lực vô hình ban nãy có khả năng kiểm soát được những năng lượng nhân tạo? Tôi vốn không nghĩ đây là sự thật, nhưng với những gì bản thân vừa trải qua ban nãy thật là khiến con người ta dù kiên định tới đâu thì cũng vẫn phải tin đó là thật. Tôi quay sang thằng Hoan, bản thân hoàn toàn cảm nhận được sự ngờ vực trên khuôn mặt góc cạnh của nó. Tôi gạ,

-Mày ở đây với tao, nhà tao tối nay có gì lạ lắm

-Lạ như nào?

Thằng Hoan cau mày. Ngay lúc này chính bản thân tôi cũng chẳng thể nào hiểu được cái sự "lạ" trong nhà nó ra sao. Mà kể cho nó thì cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, tôi đáp gọn,

-Hình như trong nhà có ma.

Nói đến đây thì thằng Hoan trợn tròn mắt, cái bản tính của trẻ con thôn quê mười đứa thì cả mười đều hãi ma nhát quỷ, nhiều đứa nghe các cụ trong làng kể về mấy chuyện ma mãnh thôi cũng đã đủ sợ vỡ mật rồi chứ chưa nói đến là gặp, thằng Hoan cũng không ngoại lệ. Nó có vẻ kinh mấy chuyện này lắm, nó thoái thác,

-Thôi chắc tao phải về, đi qua thấy lạ nên tao ghé vào nhà mày tý thôi, giờ này cũng muộn rồi không về tý mẹ tao chửi chết.

Tôi ậm ừ với ý kiến của nó, chả trách nó được, thôi thì đành cố gắng nốt một lúc đợi có người về rồi tính sau vậy. Đang đi cùng nó ra phía cửa thì có ánh đèn từ cổng rọi thẳng vào sân, có tiếng còi xe. Đó là mẹ, mẹ tôi về lúc này thì cũng ngót nghét 10h rồi chứ cũng chẳng còn sớm. Thằng Hoan mau miệng,

-Cháu chào cô

Mẹ tôi ngó đầu vào để nhìn xem là ai rồi đáp,

-Hoan đấy à cháu, hôm nay sang cô chơi muộn thế?

Tôi đang loay hoay tìm cách mở cái khóa cổng bị gỉ sét nhưng vẫn nghe rõ tiếng thằng Hoan cười hềnh hệch,

-Vâng, cháu sáng giúp thằng Quang canh ma cô ạ, thôi cháu về đây.

Nói xong nó tót ra ngoài rồi chạy thẳng về nhà. Phần mẹ tôi thì vẫn chưa kịp hiểu đầu đuôi như nào nên cũng kệ, nghĩ trẻ con nói đùa nên chẳng mấy để tâm. Còn tôi thì mặt mày ủ rủ, phân vân chẳng biết có nên kể cho mẹ về những giây phút kinh hãi vừa rồi hay không. Một mặt nếu kể ra thì cũng chưa chắc rằng mẹ đã tin, mặt khác nếu như không kể thì họa chăng có lần sau bản thân tôi biết phải ứng phó như thế nào. Vừa vào nhà tôi vừa thủ thỉ với mẹ về câu chuyện của mình, có vẻ như mẹ đặc biệt quan tâm tới những tình tiết mà tôi gặp phải. Thậm chí ngay cả lúc hai mẹ con ăn cơm mẹ cũng phải hỏi lại tôi một cách kỹ càng về những hiện tượng kỳ quái đã diễn ra trong nhà. Đặc biệt, mẹ dặn tôi phải giữ thật kỹ viên lục cẩm thạch trong phong bao đỏ của thầy Hữu, bất quá mời được bỏ nó ra khỏi người. Tôi cũng không hiểu nguyên cớ là làm sao, chỉ biết y án mà làm theo những gì mà mẹ dặn.

Đêm đó tôi trằn trọc, lăn qua lăn lại cả hồ chẳng tài nào mà chợp mắt được. Ánh trăng tà le lắt qua ô cửa sổ là nguồn sáng duy nhất trong gian phòng tĩnh mịch của tôi. Có một thứ gì đó đang dần biến động cuộc đời của một đứa trẻ 12 tuổi, những gì xảy ra với tôi vốn là định mệnh hay là sự sắp đặt khéo léo của ông trời cho một người được gánh trên vai hai chữ "nghiệp âm". Tôi lo lắng cho quãng thời gian tiếp theo của mình, hàng tá câu hỏi về thế giới vô hình hiện lên trong tâm thức của tôi. Đúng, tôi cũng sợ, tôi sợ những thứ hồn ma bóng quế ấy sẽ làm hại tới mình. Tôi canh sáng, những thứ ấy canh tối, biết lần đằng nào cho được.

Tôi mê man ngủ từ lúc nào không hay, trong giấc mơ đáng nhẽ đầy những thanh sắc đẹp đẽ của lứa tuổi trung học thì tôi lại vô tình chìm vào một khoảng không gian xám xịt. Tôi thấy mình đang đổ gục trên chiếc ghế mây ở dưới nhà. Nhưng không chỉ có mình tôi, kế bên đó vẫn còn một người nữa. Quãng đầu thì có hơi ngờ vực về người đó nhưng quan sát kỹ thì tôi nhận ra, tôi biết đó là ai …..

Còn tiếp…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Tầm sự học đạo, tiếp

Hình ảnh những đường nét ủ rũ trên khuôn mặt khắc khổ của người đang đứng kế bên tôi lúc bấy giờ chẳng phải ai khác, đó là nội. Nội mất từ khi tôi còn tấm bé. Tất cả những gì tôi biết về nội đều thông qua những bức ảnh từ thập niên trước mà bà còn giữ lại. Đã biết bao lần tôi ao ước được trò truyện cùng với nội của mình như bao đứa trẻ non nớt khác. Nhưng có một sự thật, mơ ước chỉ là mơ ước mà thôi, nó sẽ mãi mãi viển vông trong trí tưởng tượng của mỗi con người.

Nội đứng đó, ánh mắt để lộ rõ sự u uất khi nhìn vào hình hài của đứa cháu đang đổ gục trên chiếc ghế mây đã bị mọt rữa theo năm tháng. Những gì diễn ra lúc đó đang dần rõ nét ngỡ như ở thực tại chứ chẳng phải trong mơ. Nội tiến lại phía tôi, đôi bàn tay với lớp da nhăn nheo có phần đã co quắp lại đang cố bấu víu để sốc nách đứa cháu nhỏ dậy. Nội choàng tay tôi qua vai của mình rồi từ từ tiến về phía trước, sức vóc của một người lớn tuổi có lẽ chẳng phù hợp với việc như thế này, những bước chân lê lết kéo dài trên sàn gỗ tạo ra một âm thanh loẹt..xoẹt, loẹt.. xoẹt từng hồi dài vang vọng bốn bề. Tôi tự hỏi rằng thể xác của chính mình trong giấc mơ này đang bị làm sao đây? Tại sao giấc mơ này lại tới với tôi, tại sao tôi lại phải quan sát những hình ảnh kỳ lạ này,...Tôi hoàn toàn không cảm nhận được sinh khí từ thể xác của chính bản thân mình. Khung cảnh phía trước kéo gần lại dưới góc nhìn của tôi. Cảnh vật tựa hồ như trong đêm sương, xung quanh là một không gian mở. Mọi thứ chìm trong một màu đen sẫm, rất khó để phân biệt được cảnh vật đang ở đâu, địa điểm nào. Nếu có một câu trả lời phù hợp thì tôi nghĩ đấy là âm lộ. Không khí được đan xen với những tầng khói trắng trùng trùng lớp lớp lơ lửng trong không trung. Có thứ gì đó rất đồ sộ dần hiện ra ngay phía trước, hình như là một căn lầu lớn. Căn lầu mang đậm nét kiến trúc của thời kỳ phong kiến. Phía trên triền mái thì thẳng tắp đổ xuống phía dưới cho tới tận góc mái. Ở đây, góc mái được uốn hếch lên phía trên để tạo ra sự thanh thoát tựa như mũi thuyền vậy. Ngay phía dưới mái có treo một tấm biển, trên biển họa mấy chữ "Âm Lâu Nguyễn Tộc Lầu". Đúng là trần sao thì âm vậy, ở trên dương có nhà tầng, gác lửng thì âm ty cũng có lầu son, gác tía. Phải chăng chỉ khác nhau ở hai chữ "âm", "dương"?

Cửa mở, đập vào mắt là một phiến đá lớn mà người ta hay gọi là tấm thư đá. Nó giống như một bức bình phong chắn đi tầm nhìn của người bên ngoài vào phía trong của căn lầu. Nội đỡ tôi vào đó, cánh cửa dần dần khép lại. Tiếng bản lề gỗ kẽo kẹt nhanh dần, từng thanh âm như đang miết vào trí óc con người ta một nỗi sợ vô hình. Cửa đóng, quanh cảnh lúc này chỉ còn lại căn lầu chừng năm thước trơ trọi giữa không gian đen khịt. Mọi thứ sẫm lại, gam sắc sẫm màu bắt đầu phủ kín mọi khoảng không. Với tâm lý của một đứa trẻ khao khát một lần được gặp ông mình, tôi la lớn.

-Ông.. ông ơi… ông đi đâu đấy, ông ơi..

Tiếng gọi thất thanh vang dài trong bóng tối khiến tâm trí tôi giống như đang rơi xuống một vực sâu không đáy. Tôi choàng tỉnh, bốn bề đêm khuya yên ắng lạ thường. Từng đợt hàn phong luồn qua kẽ sắt của khung trấn song cửa sổ xà vào giường. Có một cảm giác cô quạnh ở đây. Tôi nhìn xuống phía cuối giường, một tiểu đồng mình đeo yếm đỏ, da dẻ hồng hào, tóc để ba chỏm đang nhìn tôi. Ánh mắt thể hiện rõ sự hồn nhiên, vô tư đối với những gì mà cậu bé ấy thấy trước mặt. Tôi định vươn người dậy thì chân tay như đã bị khóa chặt, ngay cả việc ngẩng đầu lên để nhìn cho rõ cũng quá đỗi nặng nề. Có tiếng nói trẻ con dõng dạc, âm điệu mạnh mẽ như từng đợt sóng cuồn cuộn tràn về tai tôi,

-Vừa nãy ông đưa hồn phách anh về nhà tổ họ ở dưới âm để xin được che chở đấy. Thứ lúc tối anh gặp ở lối sau nhà là ngạ quỷ. Nó loanh quanh ở đấy từ hồi ông bà xây cái nhà cấp bốn sau cách mạng để ở. Tiếng lạch cạch gõ cửa lúc khi nãy là lính của em ở dưới âm đó. Em biết hôm nay con quỷ ấy định lên dương hại anh nên cho lính vào nhà mình để đi tìm nó. Nhưng con đấy âm lực mạnh mà nó trốn cũng tài lắm, tìm chả được. Nó còn gỡ của bùa

trấn trạch tứ phương của nhà mình xuống để mà làm loạn rồi ấy, anh nhớ nhắc mẹ đi thỉnh thầy dán lại ngay nhé.

Đứa trẻ này là ai nhỉ, tôi chỉ có đứa em gái thôi mà, với thân hình kia thì tôi chắc hẳn đó không phải đứa em gái nghịch ngợm của tôi rồi. Nó lại còn nhắc đến mẹ, mẹ nào? Hay là mẹ tôi, nếu là mẹ tôi thì nó ắt hẳn phải là con. Thế nó là ai? Thôi đúng rồi, nó là thằng bé giám quan, nó là đốt ngay dưới tôi, hôm bữa ở nhà thầy Hữu tôi vẫn nhớ như in rằng mình có một đứa em nữa, tôi chợt nhớ ra. Tôi vội vã hỏi ngay,

-Là em đấy à, có phải hôm nọ mình gặp nhau ở Hải Dương đúng không, sao em lại báo cho anh, em là ma à.

Đứa bé cười phá lên, hai bắp tay giống như hai củ sen tròn đầy ôm lấy bụng mà cười như thể khoái chí lắm. Tràng cười ấy thật vô ưu mà lại hào sảng,

-Đúng là em đây, em là ma, nhưng là ma được phong tước phong hiệu, có vai có vế. Em phải tranh thủ mãi lúc không có quan tuần canh mới mò được lên đây để báo tin cho anh. Anh liều liệu mà bảo mẹ cho về Hải Dương gặp ông thầy hôm nọ đi nhé, viên ngọc ông ấy cho anh chỉ bảo vệ anh được dăm bữa thôi, để lâu thì cũng chẳng còn tác dụng nữa đâu. Thế nhé, có âm lệnh rồi em phải về dưới ấy đây.

Dứt lời thì đứa bé đấy biến mất, chân tay tôi tự nhiên được thả lỏng, người nhẹ nhõm hẳn, chẳng hề có chút cảm giác nặng nề nào như ban nãy. Nằm suy nghĩ linh tinh được một hồi thì tôi ngủ lịm đi.

Những tia nắng đầu tiên của buổi sớm ôm ấp lấy da dẻ của tôi, cảm giác thật mịn màng dễ chịu. Hơi sương sớm vẫn còn vương chút hàn khí luồn qua khí quản thông thẳng xuống phổi, cái thứ khí lạnh ấy đánh thức con người từ sâu trong tận tâm can. Thức dậy tận hưởng cái tiết trời buổi sớm thật là làm cho con người ta khoan khoái, cảm giác chẳng khác nào lồng ngực mình đang căng tràn là nhựa sống.

Khoan đã, tôi sực nhớ tới lời dặn của cậu bé giám quan đêm qua nên vội vàng phi xuống dưới nhà ngay để đem sự tình kể cho mẹ. Vừa ra tới cửa phòng thì mẹ tôi tay cầm cái balo du lịch màu bộ đội mở cửa đi vào, có vẻ như mẹ rất gấp,

-Chuẩn bị mấy bộ quần áo vào đây rồi xuống dưới nhà mẹ đợi, nhanh lên đấy.

Nói rồi mẹ tôi chạy vội xuống dưới nhà, có việc gì mà phải vội vàng như vậy nhỉ. Xưa nay chả mấy khi mẹ tôi cuống lên như thế này đâu, gì thì gì chứ mẹ tôi cứ bình chân như vại thôi, hiếm khi mới thấy mẹ tôi như ngày hôm nay. Tôi vơ mấy bộ quần áo bỏ vào ba lô rồi xuống dưới nhà, thật ra trong tủ cũng chỉ có vài bộ mặc đi mặc lại, cứ đem đi tất cho chắc ăn. Có xe đợi sẵn, mẹ tôi giục,

-Lên xe ngay đi còn đứng đần ra đấy làm gì.

Leo lên xe toan ngủ một giấc cho đã thì mẹ tôi lại hỏi dồn, giọng mẹ nghe chừng như đang lo lắng điều gì đó.

-Hôm qua có mơ thấy gì không?

Đúng chủ đề, tôi đáp ngay,

-Hôm qua con mơ thấy cậu bé giám quan hôm nọ đấy, cậu ý nhắn con bảo với mẹ đưa con về nhà thầy Hữu ở dưới Hải Dương càng sớm càng tốt. Cậu ý còn bảo nhà mình có quỷ.

Mẹ tôi hoảng hồn,

-Hôm qua mẹ cũng mơ thấy ông nội con về, ông chẳng nói chẳng rằng gì cả, mẹ hỏi thế nào cũng cứ im lìm chỉ tay về phía phòng mày. Lát sau lại thấy có đứa trẻ choắt choắt dắt tay ông nội đi thế là mẹ chạy vội theo xem như thế nào, được một quãng thì mất đấu hai người. Lúc đấy mẹ không biết đường quay lại nên cứ đi tiếp. Đang đi thì mẹ bắt gặp có hai người đuổi nhau chạy cắt qua mặt, người phía trước là nữ, thân hình thanh thoát, mảnh khảnh, di chuyển rất mau lẹ, trên vai cô này còn vác một cái bị to áng chừng như người mày. Theo sau là một ông lão cũng phải chừng 70, người hơi gù, trông rất quen, thoáng nhìn qua thì mẹ không nhận ra là ai. Ông ta rượt cô gái qua mặt mẹ thì quát to,"đuổi theo con quỷ kia ngay, nó bắt thằng Quang đi rồi". Lúc ấy sợ quá tỉnh dậy ngồi ngẫm mới ngợ ra đấy là Thầy Hữu. Mà mơ như thế nhưng cảm giác cứ như thật nên mẹ lo lắm, đánh điện cho thầy thì thầy bảo chuẩn bị quần áo đưa mày về Hải Dương ngay.

Mẹ tôi vừa kể vừa run, hai tay cứ xiết vào nhau liên hồi. Tôi biết, mẹ tôi đang rối trí lắm, tôi cũng chẳng khác là mấy, chẳng biết rồi mọi chuyện sẽ đi về đâu nữa. Cảnh sắc xung quanh cứ như một thước phim được tua nhanh trên màn kính ô tô, mọi thứ cứ vụt đến vụt đi trong nháy mắt giống như sự xuất hiện của những thứ kỳ lạ mà tôi đang gặp phải trong thời gian này…

Phóng tầm mắt ra xa, cảnh vật thu về chỉ còn lại là cả một trời non nước. Chào Hải Dương, tôi lại đến rồi…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Tầm sư học đạo, tiếp

Mưa, phía bên ngoài ô kính là những bọt mưa trắng xóa cả một nền trời, tôi đặt những ngón tay bé nhỏ lên cửa sổ để chào đón những giọt nước đang

uốn lượn trên lăng kính. Mọi thứ thật nhẹ nhàng, đã lâu rồi tâm hồn tôi mới được gột rửa bằng những cơn mưa cuối hạ như thế này, có một cảm giác yên bình ùa về mặc cho những cuồng phong vẫn đang vần vũ ngoài kia. Bất giác, tôi nghĩ về những gì đã và đang xảy ra suốt quãng thời gian vừa rồi, tôi cũng chẳng rõ, tôi không biết đây là thực hay là mơ nữa. Nhưng bản thân tôi dám khẳng định một điều rằng, những thứ ma tà đó hoàn toàn có thể làm hại tới chính mình. Nỗi sợ của một đứa trẻ con thật lạ, nó chẳng khác nào một chiếc cũi sắt giam cầm những suy nghĩ non nớt của đứa trẻ, tất cả đều chìm đắm trong sự bi quan, hoảng loạn.

Giọng nói của mẹ cắt ngang khoảng không mù mịt sắp xửa ôm trọn cảm xúc của tôi,

-Chuẩn bị xuống xe thôi con, tới nơi rồi. Nhớ kiểm tra đồ đạc cho kỹ không lại quên nhé.

Lệ khệ khoác cái ba lô rồi xuống xe, tôi than ngắn thở dài với mẹ về chuyến đi vội vàng. Mưa vẫn rơi tầm tã, giữa cái sự xối xả của dòng nước thì tôi bắt gặp hình ảnh của người đàn ông còm nhom, tay cầm chiếc dù đen đứng như thể đang ngóng đợi. Đó là thầy Hữu, thầy đã ra cửa chờ mẹ con tôi tự bao giờ. Chưa kịp chuẩn bị xong thì thầy Hữu nói vọng ra,

-Nhà cô kia vào đây ngay, đưa ô cho thằng bé bảo nó đứng yên ngoài đấy.

Lạ thật, mưa như thác đổ thế này mà thầy Hữu lại bắt tôi đứng chờ ở ngoài, tôi dỏng tai lên nghe ngóng tình hình nhưng chẳng thu được gì ngoài tiếng bọt nước bập bùng liên hồi. Mẹ tôi đứng nói chuyện với thầy Hữu chừng mươi phút thì chạy ra ngoài, trên tay mẹ nào là chỉ xanh chỉ đỏ trông rất bát mắt. Mẹ bắt tôi buộc mấy sợi chỉ đó vào cổ tay, cổ chân thật chặt rồi dặn tôi đứng nguyên ngoài này. Bất cứ nghe gì, thấy gì cũng không được chạy đi đâu hết, khi nào trời chuyển nắng thì mới được vào trong nhà. Mưa ngày một nặng hạt, cứ cái đà này thì cũng phải quá trưa trời mới đổ nắng. Tôi cũng chưa kịp hiểu rõ được ngọn ngành là như thế nào, mẹ tôi cũng vậy, tất cả phải theo sự chỉ đạo của thầy Hữu. Từ trong nhà, tiếng chuông ngân lanh lảnh len lỏi qua những hạt mưa vọng về phía tôi đứng. Cái thứ âm sắc đó văng vẳng bên tai như réo gọi những gì ở sâu thẳm nhất trong tâm hồn con người ta tỉnh dậy. Tôi bắt đầu cảm nhận được sự thay đổi quái đản của thân nhiệt, khoảng nóng, khoảng lạnh, lúc thì run lên bần bật, lúc thì lại bí bách khó chịu. Tôi ngồi vật xuống đất, chân tay lúc này đang dần mất đi sự kiểm soát, tôi tự tay cào cấu cơ thể mình chẳng khác nào kẻ dở điên dở dại. Có quãng, tôi vừa khóc vừa gào lên như góa phụ mất con, có quãng, tôi lại cười hềnh hệch như đứa trẻ lên ba đang bập bẹ. Quả thực, bấy giờ tôi chẳng biết bản thân mình đang làm gì và do ai kiểm soát, tôi hoàn toàn vẫn suy nghĩ và nhìn nhận một cách bình thường nhưng kỳ dị một điều rằng, tay chân tâm tính lại bất nhất. Tôi hoảng loạn, định hét lên mà mồm cứ méo xệch, cứ toan nói ra câu nào thì như có vật chặn lại ở thanh quản, âm tiết không thể thoát ra ngoài.

Mẹ tôi vẫn đứng nấp dưới cổng, ánh mắt mẹ nặng trĩu là sự đau xót khi chứng kiến đứa con bé bỏng của mình đang quằng quật ngoài kia, nhưng quả thực, lực bất tòng tâm, chẳng tài nào dám trái lời căn dặn của ông thầy pháp cao tay. Lại nói về phần thầy Hữu, với sức vóc của ông cụ bảy mươi mà thoáng chốc đã chuẩn bị xong cả một bàn lễ lớn ngay trước cổng, trên bàn nào là hoa quả, gạo, tiền vàng, nào là đèn lưu ly rồi thì cũng đủ cả những thứ bùa chú đạo gia mà thầy pháp nào cũng phải có. Thoạt thầy Hữu bốc trong cái chén sành ra một nắm muối ném thẳng về phía tôi.

Có cảm giác đau điếng, tôi cảm nhận được sự bỏng rát thông qua da dẻ của mình khi bắt gặp những hạt muối, tôi oằn mình trong sự đau đớn, miệng hét lên nhưng không thành tiếng. Chợt, tôi nghe có giọng nói hối thúc bên tai, nhè nhẹ nhưng rất rõ ràng,

-Chạy, chạy đi, chạy đến đạp đỗ cái bàn lễ kia đi,.. Mau, mau lên...

Người tôi cứ thế tự động mà dựng dậy, chân tay đổ về phía trước như có người điều khiển. Nhớ đến lời dặn của mẹ khi nãy, tôi lấy hết sức bình sinh mà khựng lại. Không được, tôi mất kiểm soát hoàn toàn rồi, chân tôi vẫn tiến về phía trước trong vô định mặc cho tâm trí của mình có như thế nào. Tôi đánh mắt hòng ra hiệu cho mẹ với thầy Hữu, hiểu ý tôi, thầy Hữu nhìn xuống chiếc thau sứ đặt ở dưới chân bàn rồi ra dấu cho mẹ tôi hành động. Máu, đó là máu, tôi nhìn rõ ràng trong cái thau đó là thứ máu đen sẫm dị thường. Mẹ tôi hất cả thau máu đó ra trước cửa. Tôi khựng lại, thầy Hữu quát to,

-Có muốn đoạt xác của thằng bé đó cũng không được đâu, biết điều thì đừng vít bóng đứa nhỏ nữa, coi chừng ta không khách khí.

Có vẻ như những lời nói đó chẳng mảy may gì đến thế lực vô hình đang điều khiển thể xác của tôi, thầy Hữu có vẻ ngạc nhiên,

-Muốn thách thức ta à? Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ

Nói rồi thầy Hữu lấy ra một tấm vải đỏ bản to trải lên bàn lễ, thoạt lấy bút lông họa trên tấm vải mấy chữ ngoằn nghèo khó hiểu. Kế đó, thầy Hữu quay sang bảo mẹ tôi cầm tấm vải chờ khi nào có lệnh thì đem ra cuốn quanh người tôi. Mẹ tôi gật đầu, hai tay cầm tấm vải mà lên run bần bần vì sợ, phần cũng vì lo lắng cho con mình. Thầy Hữu thấy thế liền chấn an,

-Không sao đâu, con quỷ này chỉ dám vít vào người thằng bé chứ không dám nhập vào, tay chân của thằng bé đã được trấn định bằng mấy sợi chỉ rồi, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

Thầy Hữu chụm ngón tay trỏ và ngón giữa lại thành một, ba ngón còn lại gập vào trong lòng bàn tay. Thầy Hữu chỉ thẳng mặt tôi hô lớn,

-Chú linh địa tiên, pháp chỉ đỉnh hợp, định thân

Tôi khựng lại, cơ thể không tài nào nhúc nhích được, cổ tay cổ chân những chỗ đeo chỉ nóng ran lên như lửa đốt. Mẹ tôi từ trong lao ra choàng tấm vải khắp người tôi rồi thắt lại ở phía sau, thầy Hữu nhanh như cắt, trên tay cầm một chiếc hộp thiếc nhỏ thì như những hộp son của phụ nữ thời xưa. Thầy Hữu mở nắp, lấy tay chấm vào thứ bột sắc đỏ bên trong hộp rồi điểm vào giữa trán và dưới hai mắt của tôi rồi nói,

-Cháu quay người lại xem có gì lạ xung quanh mình không

Tôi quay lại, ngay phía sau mình, một người phụ nữ cụt tay đang đứng cạnh mẹ tôi, khuôn mặt bà ta xanh sao ủ rũ, một mắt có những tia máu đỏ phủ kín chỉ chừa lại con ngươi, một mắt thì,.. Trời, mắt bên kia của bà ta chỉ là một hốc xương đen sì sâu hoắm, bà ta hoàn toàn không có mắt trái. Kinh hãi, tôi

hét lớn,

-Nó đứng cạnh mẹ cháu, thầy Hữu cứu cháu

Âm thanh trong họng tôi như được giải thoát, tiếng hét vang lớn át cả tiếng mưa rả rích. Thầy Hữu nghe đặt tay lên vai tôi giữ chặt,

-Ta thấy rồi, đừng sợ, nó không làm gì được cháu đâu, cháu đã từng gặp nó bao giờ chưa

Tôi lắp bắp trả lời,

-Chưa, cháu chưa từng gặp qua cái thứ này trước đây

Thầy Hữu tiếp,

-Viên ngọc ta cho cháu cháu có cầm theo không?

-Cháu để ở trong túi quần, phía bên phải

Tôi đáp trong sự sợ hãi đến kinh hồn, cái thứ kia vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, bà ta có một cách tay chỉ còn da bọc xương, sự góc cạnh của những khớp xương hiện lên rõ rệt dưới lớp da vàng ởn, nhăn nheo. Thầy Hữu một tay thò vào lấy viên ngọc, một tay còn lại đưa lên miệng cắn đến bật cả máu. Kế đó, thầy Hữu bôi máu xung quanh viên ngọc rồi ném thẳng về phía cái thứ quỷ dị kia. Vụt, không thấy nó đâu nữa, tôi hét to,

-Nó biến mất rồi thầy ơi

-Hai mẹ con chạy, chạy vào nhà ngay

Thầy Hữu giọng gấp gáp…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Tầm sư học đạo, tiếp

-Mau, mau lên, nó vẫn loanh quanh ở đây thôi.

Thầy Hữu chưa dứt lời thì mẹ tôi đã lao đến ẵm tôi mà chạy thẳng vào phía bên trong. Theo ngay sau đó là thầy Hữu, ba người chân ướt chân ráo vừa vào đến cổng thì có tiếng sấm rền vang cả một vùng trời. Thầy Hữu đưa tay lên bấm độn, khuôn mặt có vẻ biến sắc, hai mắt thầy chừng lên nhìn thẳng vào mẹ tôi,

-Hỏng rồi, ngày hôm nay hai người đến đây có những ba cái vong đi theo, trong đó có một vong nữ đã hóa xích diệm quỷ. Quang, vừa nãy cháu thấy người đó y phục ra sao?

Bấy giờ tôi nghĩ lại mới thấy sự lạ, xưa nay tôi mới chỉ được nghe kể về những hồn ma bóng quế diện y phục trắng hay đôi khi là những mảng đen lờ mờ như sương khói. Nhưng kỳ thực, âm hồn mà tôi vừa gặp ban nãy có lẽ lại là một ngoại lệ, trang phục của nó có màu đỏ thẫm, phía trước ngực có in một chữ tàu rất đậm màu. Tôi quay sang nói với thầy Hữu, khuôn mặt vẫn bán tín bán nghi về những hình ảnh mà mình vừa thấy cách đây ít phút,

-Nó mặc đồ đỏ mận, chính diện trên áo có chữ tàu thầy ạ

Thầy Hữu chấm ngón trỏ vào nghiên mực rồi họa lên bàn mấy nét chữ. Thoạt nhìn qua tôi đã nhận ra hình thù này, chẳng phải nó vừa in vào đầu tôi khi nãy hay sao? Tôi mau miệng,

-Đúng, đúng là chữ này rồi đấy thầy ạ

Thầy Hữu nghe xong thì lắc đầu ngao ngán,

-Phen này thì đúng là đại họa rồi, cái thứ tà quỷ thành tinh ấy chẳng dễ đối phó đâu. Chúng ta vào nhà rồi hãn nói chuyện.

Ba người rảo bước về phía căn nhà, được độ vài bước thì từ bên ngoài có tiếng nữ nhân vọng lại,

-Nhân có nhân định, âm có âm luật, xen vào thế sự âm dương thì coi chừng hậu họa.

Thầy Hữu xem chừng chẳng mảy may để ý tới những gì vừa nghe được., Trái lại, mẹ con tôi lấy đó làm kinh sợ lắm. Cuộc đời con người có thể gặp phải những gian truân, thử thách, những sự vụ mà ta tưởng rằng sự sống chỉ còn ngắn tựa tấc gang, sợi chỉ. Nhưng kỳ thực, khi phải chạm trán với thế lực vô

hình thì ta mới biết được còn nhiều thứ đáng sợ và quái đản hơn tất thảy những điều mà ta đã từng trải qua. Nó đẩy ta vào một trường tâm lý bất định, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chả xong. Sự hoảng loạn của ta giống như thú vui của những cô hồn bóng quế. Thầy Hữu rít một hơi thật sâu, âm thanh quãng trầm quãng bổng của chiếc điếu bát quyện với cái thứ khói thuốc đục màu như tô điểm thêm cho sự thanh cao của người hành đạo. Thầy Hữu cắt nghĩa,

- Cái chữ vừa rồi cháu thấy đó là chữ Ngục trong Hán ngữ. Chữ này chỉ xuất hiện trên áo của những vong linh, ngạ quỷ đang phải chịu hình ngục ở âm ty tào địa. Nhưng bằng một cách nào đó, nữ quỷ này đã thoát khỏi sự trông chừng của nha sai mà trốn lên dương tác quai tác quái. Nếu như ta đoán không nhầm thì trước đó từng có người đến trừ tà tại nhà cô nhưng vì sức cùng lực kiệt mà bỏ về có đúng không.

Mẹ tôi suy nghĩ một hồi rồi đáp,

-Dạ thưa vâng, năm ấy nhà con có mời thầy từ trên Lạng Sơn xuống để cúng nhập trạch cũng như xét khảo phong thuỷ. Thầy ấy cho đào bới hết khu vườn phía sau nhà nhà lên tìm cốt vì nghĩ rằng có người bị trôn ở đó để trấn yểm. Nhưng cho đến ngày thứ ba, ngoài mấy tấm gỗ mục ra thì chẳng có gì khả thi nên tất cả quyết định dừng lại, lấp đất như cũ. Sau đó không lâu, suốt một dạo con cứ mơ có người con gái đến đòi đất, đòi nhà, nhưng cô ta tuyệt nhiên chỉ loanh quanh ở khoảng ngoài sân hoặc sau vườn, cứ chạm đến cửa là có mấy bóng đen lôi đi xoành xoạch. Đợt ấy nhà con lại mời thầy về để tìm hiểu nguyên do hà cớ làm sao mà lại có những giấc mơ như vậy. Người thầy đó dặn đi múa lấy một cái tiểu sành lớn và ba hình nhân hai nữ một nam, nhằm chính nửa đêm thì bày bàn lễ ra sau nhà mà cúng bái. Đặc biệt, ông ta tuyệt đối nghiêm cấm không cho ai lại gần để tránh phiền phức. Chừng hơn hai giờ đồng hồ thì mọi người thấy ông lảo đảo từ ngoài đi vào, hai tay lệ khệ ôm cái tiểu sành vào trong nhà. Kế đó ông thầy vội vàng thu xếp đồ đạc và xin phép ra về ngay khi trời tờ mờ sáng. Nhà con có hỏi về sự tình thì ông thầy đó chỉ trả lời đơn giản là mọi sự đã ổn, vong đã bị nhốt vào trong tiểu và xin đem luôn chiếc tiểu về với lý do hóa kiếp giúp những vong hồn sớm được siêu sinh. Nhà con thấy thế thì lấy làm mừng lắm, định bụng giữ thầy lại dùng cơm sáng nhưng ông ấy nằng nặc đòi về nên cũng đành thôi.

Mẹ tôi ngấp ngửng một hồi rồi lại tiếp,

-Chưa hết đâu ạ, trước lúc ra về thầy ấy còn dặn nhà con đem ba hình nhân ở phía sau nhà đi hóa hoặc thả trôi sông đều được. Hai vợ chồng con quay lại sau vườn thì mới thất kinh. Giữa đêm trăng vành vạch, ba hình nộm giấy với nước sơn trắng hồng nhàn nhạt như đang nhoẻn miệng cười với hai vợ chồng. Ba hình nhân được xếp theo hàng ngang. Hai phía bên ngoài một bên là nam, một bên là nữ. Còn ở chính là một hình nhân nam không ra nam, nữ không ra nữ, hình thù đã bị biến dạng so với lúc ban đầu. Mắt và tay trái của nó đã bị lửa hun cháy tới phân nửa. Trên mặt chính thì lỗ rỗ là những lỗ nhỏ bằng đầu que nhang điểm khắp mặt. Chồng con thấy thế thì vội vàng châm mồi lửa đốt cả ba cái hình nhân cho yên trí.

Thầy Hữu nghe đến đây thì đập tay xuống bàn mà quát,

-Đúng là nghịch đạo, giờ thì ta đã hiểu tại sao con quỷ kia có thể trở lại dương thế để làm càn. Vốn dĩ tên thầy đó tới nhà cô không phải là để trừ tà sát quỷ, hắn tới là tới để chiêu hồn, lập binh. Có rất nhiều thầy pháp vì muốn gia tăng âm lực, quyền hành của mình nên đã đi tìm bắt những cô hồn dã quỷ về để làm tay sai cho bản thân. Những âm hồn có tà tính càng mạnh thì các thầy đó lại càng hứng thú, và con Xích Diệm Quỷ ngự tại đất nhà cô là một thỉ dụ. Vị thầy đó hoàn toàn có khả năng bắc cầu âm để triệu nó từ dưới âm ngục lên dương thế nếu như có đủ thông tin và điều kiện cần thiết. Và tất nhiên, những vị thầy pháp như vậy khi hành đạo thường canh cánh trong lòng một nỗi lo sợ bị âm binh vật lại, chưa kể đến những hành động làm trái thiên điều như triệu quỷ từ dưới âm lên trần. Chỉ cần sơ sẩy thôi là bản thân có thể phải trả một cái giá rất đắt, thậm chí là những người thân thích, họ hàng cũng phải gánh lấy cái nghiệp mà mình đã gây ra. Nếu ta đoán không nhầm thì ông ta giờ đã tạ thế nên những âm hồn kia mới có thể quay lại nhà cô để làm loạn. Kỳ này đúng là rắc rối.

Mẹ tôi nghe đến đây thì trong lòng cũng đã phần nào hiểu rõ được sự tình, âu những chuyện trong nhân gian hóa ra đều có một sự liên kết. Điều này xảy ra ngày hôm nay vốn dĩ là hậu quả của những thứ ta đã làm ở ngày hôm qua hoặc ở thời gian rất lâu trở về trước. Đạo phật gọi đó là thuyết nhân quả. Nhưng quả nghiệp thì cũng có nhiều loại, quả nghiệp phúc báo, quả nghiệp báo ứng. Mặc dù vậy, trường hợp này ắt là báo ứng, mẹ tôi lo lắng nên vội vàng phân trần với thầy Hữu,

-Thưa thầy, cũng vì năm xưa nhà con không biết rõ âm dương nên mới phải gánh hậu họa ngày hôm nay. Xin thầy chiếu cố giúp cho gia đình con, cứ để như thế này thì quả thật chẳng thể yên lòng mà sống được.

Thầy Hữu do dự, ánh mắt phóng ra muôn trùng. Người đàn ông tuổi chừng bảy mươi ấy gõ những ngón tay gầy guộc cành cạch trên chiếc bàn gỗ. Thầy Hữu thở dài một tiếng,|

-Âu cũng là cái vận số, sức ta có chăng cũng chẳng thể nào đấu lại nổi thứ quỷ dị thành tinh ấy, chưa kể cô ta còn có hai vong nhân kề cận tương trợ. Nhưng thôi, đành gắng hết sức, nhưng ta có một điều kiện cần phải nói rõ.

Mẹ tôi nhanh trí,

-Bao nhiêu tiền nhà con cũng chịu, miễn sao thầy giúp cho gia đình con được bình an vô sự.

Thầy Hữu gạt đi,

-Tiền bạc vốn là thứ thiết yếu trong cuộc sống, nhưng ta ở tuổi này rồi, ngọt bùi đắng cay trong đời cũng đã nếm trải đủ. Dẫu có lắm tiền nhiều của thì khi chết cũng chẳng thể nào mà đem theo cho được. Ý ta không phải là vấn đề chi phí, ta muốn có người để truyền dạy lại đạo pháp, kiến thức về tâm linh, huyền học. Thiết nghĩ Quang là người hoàn toàn phù hợp, thằng bé có ngộ tính cao, linh ứng của nó với cõi âm vốn rất mạnh. Sau này nó cũng sẽ có duyên với đạo pháp, chi bằng ta tác duyên ứng hợp cho nó luôn từ bây giờ chẳng phải là hay hơn sao.

Mẹ tôi lúc ấy không chút do dự liền đáp ngay,

-Nếu để cháu nó theo thầy học đạo thì hay quá, nhà con trăm sự nhờ thầy.

Thầy Hữu cười trừ,

-Việc đó thôi để tánh sau, cô nói vậy ta cũng yên tâm phần nào, lúc này nên nghĩ cách đối phó với cái tinh kia trước đã. Một mình ta thì nắm chắc phần thua, tính mạng có khi cũng không giữ nổi.

-Không chỉ có mình ông đâu, còn có cả ta nữa.

Giọng nói phát ra từ phía mẹ tôi. Tự bao giờ mẹ tôi đã nhắm tịt hai mắt, hai tay buông thõng ra phía sau, chỉ mới đây thôi mẹ tôi còn cùng thầy Hữu nói chuyện bình thường mà trong chớp mắt đã xảy ra sự lạ. Thầy Hữu ắt hẳn cũng đã nhìn ra, hai tay thầy bắt quyết rồi lùi lại phía sau hô to,

-Là cậu à? Sao lại có thể vào được tới đây.

Còn tiếp…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Tầm sư học đạo, tiếp ..

Mẹ tôi đứng phắt dậy, hai mắt mở chừng chừng nhìn về phía trước. Thầy Hữu lấy thế làm lạ lắm, liền xua tay ra dấu cho tôi lùi về sau để dè chừng. Mẹ tôi cất lời, trong cái âm sắc của giọng nói ấy phần nào ta có thể thấy được sự uy nghi, bề thế như của phường mãi võ, binh nghiệp,

-Sao, thầy Hữu vội quên cố nhân đến vậy ư? Năm xưa cớ chả phải chính ông dặn dò người trong thôn này hễ cứ ngày rằm mồng một là hương hỏa cho ta sao? Nay ngày rằm giữa tháng, ta đi ngang thấy chốn này thì thấy tà khí xung thiên nên định bụng ghé thăm ông để hỏi chuyện.

Thầy Hữu cắt lời,

-Ra là Mã Chính tướng quân, cố bằng hữu năm nào chướng khí oán nghiệp còn nặng nề, vậy mà nay lại đem theo phúc khí tới tệ xá. Thật là hân hạnh

Thầy Hữu ngắt ngứng, ngập ngừng toan nói tiếp thì Mã Chính cười một tiếng thực là hào sảng lắm,

-Kể ra năm đó nếu như không có ông thì ta cũng chẳng tài nào mà được như ngày hôm nay. Dù là dương gian hay là âm thế thì ta vẫn phải hành sự cho tròn chữ nghĩa. Năm xưa ông giúp ta được trở về quê nhà Thiểm Tây, chưa kể đến còn được hưởng hương hỏa, lễ lộc của nhân gian. Lâu dần phúc khí tích tụ, quả nghiệp vuông tròn, ta được phong làm âm thần. Năm đó chính ta cũng đã nói với ông, nếu sau này có biến về mặt âm phần cứ thỉnh ta, ắt ta sẽ về giúp. Nay thiên cơ đã định, âu cũng là lúc để ta báo ân.

-Quả là bậc anh hùng trượng nghĩa

Thầy Hữu hồ hởi, đánh tiếng cho tôi đi pha ấm trà để thượng đãi người được coi là âm thần đang ngự trong người mẹ tôi. Mã Chính thấy vậy thì gạt đi, chỉ tay vào tôi mà nói tiếp,

-Không cần phải cầu kỳ vậy đâu, ta chuẩn bị phải đi ngay. Khí số của thằng bé này sinh ra vốn đã được định sẵn phải trải qua nhiều tai kiếp. Tai họa lần này cũng chỉ là một trong số đó. Cuộc đời con người đúng là chẳng bao giờ dễ dàng như ý muốn của chính mình. Cậu bé, cậu chỉ cần cắt máu rồi chấm vào ngón tay của mẹ cậu để ta có thể linh ứng được cậu thì ắt khi có biến ta sẽ xuất hiện.

Tôi nghe đến vậy thì lo lắng, thoạt nhìn sang thầy Hữu ý vẻ thăm dò. Thầy Hữu trầm ngâm một hồi rồi quay sang Mã Chính mà rằng,

-Máu của cậu bé này mang dương khí cực thịnh, nếu ông làm vậy hoạ chăng chẳng phải tự làm tổn thương đến hồn phách của mình hay sao. Hữu đây đã có sự tính toán kỹ lưỡng để hành sự, khi cần ắt sẽ linh ứng được với ông. Mã Chính đáp,

-Vậy thì xin theo sự sắp đặt của ông. Vừa dứt lời thì mẹ tôi lịm đi, người ngả ra phía sau ghế. Lúc này thầy Hữu lấy tay ấn mạnh vào huyệt nhân trung lay mẹ tôi tỉnh dậy. Vừa choàng tỉnh thì mẹ tôi bấu chặt lấy tay thầy Hữu,

-Thầy oi, thầy cứu mẹ con con với. Con nghe bên tai cứ có giọng nữ nhân đòi lấy mạng thằng bé nhà con, nó vừa nói vừa nghiến răng kèn kẹt, lúc thì nó lại cười khành khạch quái đản lắm. Con không biết phải làm như thế nào, con van thầy thầy cứu lấy con con. Thầy Hữu trấn an,

-Tôi sẽ tận lực giúp đỡ cô và cháu, nay dù có quý nhân tương trợ nhưng thật sự ta vẫn không mấy yên tâm. Ban đầu ta cứ nghĩ cậu bé giám quan nhà cô về tương cứu nhưng hoá ra lại là Mã Chính. Phen này lấy âm tướng đấu âm quỷ thì cũng chưa biết đằng nào mà lần. Chi bằng cô chịu khó để ta thỉnh cậu bé giám quan lên xin ứng cứu. Nếu như có thêm cậu ta thì lần này ắt hẳn thành công, Hữu đây lại có thể giữ được cái mạng già này. Mẹ tôi đồng ý ngay, thầy Hữu cũng không chần trừ mà lập tức bắt quyết đọc chú. Chừng độ vài phút thì có tiếng trẻ con hục hặc,

-Cái tên tướng Tàu đấy đúng là vô phép vô tắc, ta đã nhập vào rồi còn xô ta ra để nói chuyện trước, nếu như không phải là có ý tốt thì biết tay ta rồi.

Cậu bé giám quan lại tiếp,

-Mà ông nhớ lấy rằng đối với loại Xích Diệm Quỷ này thì rất khó để đấu phép đấu đạo với nó. Hãy cố mà tìm cách nhốt nó vào hình nhân, tưới tiết gà trống lên rồi đem đi thả sông vào đầu giờ sửu thì mới hoá giải được. Nhớ cho kỹ lấy, ta phải đi ngay đây. Thầy Hữu chưa kịp nói nửa lời thì mẹ tôi rùng mình tỉnh lại. Lúc ấy chắc hẳn cậu bé giám quan đã xuất hồn rồi. Phần về mẹ tôi thì trông mệt mỏi lắm, khuôn mặt đen sạm đi với những vết chân chim và những nếp nhăn hằn rõ trên nhân ảnh giống như một thước đo báo hiệu sự già đi của tuổi tác.

Trời đã gần trưa mà mây đen vẫn khìn khịt cả một vùng trời, bức tranh xứ huyện Tứ Kỳ bấy giờ chỉ còn lại là sự cô liêu, quạnh vắng. Thầy Hữu lúc này có vẻ đang tính toán công việc, cuốn sổ tay chỉ có vài men giấy đã ố vàng ghi chép chằng chịt nào là những hình thù quái dị. Chưa kể đến những dòng chữ Tàu dầy đặc kín cả đến mép giấy. Thầy Hữu thấy tôi có vẻ chăm chú thì liền nói,

-Ở cuộc đời làm gì cũng cần phải có sự chuẩn bị, nếu như không chuẩn bị kỹ lưỡng thì âu cũng phải được 5 6 phần. Đặc biệt là với người âm lại càng phải có sự dự liệu, tính toán kỹ lưỡng, có như thế thì các cụ mới sinh câu "chiều như chiều vong". Hơn nữa, đây có lẽ cũng sẽ là trận chiến cuối cùng trong cuộc đời hành pháp của ta, phải làm cho chu toàn để không hổ thẹn với ơn trên. Lại đây cậu bé, để ta chỉ cho cậu thấy được bản ngã của nhân sinh.

Thầy Hữu chầm chậm nói tiếp

-Trên đời này vạn vật vốn đều tuân theo thuyết âm dương, trong âm có dương, trong dương có âm, âm dương tương trợ lẫn nhau để trở nên hài hòa. Thứ âm dương gần ta nhất đó là ngày và đêm, ngày tượng trưng cho dương, đêm tượng trưng cho âm. Con người sinh ra có lúc nóng giận, có lúc mặc cảm, tự ti. Nóng giận là dương, tự ti là âm, nếu như cân bằng được âm dương thì đó là con người quả quyết, khiêm nhường, biết người biết ta. Vận số của mỗi con người thực chất là thử thách để cân bằng âm dương trong nội tâm và chính cuộc sống của họ. Không ai khổ về mọi mặt, cũng như chẳng ai sướng về mọi bề. Ắt sẽ có điểm sáng, điểm tối. Cuộc đời chính là thử thách, nếu như con cân bằng được giữa âm và dương thì tự khắc sướng khổ sẽ như nhau, tâm tư sẽ bình lặng, thân tự cư an lạc. Vạn điều hanh thông tấn tới.

Thầy Hữu nói mười thì tôi chỉ có hiểu một, những thứ cao siêu của đạo học này vốn dĩ khi ấy chỉ thoáng qua tôi như dòng nước chảy. Nó thấm dần vào suy nghĩ, tâm hồn của con người tôi, nhưng không phải là ngay tức thì mà có lẽ sẽ phải mất cả một cuộc thì mới có thể ngộc ra được.

Thầy Hữu giảng giải tiếp,

-Cũng như câu chuyện diệt trừ Xích Diệm Quỷ, nó vốn mang hỏa khí cực thịnh trong mình, thứ quỷ tà ấy hoàn toàn có thể làm tổn thương thực thể bằng nhiệt độ nếu như nó muốn. Vậy để trừ diệt nó thì chỉ có dùng cách thả trôi sông để âm dương được cân bằng, lấy thủy chế hỏa rồi mới dùng chú pháp thỉnh gọi quỷ sai bắt quay trở lại xuống dưới âm ngục.

Nói đoạn thầy Hữu quay sang mẹ tôi, đưa cho một mẩu giấy có ghi số điện thoại của cô Trà nhờ gọi giúp để chuẩn bị đồ lễ. Thầy Hữu dặn dò chu toàn lắm. Thỉ như hình nhân nữ thì phải được cột vào một ống tre, nổi được trên mặt nước, cột làm sao để vừa chặt mà hình nhân vẫn không bị biến dạng. Chưa kể đến nào là tiền vàng, hoa quả, nhang đèn, mỗi thứ bao nhiêu bao nhiêu đều được dặn dò một cách cụ thể và kỹ lưỡng. Cuối cùng, thầy Hữu còn nhờ mẹ tôi nói với cô Trà tìm giúp mấy người thanh niên cứng vía để đêm nay phụ việc chạy vạy.

Mỗi người mỗi việc, tôi chỉ loanh quanh chạy theo mẹ để xem mọi người chuẩn bị thôi mà thoáng cái đã hết ngày. Mới đây thôi, tiết trời vẫn còn hùng đồ như thể thác đổ bạo phong mà giờ lại im ắng, oi bức đến lạ thường, người ta chỉ chờ trực những cơn gió nhè nhẹ thoảng qua để xoa dịu đi sự nóng bức, khó chịu trong người nhưng tuyệt nhiên cũng chẳng thấy. Thầy Hữu từ trong nhà vác ra năm cây cờ lớn, mỗi cây cờ mang một màu sắc riêng tượng trưng cho ngũ hành tương sinh tương khắc. Mỗi cây cờ được cắm cố định trên một ụ đất để có thể đứng thẳng. Thầy Hữu xếp cờ theo hình ngũ giác, các chân cờ được móc nối với nhau bằng những sợ chỉ đỏ. Mỗi sợ chỉ đỏ lại được xâu 9 đồng đài âm dương vào giữa. Duy chỉ có đoạn giữa cờ màu đỏ, tức cờ hành Hỏa và cờ màu xanh, tức cờ hành Thủy là không có dây buộc kết nối. Thầy Hữu gọi đó là cửa vào, nhưng là cửa tử. Kế đó, trên kỳ lệnh màu vàng, tức kỳ lệnh hành Kim, thầy Hữu cho treo một chiếc chuông đồng cỡ nhỏ lên trên. Thầy Hữu cắt nghĩa,

-Vì vốn hành hỏa khắc với hành kim nên cần phải có thêm âm lực tác động vào kỳ lệnh hành Kim để tránh con quỷ phá bỏ cửa trận ở đó mà thoát ra. Nguồn âm lực bổ xung vào nhất thiết cần phải đến từ một vong linh có âm lực cũng phải chừng 5 6 phần con Xích Diệm Quỷ, đó không ai khác, chính là cậu bé giám quan của Nguyễn tộc. Khi cậu ta được triệu thỉnh lên thì sẽ nắm tay vào cây kỳ lệnh hành Kim để tương trợ. Khi ấy, tiếng chuông sẽ tự khắc vang lên để ta nhận biết được mà hành sự.

Chính giữa kỳ trận, thầy Hữu cho đặt hình nhân nữ, hình nhân này được cuốn chỉ đỏ xung quanh. Trên từng đường chỉ đều có dán chi chít nào là những bùa màu sắc vàng đỏ khác nhau, hình thù tất thẩy đều quái dị. Tất cả đều được chuẩn bị trong khoảng sân chừng hai chục met vuông của nhà thầy Hữu.

Đầu giờ Tý, cơ bản mọi sự đã sẵn sàng để bắt đầu khóa lễ, thầy Hữu bấm độn. Đoạn gọi tôi lại gần, thầy Hữu đưa cho cái hộp thiếc con con hồi sáng, dặn tôi thoa đều cái thứ bột sắc đỏ ấy vào sau tai, dưới mắt, dưới miệng rồi dặn kỹ,

-Lát nữa con sẽ nghe thấy, nhìn thấy, nói chuyện được với những âm hồn xuất hiện ở đây, vạn sự cần phải có sự cẩn thận. Bất luận như nào cũng phải kiên định, không được hoảng loạn mà làm hỏng việc.

Kế đó, thầy Hữu gật đầu ra dấu cho mấy thanh niên ra mở cổng để chuẩn bị làm lễ khiêu vong, triệu quỷ. Thầy Hữu chỉ đạo mẹ tôi thắp bốn nén hương cắm vào bốn bát nhang lớn rồi đặt ở tứ phía làm sao cho đủ khoảng cách để một người có thể ngồi vừa bên trong ấy, vòng ngoài thì thắp 3 cây đèn lưu ly để hướng ra phía cổng. Mẹ tôi lập tức làm ngay, cái thứ khói nhang tỏa ra dưới màn đêm mờ ảo chẳng khác nào những vong hồn vất vưởng đang lơ lửng trong nhân gian. Thầy Hữu nhập vào ngồi ở chính giữa, hai tay đan vào nhau thành tượng hình tam giác rồi hướng thẳng ra phía cổng hô lớn,

-Quỷ địa chi tinh, lục tào cửu phủ, thỉnh linh kỳ ảnh. Thỉnh

Thầy Hữu vừa dứt lời thì đằng xa có tiếng hát ai oán vọng về, chỉ nghe thoảng qua thôi ta cũng đủ thấy được sự sầu ải, khổ đau đến não lòng,

-Phận nhi nữ chốn hồng trần bạc mệnh, kiếp phồn hoa hay khổ ải bi ai, đường nhân thế đâu bằng đường tào phủ, hồn cô liêu mòn mỏi sự cô đơn.

Thoạt, tôi nhìn rõ mồn một có cô gái mặc áo tứ thân sắc đỏ bay tà tà ngay trước cửa nhà thầy Hữu. Chỉ có điều thoát ẩn thoát hiện rất khó để biết được chính xác, cứ mỗi lần cô ta hiện ra thì khoảng cách của cô ta với chúng tôi lại càng gần. Thầy Hữu thấy vậy thì thò tay vào bát nhang ngay cạnh mình bốc một nắm tro ném thẳng về phía trước rồi bắt quyết. Quãng đó chợt có tiếng khóc ai oán, thê lương da diết vang vọng ngay bên tai, chốc lát lại nghe như có tiếng cười khúc khích văng vẳng đến rợn cả gai ốc. Những thứ âm thanh quỷ mị cứ thế xuyên không khoáy sâu vào tâm trí con người ta một cảm giác của sự bất định, hoảng loạn.

Có tiếng nữ thỏ thẻ lập đi lập lại,

-Đừng có cản ta

Âm thanh đó vừa vang lên thì đập ngay vào mắt tôi là một nhân hình người nữ có làn da xanh sao, vàng vọt, khoảng đậm khoảng nhạt rất khó phân biệt. Mắt bên trái của cô ta chỉ là một hốc xương góc cạnh, trắng bệch nhô ra cùng với khuôn mặt. Bên còn lại thì tuyệt nhiên chỉ thấy một màu đen bất động. Phía bên dưới, cánh tay trái của cô mất đi đến quá nửa, có thứ dịch đen nhày nhụa chảy xuống dưới nền đất thành từng mảng, tôi đoán đó là quỷ huyết. Thầy Hữu thấy tôi run lên như cầy sấy thì trấn an,

-Đừng hoảng, có ta ở đây

Nói rồi thầy Hữu đứng dậy rút ra một chiếc khăn lớn thêu rồng ném về phía cổng rồi hô vang,

-Pháp linh chí tôn, đại đồng hy lai, triệu thỉnh Thiểm Tây đại tướng quân Mã Chính.

Từ đằng xa, tiếng người ngựa vọng về nghe thật oai hùng, nữ quỷ thấy vậy thì quay phắt người lại bổ nhào về phía trước. Lúc này là hình ảnh một vị tướng cưỡi hắc mã tay cầm thiết thương nhằm thẳng nữ quỷ mà đâm. Nữ quỷ nhanh như cắt vòng ra phía sau tung một chiêu vòng phía hông của con hắc mã. Vị tướng quân trên lưng ngựa không kiểm soát được bảo mã của mình nên ngã nhào xuống đất, tay vẫn nắm chắc thiết thương mà tung đòn đánh tả xung hữu đột với nữ quỷ. Màn này chẳng khác nào những thước phim võ thuật hoa ngữ, quả thật là mãn nhãn. Được độ mươi phút thì nữ quỷ yếu thế, phần vì không thể nào tiếp cận được đối phương, phần vì tay không đối địch lại trường thương thì thực sự là khó khăn. Nữ quỷ vừa đánh vừa phải lui về phía trong nhà thầy Hữu để thủ thế. Thấy thời cơ đã điểm, thầy Hữu ra lệnh cho bốn nam nhân đóng cửa để vị tướng đánh lùa nữ quỷ vào kỳ trận. Thầy Hữu quay sang tôi, giọng gấp gáp,

-Xòe tay ra mau

Tôi mở bàn tay đưa về phía thầy Hữu, thầy Hữu lấy con dao nhỏ khứa một đường trên lòng bàn tay của tôi, máu tươi chảy ra khắp bàn tay. Kế đó, thầy Hữu cầm bàn tay đầy máu của tôi tiến về phía chiếc kỳ lệnh màu vàng rồi họa lên đó một chữ tàu, thầy Hữu hô to,

-Huyết nhân thần tử, cung thỉnh tiên gia, giáng lệnh trợ pháp. Thỉnh

Thầy Hữu hô đến lần thứ hai vẫn không thấy tiếng chuông treo trên lệnh kỳ rung lên, thầy Hữu lo lắng ra mặt, mồ hôi chảy ướt đẫm cả lưng áo. Thầy Hữu đánh tiếng cho mẹ tôi, mẹ tôi hiểu ý chạy lại ngay phía đó, tay cầm con dao khứa một vệt dài ở lòng bàn tay phải, lấy máu tươi hắt vào lệnh kỳ. Thầy Hữu bắt quyết hô ngay,

-Huyết nhân mẫu tử, cung thỉnh tiên gia, giáng lệnh trợ pháp. Thỉnh

Vừa dứt lời thì tiếng chuông ngân lênh dữ dội, âm thanh vang vọng ra bốn bề. Hình ảnh một cậu bé mặc áo tía, đội mũ chuồn chuồn tay nắm chặt vào cột kỳ lệnh hiện ra trước mắt rõ một một. Cậu ta hai mắt nhắm tịt, một tay bắt quyết ra thể đang tập trung lắm. Vừa lúc đó thì vị tướng quân đá đánh dồn nữ quỷ vào ngay cửa tử của kỳ trận. Ông ta vung thiết thương ngang mình, dơ chân tung một cước trời giáng đánh bật nữ quỷ vào bên trong trận pháp. Thầy Hữu lập tức bắt quyết,

-Kỳ trận hành ly, thủy hỏa hóa tử, tâm quỷ nhập hình.

Hình nhân nữ giữa kỳ trận đột nhiên bốc cháy, nhưng kỳ lạ, ngọn lửa chỉ xuất hiện thiêu rụi cánh tay trái và hốc mắt trái. Còn lại, mọi thứ vẫn nguyên vẹn như ban đầu, không hề có gì thay đổi.

Thầy Hữu rút vội một nén nhang châm lỗ rỗ vào mặt của hình nhân rồi khoán ngay với mấy thanh niên,

-Cắt gà hắt tiết rồi lập tức đem ra sông.

Mấy người nháo nhác cắt tiết gà đem hắt vào vào hình nhân như đang có phần cử động trong đàn lễ, người thì lên xe máy chuẩn bị đi về phía sông của huyện ly, tôi cùng thầy Hữu ngồi cùng một xe với anh anh thanh niên nọ, thầy Hữu nói với lên,

-Lát nữa đợi ta ra hiệu thì cậu cầm hình nhân đẩy giúp ta ra phía cửa bể.

Chàng thanh niên trông tướng mạo tháo vát, đáp ngay,

-Vâng thưa thầy

Vừa ra đến bờ sông thì thầy Hữu lội ngay xuống dưới con nước đứng nhìn ra phía xa, tay bắt quyết lẩm rẩm đọc chú. Từng cơn cuồng phong rú lên liên hồi làm mù mịt đi cảnh vật trước mắt, trong sự hỗn loạn của đất trời khi ấy thì chỉ còn nghe được tiếng khóc van ai oán đến tột cùng,

-Thương thay kiếp phận thân cò, dương gian kiếp tận âm đường chẳng hay, một lòng đắng mặn chua cay, đời ai thấu khổ kiếp phận nữ nhân…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Tầm sư học đạo, tiếp ...

Thầy Hữu nghe tiếng hát ngân vang mà chỉ biết lắc đầu ngao ngán, ánh mắt nhìn ra phía giữa dòng thăm thẳm mà than rằng,

-Cuộc đời Hữu đây trừ tà sát quỷ bao năm chưa hề có lần nào cảm thấy nặng lòng như bây giờ, thật tiếc thay cho một nhi nữ có tấm lòng son sắc như nhà ngươi. Hy vọng vong linh của ngươi khi đến nơi tào phủ sẽ biết ăn năn hối cải, tu tập chánh đạo mà sớm ngày được luân hồi chuyển kiếp.

Thầy Hữu nói đoạn rồi dơ tay ra dấu cho chàng thanh niên nọ. Hiểu ý, chàng thanh niên từ trên phía bờ cát lội ngay xuống dưới con nước để hành sự. Nhanh nhẹn là vậy nhưng khi vừa chạm được một chân xuống dưới dòng thì anh ta bất ngờ ngã ngửa ra phía sau như thể có ai đó lôi lại. Thầy Hữu từ đằng xa quan sát thấy vậy thì lấy làm lo lắng lắm, lúc này chỉ cần một sơ sẩy nhỏ là công sức cả buổi coi như đổ sông đổ bể, chưa kể đến nếu để ngạ quỷ thoái ấn sẽ nguy hiểm hơn gấp bội. Thầy Hữu một mặt lội nước chạy về phía bờ cát, mặt khác lại hô hoán đánh động cho mấy người đang ở trên bờ lúc bấy giờ,

-Không ai được gần lại, thằng kia nằm im dưới đất, đứng dậy là mất vía hóa điên hóa dại ngay.

Mấy người ở trên bờ nghe thấy thế thì thất kinh lắm, họ kéo nhau đứng chụm lại thành một tốp lùi về phía sau chừng hai mét, khuôn mặt người nào người nấy đều hiện rõ sự ái ngại, dè chừng. Về phần tôi lúc bấy giờ thì đang tập trung cao độ nhìn về phía hình nhân đang nằm chỏng trơ trên nền cát. Trong tầm mắt của tôi khi ấy không chỉ tồn tại một người nam nhân và một hình nhân nữ như những gì người khác thấy, mà thêm vào đó, một bóng người đen thù lũ, lưng gù, tóc ngắn, ngồi sát ngay cạnh hình nhân nữ, hai tay hắn ta bưng mặt như thể đang khóc. Kỳ thực, lúc ấy bản thân tôi cũng không rõ đó là người hay ma, nếu như là người thì chẳng có lý gì lại dại dột đến cạnh hình nhân, làm trái lời thầy Hữu vào thời điểm này. Tôi lấy tay lau đi vết bột đỏ bôi lên dưới mắt trái hồi tối rồi nhắm mắt phía bên phải vào để quan sát. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, lúc này thì bóng người khi nãy đã hoàn toàn biến mất. Tôi nhắm mắt trái, mở mắt phải hòng xác định lại một lần nữa dự liệu của mình thì than ôi, vừa chập choạng canh sáng canh tối hắn ta đã xuất hiện ngay trước mặt, cái thứ quỷ dị toàn thây chỉ đặc sệt một màu đen, đôi mắt trắng dã không tròng mở chừng chừng nhìn thẳng vào tôi. Lúc ấy cũng vừa hay thầy Hữu lên đến bờ cát, ắt hẳn bản thân thầy Hữu cũng nhìn ra được cái thứ ma tà đang xuất hiện nên ngay lập tức lao về phía tôi, một tay che mắt phải của tôi lại, một tay vỗ vào hai bên tai tôi độp độp. Thầy Hữu nói,

-Lần sau có gặp lại thứ này thì tuyệt đối không được nhìn vào mắt của nó kẻo coi chừng có ngày mù lòa, câm điếc.

Nói xong, thầy Hữu quay sang đám thanh niên, tay chỉ thẳng vào mặt người phía ngoài cùng mà nói,

-Vong tà từ đâu tới sao dám làm điều hỗn hào ở đây, có biết hậu họa của những việc ngươi vừa làm nó lớn như nào không?

Người thanh niên đứng phía ngoài quỳ rạp xuống nền cát, hai tay chắp vào van lạy thầy Hữu, mồm lắp bắp nói,

-Kính lạy thầy, con là Đại, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được làm người ở trong nhà của cô Xuân từ nhiều năm trước. Cô Xuân con chết oan lắm thầy ơi, xin thầy tha cho chúng con, thầy làm ơn giải trận pháp cho ba chúng con có cơ hội được thưa với thầy.

-Ý ngươi nữ quỷ kia tên là Xuân à? Sao nó lại chết oan? Các ngươi có ba người sao giờ mới chỉ có hai ngươi lộ diện.

Thầy Hữu vừa nói vừa chỉ tay về phía hình nhân nữ.

Người thanh niên ngoài cùng lê hai đầu gối dưới đất tiến lại về phía thầy Hữu. Hai tay nắm lấy vạt áo mà rằng,

-Con lậy thầy, quan Thành Hoàng sắp đi tuần qua đây, thầy thâu cô Xuân về rồi con xin được đi theo thầy để thưa chuyện. Bây giờ mà để lính của quan Thành Hoàng nhìn thấy chúng con thì chỉ có đường hồn siêu phách lạc.

Thầy Hữu trầm ngâm một hồi lâu, quả thực cũng có vài phần kỳ lạ. Một tà tinh như Xích Diệm Quỷ chẳng có lý gì khi mò đến nhà thầy pháp mà không có sự chuẩn bị, trừ phi là có điều gì đó uẩn khúc. Thầy Hữu tỏ ra phân vân lắm, lúc này thì cũng thật là tiến thoái lưỡng nan. Xưa nay trên con đường hành đạo, thầy Hữu nghiễm nhiên không bao giờ tin vào lời nói của ma quỷ khi hành pháp. Đặc biệt, với những loại ma quỷ có âm lực lớn như thế này, nếu như có lỡ để chúng chạy thoát thì tai họa khó mà lường trước cho được. Nhưng xem ra vong linh của tên Đại này cũng có đôi phần thật thà, thầy Hữu bèn nói,

-Chi bằng cứ để ta trừ con Xích Diệm Quỷ này đã rồi hãn tính tiếp

Thầy Hữu chưa dứt lời thì nam thanh niên đó hai tay ghì chặt lấy chân thầy mà thảm thiết kêu van,

-Con cắn rơm cắn cỏ con lậy thầy, ba người con nay đã mất hết cốt người, có đầu thai chuyển kiếp thì mãi mãi cũng chỉ ở kiếp súc sanh. Thầy làm ơn cho chúng con một cơ hội, sau này dẫu phải thiên luân thập bát tào địa con cũng cam lòng.

Thầy Hữu nghe đến hai từ "cốt người" thì giật mình, lông mày nhau lại, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng lắm. Thầy Hữu cẩn trọng suy tính được hồi lâu thì chỉ tay vào phía chàng trai bị ngã ban nãy mà quyết,

-Mấy anh thanh niên ở lại đây chờ đến khi mặt trời lên thì khiêng cậu kia về. Bị ma xô ngã vào ban đêm thì bắt buộc phải chờ cho đến khi trời sáng mới được cử động, bằng không hồn phách sẽ tổn thương mà dẫn đến mê muội. Còn hình nhân thì để ta xử lý.

Nói rồi thầy Hữu quay về phía người thanh niên còn lại đang bị tà nhập,một tay điểm mạnh vào ấn đường, một tay vỗ mạnh vào phía sau lưng của anh ta. Tức thì, gã thanh niên lực lưỡng ho lấy ho để, tiếng ho khù khụ chẳng khác nào của tiếng ho của mấy người hữu thọ, anh ta toan nói thì thầy Hữu gàn lại,

-Không phải nói gì hết, anh lấy xe đèo tôi về ngay.

Đến đây, thầy Hữu mới quay sang phía hình nhân vẫn đang án binh bất động trên bờ cát, đoạn đánh tiếng cho mẹ con tôi lại gần đó. Thầy Hữu khoán việc,

-Cô này mượn cái xe máy đèo thằng cò về nhà trước, tôi cầm hình nhân theo sau ngay đây thôi.

Mẹ tôi nghe xong thì giục tôi đi ngay, trên đoạn đường từ con sông của huyện lỵ về nhà thầy Hữu, mẹ tôi cứ ngắt ngứ định nói gì đó nhưng lại thôi. Tôi ngờ vực lắm, mẹ tôi xưa nay vốn chân chất thật thà, có gì nói nấy, chẳng bao giờ mẹ giấu diếm hay để bụng bất cứ chuyện gì, đặc biệt là với tôi. Nhưng lần này thì khác hoàn toàn, bà ắt hẳn phải cân nhắc cẩn trọng sự tình lắm nên mới phân vân như này. Tôi ngờ vực, cái sự ngờ vực lên đến tột cùng, tôi nói với lên hỏi mẹ,

-Mẹ có gì cứ nói với con, có làm sao thì mẹ con mình cùng tìm cách giải quyết.

Mẹ tôi nghe vậy nhưng vẫn còn phân vân lắm, bà buông lại một câu rồi im bặt cho tới tận lúc về tới nhà thầy Hữu.

-Trẻ con thì biết cái gì mà giải mới chả quyết, thân còn chả lo được nữa là.

Tôi nghe thế thì ấm ức lắm, mẹ tôi hẳn phải giữ cho mình bí mật nào đó kinh thiên động địa thì mới úp mở đến thế. Hơn nữa, điều này chắc chắn liên quan mật thiết tới những gì đang xảy ra tại đất Tứ Kỳ này. Nếu như đó là một câu chuyện ngoài luồng thì mẹ tôi sẽ chẳng bao giờ phải bận lòng đến như vậy. Tôi có dự cảm chẳng lành, xưa nay người ta vẫn hay nói, "phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí" nếu thứ gì đó càng mập mờ, càng khó lường thì càng dễ là những thứ tai ương, nghiệp ách.

Mẹ tôi dừng xe ở cửa, theo sau là thầy Hữu đang ôm hình nhân vội vã bước vào phía trong. Thầy Hữu đặt hình nhân ở chính giữa sân rồi vào gấp gáp đi vào nhà. Đoạn mang ra một nghiên mực và hai tấm giấy bùa phổ lớn hình chữ nhật, một tấm có họa sẵn hình ông ba mươi với màu mực đen, nền vàng, thầy Hữu nhờ chàng thanh niên nọ đóng kín cổng chính rồi dán lá bùa ấy lên cổng sao cho mặt hùm phải quay vào phía trong nhà. Tờ bùa còn lại thì rộng hơn, kích cỡ của nó khi trải ra đất thì cũng phải đủ cho một người ngồi vào chính giữa, thầy Hữu đặt hình nhân lên tấm bùa đó rồi gọi tôi lại gần,

-Con cố gắng chịu đau, ta xin chút máu của con để yểm trận.

Tức thì, thầy Hữu lấy một cây kim đâm vào đầu hai ngón tay cái và hai ngón chân cái của tôi rồi đưa cho tôi hai cây nhang mà nói,

-Con chấm máu từ hai ngón tay cái vào hai mép giấy phía trước hình nhân, còn máu từ hai ngón chân cái thì chấm vào hai mép giấy phía sau. Còn hai cây nhang này con giữ lấy để khi ta giải ấn triệu thỉnh vong quỷ này về thì chính con phải châm nhang rồi đâm vào hai hốc mắt của hình nhân. Nhớ cho kỹ, khi ta đọc chú thì mới hành sự, nếu ta không đọc chú thì dù có như nào cũng chớ có bứt dây động rừng. Cái thứ quỷ nữ này tâm lý rất bất ổn định, một khi đã được khai ấn thì rất khó để kiểm soát được ả, hễ như có chuyện chẳng lành thì lúc ấy ngay cả đến tính mạng của tất thảy mấy người ở đây cũng chưa chắc đã giữ được chứ đừng nói gì đến việc thỉnh vong về để hỏi chuyện.

Dặn dò tôi xong xuôi thì thầy Hữu quay sang mẹ tôi, ánh mắt có vẻ thăm dò. Hình như chính thầy Hữu cũng đã phần nào cảm nhận được sự khác lạ của mẹ tôi từ khi bà trở về từ bờ cát. Thầy Hữu tuy chưa hiểu rõ sự tình lúc này nhưng cũng đánh phải chịu. Bây giờ không phải lúc để đoán già đoán non, nếu không nhanh chóng hành sự thì chả mấy chốc mà trời sáng, khi ấy thì lại phải để vạn sự tới tận đêm mai, mà đêm dài thì ắt lắm mộng, thầy Hữu nghĩ vậy nên mau chóng gọi chàng thanh niên nọ lại gần trước mặt rồi bắt đầu ngay,

-Địa linh tam giới, tam biến chiêu vong, cô hồn thỉnh nhập.

Thầy Hữu đọc đi đọc lại câu chú đó tới ba lần thì mới thấy người thanh niên kia có phản ứng. Anh ta hai tay vỗ vào ngực thùm thụp, đầu liên tục lắc sang hai bên, mắt nhắm nghiền không nói được lời nào. Thầy Hữu thấy thế thì mới hỏi,

-Vừa mới đấy mà đã bị khóa khẩu rồi sao, nếu đúng thì gật đầu để ta thỉnh lệnh xin khai khẩu.

Chàng thanh niên gật đầu liên hồi rồi, thầy Hữu bắt quyết rồi miết hai tay vào yết hầu của anh ta mà nói,

-Giờ thì nói đi, ngọn ngành sự việc, người là ai, sao các ngươi lại bị hàm oan mà chết, sao các ngươi lại lưu lạc tới đây, sao các ngươi lại muốn hại gia đình nhà này. Mau,

Thầy Hữu gằn giọng. Vong linh ngự trong người gã thanh niên lúc này âu cũng có vài phần kính trọng thầy Hữu lắm thì phải. Hắn vái thầy Hữu ba vái rồi mới dám thưa chuyện,

-Bẩm thầy, con là Nguyễn Văn Đại, mồ côi cha mẹ từ khi mới lọt lòng, may mắn được nhà cụ Lý ở ngoại thành Hà Nội đem về nuôi. Năm con mười ba thì bắt đầu phụ việc cho nhà cụ Lý, từ những công việc vặt vạnh trong nhà cho đến chăn trâu cắt cỏ. Năm con mười chín thì cô Xuân, con gái của cụ Lý cũng trạc tuổi con được đính ước với một cậu thiếu gia ở nội thành. Cô Xuân vì phản đối điều này mà nhiều hôm to tiếng với cụ Lý. Có một dạo, cô Xuân bỏ cơm bỏ nước cả tuần liền để tránh mặt cụ Lý, con ngày nào cũng phải lén giấu đồ ăn mang lên cho cô ấy, lúc ấy thì con mới biết là mình đã động lòng với con gái của ân nhân cứu mạng. Biết bản thân thấp kém của mình không xứng nên con cũng không dám mở lòng. Rồi đến một ngày nọ, gia đình trong nhà hô hoán nhau chạy ra cái giếng nước ở đằng sau. Mấy người nháo nhào thắt dây thừng ngang bụng mà dòng xuống dưới giếng. Con dò hỏi mấy người xung quanh thì mới biết rằng cô Xuân vì cãi nhau với cụ Lý mà uất quá đã buộc đá bên mình mà nhảy xuống dưới giếng tự tử. Nghe đến đó thì con thần hồn nát thần tính, lao thân về phía miệng giếng toan nhảy xuống thì mọi người cản lại. Mấy người gia đình thòng dây từ dưới giếng trèo lên cũng lắc đầu bó tay vì con nước ở dưới đó sâu quá. Cụ Lý hiều hôm sau cũng cho mời đến nào là các nhà khoa học tây Phương, nào là dân chài lưới lâu năm để lặn xuống dưới con nước tìm xác cô Xuân nhưng không được, tất cả chỉ ra về với một cái lắc đầu. Cô Xuân mất đâu đó được hai tuần thì cái Miên, con hầu kề cận của cô Xuân, cũng gieo mình xuống giếng mà tự tử nốt. Từ đó, đêm nào người trong nhà cũng thấy có bóng hai người nữ nhân ngồi vắt vưởng trên phía thành giếng mà chải đầu cho nhau, đó chẳng phải ai khác, chính là hồn ma của cô Xuân và cái Miên. Nhà cụ Lý dạo ấy lấy làm sợ lắm, mời không biết bao nhiêu thầy pháp về trấn yểm nhưng đều không được, thầy nào cũng khuyên cụ Lý nên bỏ cái đất này mà đi nơi khác, duy chỉ có một ông thầy đã đến yểm chú che mắt để cho không một ai có thể thấy được xương cốt của những người chết dưới giếng đó rồi ra về và dặn cụ Lý đúng một câu, "tránh hậu họa về sau, nên rời đi sớm để toàn mạng". Cụ Lý nghe xuôi tai nên cũng khoán cho gia đình chuẩn bị đồ đạc để di dời, riêng có mình con thì từ khi cô Xuân tự tử cứ thơ thẩn bên cái giếng sau nhà. Phần vì đau xót cho người mà mình thầm thương trộm nhớ, phần vì cũng chả còn lưu luyến gì ở cõi hồng trần này nên đâm ra nghĩ quẩn, con cũng buông mình xuống con nước dưới giếng mà tử tự ngay trước khi nhà cụ Lý chuyển đi một ngày.

Thầy Hữu nghe đến đó thì chỉ biết thở dài mà than thở với trời đất. Trên cõi đời này đúng là chẳng có thứ gì giống như hương vị của tình yêu. Khi ngọt bùi thì có thể cùng nhau vượt qua muôn trùng sóng bể, rời non lấp biển. Nhưng khi đắng cay, uất hận thì con người ta hoàn toàn có thể từ bỏ tất cả để giải thoát cho tâm can và trái tim của mình khi yêu. Hơn thế nữa, tình yêu cũng có thể khiến cho con người ta trở nên lạc quan, yêu đời khi họ được sống một cách hạnh phúc bên nửa kia của mình. Nhưng bên cạnh đó, tình yêu cũng có thể khiến cho con người ta phải đằng đẵng trong nỗi nhớ mong, sầu ải trong sự tương phùng, để rồi dẫn đến những suy nghĩ bi quan, quỵ lụy, mà rồi hành động như cô Xuân, như chàng Đạt..

Vong linh đó chỉ tay về phía mẹ con tôi rồi lại tiếp tục câu chuyện của mình,

-Ba người con là ma ở đó cũng được mấy chục năm thì dòng họ gia đình hai mẹ con nhà kia chuyển đến đất nhà cụ Lý cũ để ở. Ban đầu, chúng con không hề có ý định làm hại đến gia đình họ. Nhưng cho đến khi chồng của cô nữ kia quyết định xây nhà và mời thầy pháp về để cúng đất thì mọi chuyện mới trở nên tồi tệ. Khi ấy, oán niệm của cô Xuân năm xưa do quá lớn nên đã tu luyện thành quỷ tinh ở trốn nhân gian, một lần vì tác quái ở trên dương nên đã bị quỷ sai ở dưới âm bắt xuống điện Diêm La để trị tội. Vị thầy pháp đến cúng đất năm đó vốn là một người sành sỏi về âm binh, bùa chú, ông ta đoán biết được ở đất này vốn có một tinh quỷ nên đã lên kế hoạch để thâu hồn ba người bọn con về làm tay sai cho ông ta. Ông ta nhân lý do vì muốn di dời xương cốt của cô Xuân để gia chủ liệu sự động thổ nên đã triệu cô Xuân từ dưới thập bát tầng Diêm La lên dương để hỏi chuyện. Tên thầy pháp đó xem ra cũng cao cường, cô Xuân vừa lên thì ông ta thâu ngay hồn cô mà nhốt lại. Sau đó thì con với cái Miên cũng lần lượt bị lừa y như vậy. Tên thầy pháp đó đưa chúng con về bản điện nhà hắn rồi làm phép để chúng con trở thành ma binh, quỷ tướng dưới quyền của hắn. Sau này khi hắn chết, chúng con lưu lạc trong nhân gian mãi mới tìm được về chốn cũ, cũng đã định nương nhờ cửa phật, cửa thánh để tu tập mong ngày được luân hồi chuyển kiếp nhưng quả thực là không được. Thầy biết đấy, đến tiên gia khi chết đi cũng còn phải giữ lại cốt tiên thì mới được chuyển thế thành người thì nói gì đến con người phàm trần. Cũng có những người xương cốt tuy bị thất lạc hay vỡ vụn nhưng họ may sao lại kêu cầu được gia tiên phổ độ, phật thánh nâng đỡ nên được xét đi tu tập để luân hồi chuyển kiếp. Đằng này xương cốt của chúng con bị yểm, chính chúng con cũng chẳng biết vị trí rõ ràng nó nằm ở đâu, nếu như khi xuống dưới âm không giữ được cốt người thì luật âm coi đó là coi thường nhân thể, khinh thường xương cốt nên dù có được luân hồi cũng chỉ làm kiếp súc sanh.

Vong linh nói đến đây thì thầy Hữu quát to,

-Ngươi dám nói cửa thần phù không đứng ra trợ duyên tiếp phúc cho nhà các ngươi ư, đúng là hỗn hào. Xưa nay chẳng có phật thánh nào là không nâng đỡ cho sinh linh vạn vật, cái chính là các ngươi có nhất tâm hay không, có niềm tin vào nơi cửa đền cửa phủ hay không hay chỉ đơn thuần lã lũ tà quỷ mất đi lương tri cốt cách mà quấy nhiễu dương gian. Ấy vậy thì dù có thực hiện đàn lễ vuông tròn đến đâu thì cũng chẳng phật thánh nào giúp được cho các ngươi. Hãy nhớ, phật thánh chỉ chứng tâm chứ cũng chẳng chứng lễ đâu, dù là người hay là quỷ khi nhất tâm cầu đảo thì vạn sự ắt sẽ hanh thông. Ba ngươi nay đã đến đây kể rõ sự tình thì Hữu ta cũng hiểu được phần nào câu chuyện. Các ngươi vừa đáng thương nhưng cũng vừa đáng trách, ta quả thực là rất khó xử.

Thầy Hữu nói đến đây thì vong linh của tên Đại òa lên mà khóc, hắn khóc nấc nên từng cơn nức nở nghe thật phiền lòng. Vừa khóc, hắn vừa thưa với thầy Hữu rằng,

-Con biết thầy là người đạo pháp cao minh, thầy giúp cho ba đứa con với, ngoài thầy ra chẳng ai có thể giúp chúng con phá được trận đồ yểm cốt. Đây cũng là một cơ duyên của ba đứa con với thầy, con xin thầy cho ba đứa con được diện thỉnh thầy để cúi đầu dập lễ trước ân nhân.

Thầy Hữu lúc ấy hẳn cũng rối bời lắm, chính bản thân thầy Hữu cũng chẳng biết nên làm như nào cho vẹn toàn trăm sự. Thoạt nghe có giọng nữ nhân có âm vực trong trẻo, thanh mảnh như tiếng chim hót,

-Tiểu nữ xin dập đầu cúi lậy đạo nhân…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Tầm sư học đạo, tiếp..

Thầy Hữu nghe giọng nữ nhân mà lấy làm kinh ngạc, chính bản thân thầy Hữu cũng không ngờ tới ở chốn âm gian vẫn còn những cô hồn dã quỷ hiểu được lễ nghi đạo đài, ăn nói trước sau phép tắc như vậy, quả thật là hiếm gặp.

-Phải chăng cô là Miên sao, không ngờ một người tỳ nữ trong thời kỳ loạn lạc như cô lại khéo ăn nói đến như vậy.

Thầy Hữu dò hỏi người phụ nữ vừa mới nhập hồn vào thân xác của chàng thanh niên nọ. Âm thế đúng là có nhiều điều cổ quái, mới đây chỉ chừng vài cái chớp mắt thôi mà đã có đến hai vong linh thay phiên nhau nhập xác vào một người phàm trần. Đúng là nếu như không mục sở thị thì khó lòng nào mà tin được những điều này là thực.

Vong linh cô gái thấy thầy Hữu hỏi thì kính cẩn đáp ngay,

-Dạ thưa vâng. Nhi nữ họ Đỗ, tên chỉ có một chữ Miên. Tiểu nữ xưa kia vốn là phường chèo hát, theo cha lang bạt kỳ hồ ra xứ Bắc để mưu sinh. Hai cha con đến vùng ngoại thành thì không ngờ lại gặp phải nạn đói, cha tiểu nữ vì thấy khó khăn nên đành bạt mạng đi làm phu cho nhà phú hộ để nuôi con, ngày kiếm được một thì cho tiểu nữ ăn một, kiếm được hai thì cho tiểu nữ ăn hai. Cha tiểu nữ kiếm được bao nhiêu thì dành dụm hết cho con cho cái, còn bản thân mình thì cứ mặc kệ chẳng thèm đoái hoài. Không lâu sau vì quá sức mà cha tiểu nữ lâm bệnh nặng, bản thân tiểu nữ phải bán mình cho nhà cụ Lý để lấy tiền chạy chữa cho cha. Năm ấy may mắn thay lại được cô Xuân rủ lòng thương nhận về làm tỳ nữ hầu hạ sớm tối, được chừng hai năm thì tình cảm hai người thân nhau như chị em, sống với nhau mà không hề câu nệ đến danh phận chủ tớ.

Vong linh nói giọng bùi ngùi lắm, cũng chả trách được cho phận nữ nhi yếu đuối, thử hỏi nếu như mang những chuyện đau lòng này trong quá khứ ra thì mấy ai là người không xót lệ. Thầy Hữu nghe đến đây thì cũng mủi lòng, tuy rằng xưa nay những câu chuyện về sinh tử số phận vốn là chuyện thường thấy của kiếp người. Nhưng khi thực sự được nghe, được cảm nhận qua lời kể của người trong cuộc thì mới thấy nó thấm thía đến từng câu từng chữ. Thầy Hữu từ từ hỏi tiếp,

-Vậy hôm nay ngươi đến đây là có việc gì, nếu muốn ta vì câu chuyện của ngươi mà giúp cho cô Xuân để báo nghĩa thì khó lắm đây.

Thầy Hữu như chạm đúng tim đen của vong linh tỳ nữ tên Miên, cô ta nghe xong thì hốt hoảng dập đầu trước thì thầy Hữu mà xin rằng,

-Xin thầy, thầy là người thông hiểu đạo pháp, thầy thương tình giúp cho ba người chúng con. Dù biết là sẽ khó khăn cho thầy nhưng chẳng phải tôn chỉ của người học đạo là "giúp đời cứu nhân" hay sao. Nếu như không thể chọn vẹn cứu được cả ba thì cúi xin thầy hãy cứu lấy cô Xuân, đưa cô ấy thoát khỏi được chân quỷ. Tiểu nữ xin ghi lòng tạc dạ công ơn trời biển của thầy.

Thầy Hữu thầm nghĩ, đây quả thực không phải một tỳ nữ bình thường. Câu chữ của cô ta vừa có phần gãy gọn, chuẩn chỉ, vừa có phần như đẩy đối phương vào ngõ cụt, muốn giúp đỡ thì thực khó nhưng từ chối thì cũng không đành lòng. Thầy Hữu trả lời,

-Xem ra thì nữ quỷ tên Xuân này có hai người dám vì cô ta mà quên cả bản thân mình, xưa nay đúng là kỳ tích trong nhân thế. Xét về lý thì năng lực của ta hoàn toàn không đủ để phá giải một trận đồ "yểm cốt" thực sự. Trận đồ này vốn dĩ không yêu cầu kỹ thuật cao siêu gì, chỉ cần thông thạo và làm đúng một số các đạo chú là hoàn toàn có thể thực hiện được, nhưng đáng tiếc rằng càng đơn giản thì lại càng khó giải, trận đồ này tuy thông dụng về cách dùng nhưng cách hóa giải của nó âu đã bị thất lạc từ nhiều niên đại về trước. Thôi thì ta sẽ nghĩ cách để cứu vạn sự tình, bằng không thì đành phó mặc cho ý trời.

Thầy Hữu nói đến đây thì vừa hay có tiếng gà gáy sáng, bầu trời đêm chỉ còn lại chút luyến lưu muộn màng của sắc đen tĩnh mịch. Bấy giờ trên khoảng sân rộng thênh thang chỉ còn lại bốn bóng người, thầy Hữu, mẹ con tôi và chàng thanh niên nọ. Có vẻ như lúc này ma quỷ đã trở về với thế giới của họ, một thế giới song hành bên cạnh dương thế nhưng lại không hề hiện hữu dưới con mắt của những người phàm trần như chúng ta. Lại nói về chàng thanh niên nọ, sau khi thầy Hữu ngắt lời thì anh ta đổ gục ra đất mà thở, toàn thân bất động, thầy Hữu phải vỗ mấy cái vào mặt thì anh ta mới chịu lồm cồm bò dậy, đoạn thầy Hữu dặn dò,

-Về nhà nghỉ ngơi đi, nấu một nồi gạo nếp thật ngon mà ăn cho lại sức, dương khí trong gạo nếp sẽ giúp cơ thể cậu lấy lại được sự cân bằng, tuyệt đối nhớ không được bén mảng đến những nơi có chướng khí thịnh phát như nghĩa địa, đất hoang kẻ gặp sự lạ. Có gì thì lập tức đến tìm ta ngay.

Chàng thanh niên nghe thầy Hữu quản xong thì lập tức xin phép cáo từ, sự vội vã của anh ta phần nào phản ánh được tâm lý sợ sệt, dè chừng của con người đối với thế giới tâm linh sau khi tận mắt quan sát, chứng kiến những gì đang xảy ra xung quanh nó. Thầy Hữu thấy vậy thì cũng không lấy làm lạ cho lắm, xưa nay chính thầy Hữu đã gặp không ít phen anh hùng hảo hán, vỗ ngực ta đây mà khinh thường thế giới tâm linh để rồi tự mình phải chuốc lấy những hậu họa khôn lường. Đoạn thầy Hữu quay sang mẹ tôi băn khoăn,

-Lúc này chỉ còn lại ba người chúng ta, cô có gì thì hãy cứ phân trần ở đây để mọi người cùng tìm cách giải quyết, cứ giấu diếm mãi như thế thì ta chẳng tài nào nắm bắt được sự tình mà giúp cho gia đình cô đâu.

Mẹ tôi nghe thấy những lời đó của thầy Hữu mà giật nảy mình, ắt hẳn lúc này thầy Hữu cũng đã nắm thóp được phần nào suy nghĩ của bà thì lời nói mới

chắc chắn đến như vậy. Thấy mẹ tôi vẫn có vẻ ái ngại, thầy Hữu lập tức nói thêm,

-Chuyện âm dương tuy rằng có nhiều điều khiến cho con người ta khó hiểu. Nhưng về cơ bản, tất cả mọi chuyện đều có căn nguyên của nó, việc này nối tiếp việc kia, sự việc này là tiền đề cho sự việc tiếp tới. Tất cả đều được xâu chuỗi lại với nhau một cách liền mạch. Điều cô đang giấu biết đâu lại là một chi tiết quan trọng trong toàn bộ sự việc này, nếu như cô muốn tất cả được giải quyết thì hãy nói với ta, bằng không thì bản thân ta cũng hết cách, chẳng biết đường nào mà lần.

Mẹ tôi lúc này mới dám mở miệng, có lẽ bản thân bà cũng đã phần nào nghiệm thấy được sự quan trọng của những gì mà mình sắp nói ngay đây,

-Thưa thầy, cách đây chừng nửa tháng, con có mơ thấy ông nội của cháu Quang về. Ông dặn dò rất kỹ về chuyện "cốt người" mà mấy vong linh vừa rồi có đề cập đến. Quả thực, khi nghe đến hai từ ấy con mới lấy làm lo lắng. Ông của cháu khi hiện về thì dặn đi dặn lại rằng, bằng bất cứ giá nào cũng không được để cho những quỷ linh bước vào thổ đất nhà mình để tìm xương cốt, bùa chú trấn yểm ở đây nếu như hóa giải không được sẽ trở thành "sát phù lệnh", nếu để chuyện đó xảy ra thì chỉ còn nước mạt vận.

Thầy Hữu nghe thế thì phá lên cười,

-Nhà cô đúng là phúc lộc về âm phần lớn thật, một người cha biết nghĩ cho con cái, một người ông biết lo lắng cho tương lai của cháu chắt. Đúng là đáng quý lắm, nhưng chỉ vì chuyện đó mà cô cứ phải lăn tăn thì đúng là không đáng.

Thầy Hữu trầm ngâm phân giải tiếp,

-Số là nếu như để tìm xương cốt cho ba vong linh này thì về cơ bản âu cũng chỉ có hai cách như ta đã nói. Một là chúng ta phải thỉnh được gia tiên của họ để phả độ cho con cháu của chính mình, xin sổ tào quan để được xuống âm tu tập thì may ra mới có cơ hội luân hồi chuyển kiếp thành người. Hai là phá giải trận đồ được yểm dưới đất nhà cô để tìm ra xương cốt của họ rồi đem đi an táng theo nghi thức dân gian, sau đó đợi ba năm bốc mả thì mới thành sự. Nhưng đối với cách thứ hai thì việc an táng này sẽ phải thực hiện ngay trên phần đất của gia chủ, xây mồ đắp mả ngay trên mảnh đất mà gia đình cô đang sinh sống, đây là một trong những điều tối kỵ của phong thủy, nó ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe cũng như tài vận của gia đình. Hơn nữa, nếu như làm vậy thì cũng chẳng khác nào là nuôi quỷ ở trong nhà, nếu như sau này ba vong linh có manh nha làm loạn thì cũng chẳng thể nào mà trở tay cho kịp, khi ấy chắc chỉ có nước biệt xứ mà tránh tai họa. Ngoài ra, nếu như chúng ta làm vậy thì cũng sẽ ảnh hưởng tới việc thỉnh cầu gia tiên chư thần khi cúng bái. Lúc ấy những người được linh ứng đầu tiên không phải gia tiên của nhà cô mà lại là chính ba vong linh đang ngự trên phần đất mà ta đã xây mồ xây mả.

Thầy Hữu vừa nói vừa cười ra vẻ đắc chí lắm,

-Ta dám khẳng định một điều, trên đây chính là những thứ đã khiến cho ông nội của cháu Quang phải bận lòng. Tiên tổ của chúng ta mặc dù không còn tại thế nhưng họ vẫn luôn theo dõi và gia trì phù hộ giúp cho con cháu được an cư lạc nghiệp. Chính họ cũng phần nào giúp cho chúng ta cải vận, thoát khỏi tai ương khổ ải. Trong đạo pháp có một câu rằng, "nếu như gia tiên dưới âm còn khổ thì dù có cầu đến Phật Thánh cũng chưa chắc đã được tòng tâm", ý là trước khi thờ phụng đến Phật Thánh thì hãy nhớ thờ phụng gia tiên của mình trước đã.

Thầy Hữu đến đây thì khẳng định thêm,

-Hữu đây khi nghe được câu chuyện của ba vong linh chết thảm ở sau nhà cô thì cũng đã nghĩ ra được một kế sách có thể vẹn toàn đôi đường. Chúng ta vừa phá giải được trận yểm, vừa có thể đưa ba vong linh đến nơi tu tập phù hợp mà không sợ bị phản tác dụng.

Mẹ tôi hiếu kỳ hỏi dồn,

-Thầy xin hãy chỉ điểm, nhà con xin theo.

Thầy Hữu không chần trừ nói ngay,

-Lần này sự việc thành bại vốn dĩ phụ thuộc vào cô, cô phải thuyết phục được cậu bé Giám Quan của Nguyễn tộc giúp cho thì mới được.

Mẹ tôi lấy làm lạ nên ngắt lời,

-Sao lại là con, con thuyết phục về điều gì mới được chứ.

Thầy Hữu từ tốn đáp,

-Đừng vội thắc mắc, ta còn chưa nói hết. Vốn dĩ lần này muốn nhờ cậu bé Giám Quan là vì trận đồ "yểm cốt" theo ta biết thì hiện tại cách hóa giải đã không còn lưu truyền trong dân gian, hay nói cách khác là gần như không thể giải được. Mặc dù vậy nhưng nếu có sự hậu thuẫn của Tiên Thánh thì câu chuyện sẽ trở nên dỡ dàng hơn gấp trăm lần. Khi xưa ta từng nghe cậu bé Giám Quan nhà cô nói được anh linh trên đất Bảo Hà thu nạp, cho ăn học trên đất tiên thánh. Điều này đồng nghĩa với việc cậu ta hoàn toàn có thể thỉnh thánh nhân tương cứu, hoặc chí ít cũng xin được pháp khí về để phá trận.

Mẹ tôi tiếp lời,

-Thưa thầy, ý thầy muốn nói đến phải chăng là…

Thầy Hữu gật đầu hiểu ý, khuôn mặt khi ấy thì làm ra vẻ vui lắm, giọng nói có phần hào hứng hơn hẳn. Sự rộn rã thể hiện rõ qua từng lời văn nhưng vẫn giữ được sự uy linh, kính cẩn,

-Bảo Hà đất ấy phong quang, thỉnh Ông Hoàng Bảy xe loan ngự về, Bắc Nam đôi sứ vào ra, đồn rằng Ông Bảy Bảo Hà tối linh.

…

Còn tiếp..

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Tầm sự học đạo, tiếp..

Trời bắt đầu hửng sáng, phía đằng đông là cả một vùng xích vân đồ sộ đang lan rộng ra muôn ngả, cái khoảnh khắc giao thoa ấy của đất trời tựa hồ như đưa tâm hồn con người ta trở lại với sự bình yên vốn có của nó. Lúc ấy, cái lúc mà màn đêm đang thu mình dần trong sự bao bọc của ánh bình minh, ta thèm, ta thèm một cảm giác vỗ về, trở che như vòng tay mẹ, một cảm giác của sự an yên mà nhẽ ra ta đáng được đắm mình vào nó. Cách đây chỉ chừng vài tiếng, chính ta còn đang băn khoăn về vận số, về tương lai khi tồn tại giữa hai thế giới song hành mà trong đó lại có một thế lực vô hình mà ta không hay, không biết, không thể cảm nhận. Nhưng xét về nhiều khía cạnh, thế giới ấy dẫu cho có hư thực đi chăng nữa thì vẫn luôn tồn tại dưới hai khái niệm cơ bản, đó là thiện và ác, và để đại diện cho phe thiện, như một chỗ dựa tâm linh cho bách tính muôn dân, đó là các vị Tiên Thánh, điển hình trong số đó mà đáng phải kể đến chính là vị nhân thần được suy tôn Thượng Đẳng Thần, ông Hoàng Bảy Bảo Hà.

Lại nói, ngay sau khi thầy Hữu hé lộ về ông Hoàng Bảy Bảo Hà thì đã tức thì cùng mẹ con tôi di chuyển từ Hải Dương lên Lào Cai để yết bái cửa tiên thánh. Quả thực, ấy cũng là một trong những lần hiếm hoi mà tôi được theo chân thầy Hữu đến cửa đình thần Tam, Tứ Phủ và âu cũng là lần đầu tiên tôi được tận mắt thưởng thức cái cảnh sắc mà theo thầy Hữu là đắc địa về phong thủy tại miền sơn cước. Quả thực vậy, đền Bảo Hà được xây dựng ngay dưới chân đồi Cấm, phía giáp danh là con sông Hồng đỏ nặng phù sa. Nếu để xét về phong thủy thì đền Bảo Hà được đặt vào thế "Tọa sơn đạp thủy", đây là một trong những đắc cách về phong thủy nhằm trấn linh cho vùng biên ải được can qua, thịnh vượng. Xét về mặt tổng thể, đền Bảo Hà cho đến nay vẫn giữ được nét văn hóa kiến trúc nguyên bản từ thời Hậu Lê, điển hình là cửa vào tam quan bề thế thể hiện cho tầm quan trọng của đền phủ tiên thánh khi xưa cũng ngang bằng với những cung vua, phủ chúa. Chưa hết, phần triền mái của nhà đền tuy đã được trùng tu nhưng vẫn giữ nguyên cấu trúc vuốt cong ở bốn góc tựa như thể mũi thuyền. Đặc biệt, chính giữa mái là hình tượng "lưỡng long chầu nguyệt" đang ẩn hiện sau làn khói nhang nghi ngút, đó là biểu thị thực thể cho sức mạnh tâm linh thần phục thánh thần của vạn vật. Đến đây, ta không thể không nhắc đến yếu tố con người, chính con người đã góp một phần không nhỏ vào việc giữ nề, giữ nếp, giữ nét văn hóa đặc trưng tại những đình đền thuộc hàng Tam Tứ Phủ, điển hình như đền Ông Bảy khi lượng khách tứ xứ thập phương đổ về đây dâng hương và hầu lễ tiên thánh mỗi ngày quả thực là không đếm xuể.

Ngay sau khi bước vào cửa tam quan, thầy Hữu quay sang mẹ tôi mà dặn,

-Bây giờ cô đi thắp nhang kêu cầu tất cả các miếu, các ban, sau khi xong việc thì quay lại chính cung thờ ông Hoàng Bảy, tôi và thằng cò sẽ đợi ở đấy.

Mẹ tôi nghe xong thì vội vã đi ngay, phần tôi thì theo sau thầy Hữu tiến vào chính cung thờ ông Hoàng Bảy. Phải nói rằng, ở đền Bảo Hà hay hầu hết tất cả những đền phủ lớn trên khắp cả nước, họ đều có sự sắp xếp, bài trí, sử dụng gam màu và phối hợp họa tiết hết sức tinh vi. Đặc biệt là những sắc vàng đồng và đỏ mun, nó xuất hiện trên tất thảy những đồ vật được bày biện, trang trí trong cung thờ, chưa kể đến là cả những họa tiết, chạm trổ rồng phượng cũng không nằm ngoại lệ. Tất cả những thứ ấy hòa quyện lại tạo cho ta một cảm giác uy linh, bề thế khi bước vào bất cứ một cửa đình thần nào. Thầy Hữu sau một hồi quan sát thì sốt sắng thủ thỉ với tôi, giọng nói có đôi phần hệ trọng lắm,

-Sắp tới đây là đến giá hầu ông Hoàng Bảy, con lách vào phía gần phía trong nơi họ hầu bóng mà ngồi, nhớ kỹ nếu như lát nữa ông Bảy giáng ngự vào thanh đồng hễ có cho bất cứ thứ gì thì cũng phải gói ngay vào cái khăn này, dùng chỉ đỏ buộc xung quanh, vái tượng ông ba vái rồi xin lui ra vòng ngoài chờ ta, bất cứ ai nói gì, dọa nạt ra sao cũng không được để tâm tới.

Dứt lời, thầy Hữu đẩy tôi chen vào giữa mấy người lớn tuổi đang ngồi san sát phía sau sập hầu lớn đặt ngay dưới ban chính thờ ông Bảy, còn bản thân thì vòng ra phía bên phải sập đứng như thể chờ đợi điều gì đó. Quãng ấy có tiếng đàn nguyệt ngân lên trong trẻo hòa cùng nhịp phách trống nhanh dần, giai điệu khi ấy nghe quả thực là vui tai lắm, chẳng khác nào những cung âm của xuân hội, chừng được dăm ba nhịp thì lại nghe có tiếng hát trầm bổng, quãng ngắn quãng dài như thể phú thơ trên nền nhạc,

-Gió Nam thoảng hương bay ngào ngạt, bóng ác tà đã gác non tây. Trăng in mặt nước voi đầy, Bảo Hà cổ tích xưa nay còn truyền.

…

Đoạn đến đây thì thanh đồng ngồi chính giữa sập đá đang lắc lư theo âm điệu bỗng cầm tay vào miếng vải sắc đỏ có thêu hình "lưỡng long chầu nguyệt" đang phủ đi diện ảnh mà hất ra phía sau, hành động ấy được thực hiện một cách dứt khoát, đượm hồn, tư thế quả thực trông rất đẹp mắt.. Lúc này ánh mắt thanh đồng nhìn ra vẻ oai nghiêm và bệ vệ lắm, tay phải tựa vào chồng gấm, tay trái nắm lại, đánh sang ngang như thể ra hiệu cho mấy người hầu dâng ở hai bên. Tức thì, hai người hầu dâng phía trước lập tức đỡ thanh đồng dậy, một người nhanh nhẹn cầm lên chiếc đai hồng rồi thắt ngang bụng cho ghế thánh, hành động ấy diễn ra thoăn thoắt xem chừng như là thuần thục lắm. Kế đó, vị thanh đồng lồng tay vào một tấm khăn tấu sắc đỏ, có thêu hình long phượng trông thực rất cầu kỳ, đoạn cầm hai nén nhang cúi mình khấn ba khấn trước chính ban, một khấn bên tả, một khấn bên hữu. Xong xuôi, thanh đồng lùi lại phía sau hai bước, ra hẳn phía góc của sập hầu, thế rồi chân trái duỗi thẳng tiến về phía trước, chân phải bước lên hai cấp xong khụy gối xuống nệm rồng, thực hiện nghi thức tam bái vạn niên. Lúc này thì cung văn lại tấu lời, tiết tấu nhạc điệu có phần dồn dập hơn, nghe mà thấy tim can

cũng rộn rã theo phần nào,

-A, là bút phê sai, triền hương là bút phê sai. Cảm phiền chư tướng đáo lai hộ trì, tả sai binh bộ binh thùy

…

Thanh đồng bấy giờ cầm một bó nhang lớn mà dơ lên giữa chính điện, lửa trên nhang cháy bập bùng chẳng khác nào một bó đuốc, ấy rồi anh ta tay trái trống hông, tay phải múa đuốc theo những cung tròn. Lúc này, nhìn thanh đồng trên sập trông mới oai phong, lẫm liệt làm sao, người thì khoác lam bào tầm long, đầu thì đội khăn xếp điểm hoa, chưa kể ấy là ngực đeo ngọc thạch kim lệnh. Quả thực, phong thái so với các bậc danh gia, quan tướng năm xưa thì cũng chẳng có thua kém là bao. Ngay sau đó, thanh đồng cầm mỗi tay một cây gậy hình trụ, kích thước chừng hơn sáu chục phân, dân gian gọi đó là hèo, một đầu hèo được bọc đồng chạm trổ hoa văn trông rất mịn màng, đầu còn lại thì có gắn thêm mấy quả lục lạc bằng đồng, anh ta cứ cầm như vậy mà tới lui trên sập, vừa di chuyển vừa múa hèo lên xuống trông rất cầu kỳ và cẩn trọng. Được một chạp, thanh đồng lại ngồi xuống ghế lớn mà mấy tay hầu dâng vừa kê ở chính sập. Anh tay hai tay cầm hèo để theo lối vuông góc, tay trái di chuyển chiếc hèo nằm ngang tựa như đang kéo đàn nhị, kỳ thực, lúc đó ta mới thấy được sự diễn xướng của thanh đồng có hồn đến mức nào, nhìn anh ta bấy giờ đúng thực là hết mực phong lưu, tài hoa, người thì hơi ngả người ra phía sau, mắt lim dim quãng mở quãng đóng, đầu lắc lư như thể đang ngâm hoa, thưởng nhạc.

Chợt, thanh đồng ấy đứng phắt dậy, người nghiêng lại về phía sau, hai tay cầm đôi hèo ném thẳng về phía tôi rồi gầm lên một tiếng "Ha" nghe thật là uy dũng. Chột dạ, tôi nhớ lại lời thầy Hữu nên vội vàng gói gém hai cây hèo lại, buộc chỉ đỏ ở phía bên ngoài rồi vái lậy tượng ông Bảy ba vái. Xong xuôi, tôi cố chen ra vòng ngoài nép sát vào phía cửa gỗ để đứng chờ thầy Hữu. Mấy người xung quanh đó cứ thì thầm to nhỏ với tôi rằng tôi đã bị ông Bảy chấm lính bắt đồng, mau chạy lên sập lậy ông ngay đi rồi nghe ông phán truyền. Tôi thì quả thực lúc ấy vững tâm lắm, ai nói như nào tôi cũng mặc kệ, cứ y án làm theo lời thầy Hữu cho chắc chắn. Ngoảnh đi ngoảnh lại, tôi đảo mắt tìm thầy Hữu thì đã thấy thầy đang quỳ gối phía sau thanh đồng ở ngay trên sập, một tây cầm cây quạt xếp che miệng, một tay bưng đĩa có trung tửu và xấp tiền đang dâng lên ông Bảy mà thưa,

-Nam mô A Di Đà Phật con tấu lậy quan Hoàng Bẩy Bảo Hà trấn thủ miền sơn cước biên cương, họ Nguyễn con là Nguyễn Văn Hữu, gia chủ là Nguyễn Ngọc Quang người dương thế mệnh càn bóng quế, đem thân về tâu đem đầu về bái cửa quan Hoàng. Quan giáng phúc lưu ân nhận đồng thương đồng nhận lính thương lính cho Nguyễn Ngọc Quang cùng gia môn được an khang thịnh vượng, ngũ phúc lâm môn. Họ Nguyễn con xin thỉnh dương pháp khí cửa quan, mượn thế oai linh nơi đình thần Tứ Phủ diệt tà sát quỷ. Ghế của quan, có công có danh, có chức có quyền, đẹp hơn người, tươi hơn bạn, họ Nguyễn con có giọt dầu lễ bạc tâm thành dâng tiến lên quan để quan phát lộc đi quan chi lộc về, cho bóng quan được oai phong lẫm liệt, cầu được ước nên, muôn dân trăm họ được ăn mày công đức cửa quan. A Di Đà Phật.

Thanh đồng lúc này nghe được lời tấu của thầy Hữu thì gật đầu như thể ưng thuận lắm, miệng nhả khói thuốc trông hết mực huyền ảo, tay hất ra sau rồi phán truyền,

-Ta chứng minh công đức cho họ Nguyễn đắc lễ đắc bái, chu viên hoàn hảo, mười phân vẹn mười, đầy quyền mãn quả, cha biết mặt, mẹ đề tên, sở cầu được tất ứng, sở nguyện được tòng tâm, ta cho cứu tử độ sinh, cứu dân độ thế, cứu đâu được đó, cho thơm danh nước tiếng. Quà lễ ngày hôm nay sẽ tấu tới thượng thiên thượng ngàn đền vàng thoải phủ để chứng minh công đức cho họ Nguyễn Văn và Nguyễn Ngọc ha.

Dứt lời, thanh đồng cầm xếp tiền tung về phía sau, thầy Hữu sau này nói rằng hành động ấy là để ban tài tiếp lộc tới thanh đồng đạo quan, cho muôn dân trăm họ đã đến trợ duyên tiếp phúc cho buổi hầu. Việc xong, thầy Hữu cúi lậy ba vái rồi lui ra phía bên ngoài. Lúc này mẹ tôi vừa hay trở về đến chính ban, thầy Hữu ra dấu cho hai mẹ con ra phía bên ngoài, thầy Hữu quãng ấy dặn,

-Về cơ bản là đã thỉnh được pháp khí, nhưng phải là người đã từng ra hầu thánh hoặc kề cận bên cửa đình thần thì mới có thể sử dụng được nó. Bây giờ cô vào lễ tạ ông Bảy rồi xin lệnh ông cho cậu bé giám quan nhà cô được linh ứng với pháp khí khi hành lễ. Đây, cô cầm lấy hai đồng đài âm dương và cái đĩa này, reo ba lần, nếu được một mặt sấp, một mặt ngửa là âu vạn sự đã nhất nhất được tòng tâm.

Nói đoạn thầy Hữu lấy ra hai đồng đài âm dương rồi dúi cho mẹ tôi, phần tôi và thầy Hữu thì đứng ngoài chờ đợi. Được chừng mươi phút thì mẹ tôi từ phía bên trong thất thiểu đi ra, khuôn mặt khi ấy thực sự là lo lắng lắm, giọng nói thì thoảng có đôi phần run sợ,

-Thầy ơi, con reo đồng đài ba lần thì cả ba lần hai mặt đều sấp, bây giờ phải làm như nào hả thầy.

Thầy Hữu thở dài một tiếng rồi đáp,

-Âu chắc có lẽ ông Bảy đã chấm đồng thằng cu Quang này thật rồi, giờ không chỉ còn là câu chuyện mượn pháp khì trừ tà nữa. Xem ra số mệnh của thằng bé này lại thêm đôi phần vất vả đây. Thôi, chúng ta về đã kẻo không kịp giờ giải ấn làm lễ.

Ba người chúng tôi lập tức khởi hành trở về Hà Nội theo y lệnh của thầy Hữu, quãng đường từ Bảo Hà về thủ đô khi ấy chỉ còn chập choạng trong giấc ngủ dong của tôi trên xe. Thực sự, với một cậu bé chừng tuổi ăn tuổi ngủ như tôi thì những việc đi lại đến vài trăm cây số trong ngày như thế này thật đúng là quá sức. Nhưng thôi, đành phải cố gắng mà cho xong việc, dù gì thì đây cũng là những việc tốt cho gia đình cũng như bản thân tôi ở hiện tại.

Trời đã đổ về khuya, vùng ngoại ô vắng vẻ khi ấy cũng đã thưa bớt bóng người, cả một màn đêm tĩnh mịch yên ả đang ôm trọn lấy tầm nhìn của tôi. Phía bên cạnh, thầy Hữu giường như cũng phần nào thấy được sự lo lắng và ngổn ngang của tôi qua ánh mắt nên bèn cất lời,

-Nghiệp Âm nó là như thế đấy con ạ, những gì mà ngày hôm nay con được quan sát, được chứng kiến trên đất Bảo Hà âu cũng là một khía cạnh nào đó của Nghiệp Âm. Đối với những người như vậy, cuộc sống vốn dĩ chẳng dễ dàng gì để mà cân bằng được giữa việc âm và việc trần. Làm việc trần tốt thì âm nhiễu, làm việc âm tốt thì dương cực. Sau này nếu như con có thể cân bằng được âm phần và dương thế thì đúng là một kỳ tích hiếm gặp.

Thầy Hữu kế đó quay sang mẹ tôi hỏi dò,

-Mấy thứ cần cho buổi lễ tôi dặn chị khi ở trên xe đã chuẩn bị xong hết chưa

Mẹ tôi đáp vội,

-Chồng con ở nhà đã lo chu toàn, tất cả bây giờ chỉ đợi thầy về hành sự nữa mà thôi.

Nói tới đây thì vừa hay xe về đến trước cổng, ba người chúng tôi vội vã tới mức còn chẳng kịp nói lời tạm biệt với bác tài. Thầy Hữu khi đó một tay xách hình nhân đang giam Xích Diệm Quỷ, một tay lệ khệ túi đồ nghề theo chân mẹ tôi bước nhanh ra phía sau nhà. Ở đó, bố tôi hình như đã lo liệu xong xuôi mọi việc nên đứng chờ tự bao giờ, nhưng hình như ông có vẻ không mấy hồ hởi khi thấy ba người chúng tôi về tới. Đoạn thầy Hữu khoán cho mẹ con tôi dừng lại không được bước tiếp, thầy Hữu hô lớn,

-Vong nào ở đâu, sao lại nhập vào gia chủ trong đất này

Hai mẹ con tôi khi ấy thất kinh, bốn mắt nhìn nhau hoảng hốt không ai dám nói với ai câu nào. Về phần bố tôi, ông đứng hoàn toàn bất động trên nền đất, ánh mắt chừng chừng nhìn xuống phía dưới, đầu hơi gục xuống như có ai đang đè trên cổ. Thầy Hữu lúc này toan tiến lại gần thì bố tôi bất ngờ hất mắt lên nhìn thẳng vào thầy Hữu, ánh mắt trợn tròn như đang giận dữ…

…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Tầm sư học đạo, hồi kết của một linh hồn ..

Gặp sự lạ, thầy Hữu lập tức lùi lại phía sau để cảnh giới, một mặt rút ra hai lá bùa có họa nhân hình mà đặt trước mặt mẹ con tôi. Kế đó, thầy Hữu lấy hai cây nhang cắm xuyên qua hai lá bùa xuống nền đất hòng cố định lại rồi bắt quyết hô lớn,

-Kính thỉnh bản gia táo phủ thần quân linh ứng độ trì

Đoạn thầy Hữu nhanh tay ngắt lấy hai đầu nhang toan phóng về phía bố tôi đang đứng thì bất giác từ phía ấy có tiếng nam nhân vọng lại,

-Khoan hãy động thủ, ta vốn là vong linh ở thổ đất này, có triệu thỉnh táo phủ thần quân lên thì ta cũng không bị đuổi đi đâu.

Mẹ tôi khi ấy ở vòng ngoài nghe được giọng nói lạ cất lên thì ra vẻ hiếu kỳ lắm, bà ngấp ngứng cắt lời của vong nhân,

-Có phải thầy đấy không ạ. Dạ thưa, có phải thầy không?

Ngay tức thì, phía đằng trước có tiếng quát lớn dội lại,

-Thoái ấn cốt trận, rước họa diệt thân.

Mẹ con tôi bấy giờ nghe đến hai từ diệt thân thì lấy làm lo lắng lắm, riêng bản thân thầy Hữu thì có vẻ như còn đang ngờ vực về điều gì đó nên vẫn phân vân chưa tiếp tục hành sự.

-Quang, lấy trong tay nải của ta có ba cây đèn cầy, xếp một cây phía trước mặt hình nhân, hai cây ở phía sau sao cho thành hình tam giác rồi thắp sáng lên. Nếu như có gì lạ thì phải lập tức báo lại cho ta ngay.

Thầy Hữu giọng chắc nịnh như thể biết chắc sẽ có biến cố xảy ra vậy. Quả thực, đối với một con người đã dọc ngang bao phen trên con đường hành đạo như thầy Hữu thì ắt hẳn sẽ phải có cái lý riêng của mình trong từng hành động. Kể cả cho dù có đứng trước những lời hù dọa của ma quỷ hay sự thông phán của vong linh thì cũng đều cần phải cân nhắc và suy xét cho kỹ lưỡng. Lại nói về phần tôi lúc này, sau một hồi loay hoay thì cũng y án xếp được ba cây đèn cầy quanh hình nhân như lời thầy Hữu dặn. Đoạn tôi lấy hộp quẹt châm lửa thắp sáng ba cây đèn thì mới tá hỏa. Thầy Hữu kỳ thực phán đoán không sai, quả đúng là có sự lạ xảy ra. Tôi gọi sang phía thầy Hữu,

-Ba cây đèn không thể sáng cùng lúc thầy ơi. Thắp sáng được một cây phía trước thì hai cây phía sau tắt mà thắp sáng được hai cây phía sau thì cây đèn phía trước tuyệt nhiên không thể bắt lửa.

Thầy Hữu nghe đến đây thì liền đảo mắt xung quanh một vòng như thể thăm dò rồi chừng mắt lại tại ngay vị trí bố tôi đang đứng mà quát,

-Muốn cản người khác thì phải có lý do, chớ có nên mập mờ như vậy. Ba cây đèn thắp lên cây tỏ cây mờ, há chẳng phải chính bản thân ông còn đang do dự hay sao?

Lúc này từ phía bố tôi vang lên một chàng cười thực sự là hào sảng lắm,

-Hay, hay lắm, đoán được tâm ý của một vong linh chỉ bằng mấy cây đèn cầy, quả đúng là người cao đạo. Nhưng xin hỏi thầy Hữu liệu rằng mấy cây đèn này có thể đoán được tâm ý của một quỷ tinh như Xích Diệm hay không?

Thầy Hữu im lặng, vong linh ngự trong người bố tôi thấy đắc thế nên liền nói tiếp,

-Thiết nghĩ, Xích Diệm này chỉ muốn lợi dụng đạo pháp của thầy để hóa giải trận đồ. Còn về bản thân nó, quỷ tính chắc hẳn đã lấn át đi nhân tâm, không biết chừng nó sẽ dùng xương cốt để tu luyện ma đạo. Tới lúc ấy, thỉ như nó có trở mặt thì ta e rằng thầy cũng khó lòng mà cản được.

Thầy Hữu nghe xong đáp ngay,

-Xin ông hãy cứ yên tâm, Hữu đây đã có sự chuẩn bị chu toàn, nếu lần này hành sự có gì sơ suất thì Hữu đây sẽ tự giác đem mình đến chịu tội trước ban thờ tiên gia của Nguyễn tộc.

Vong linh nghe đến đây thì mới có phần xuôi giọng,

-Được lời này của ông thì ta cũng yên lòng, dù sao thì sự đến nước này ta có muốn cản cũng chẳng được, họa chăng nếu có tai kiếp thì âu đó cũng là cái nghiệp chướng mà gia đình ta phải gánh chịu. Xin đa tạ.

Vong linh vừa dứt lời thì quãng ấy tôi thất thần cả kinh, hình ảnh một bóng đen thù lũ từ từ chồi lên ngay phía sau lưng bố tôi như một thực thể đang dần dần hiện hữu ngay trước mắt, cái bóng ấy phải cao chừng quá đầu người, đoạn nó vọt lên phía bờ tường lơ lửng thoắt ẩn thoắt hiện ngay sau mấy tán cây như còn đang vương vấn điều gì đó mà chưa thể tiêu tan. Thầy Hữu đứng dưới thấy vậy thì lấy ngay ba cây nhang cắm xuống đất mà khấn nguyện,

-Độ linh vô thượng tam quy, nhất tử nhất sinh tiễn biệt triều vong

Thầy Hữu khấn chú xong thì vừa hay lúc đó bố tôi hớt hải chạy lại. Mặt mũi ông bấy giờ vẫn còn đang mơ hồ chưa hiểu rõ sự tình thì thầy Hữu đã khoán ngay,

-Tỉnh lại nhanh vậy sao? Dương khí trong người xem ra cũng lớn lắm đây. Khỏi cần câu nệ chào hỏi, hai vợ chồng anh lập tức thiết lễ như ta đã dặn, đến giờ hành lễ rồi.

Bố mẹ tôi nghe thấy vậy thì chỉ kịp gật đầu mà sốt sắng đi chuẩn bị ngay. Đoạn bố tôi chải một tấm chiếu cói lớn ra chính giữa sân sau, lòng chiếu đặt hai bát nhang cỡ lớn đã châm sẵn năm que nhang trên mỗi bát. Đặc biệt, bốn cạnh chiếu được bố tôi cố định bằng bốn tán trúc còn nguyên lá, nhưng kỳ lạ một điều, tất cả lá trên mấy cành trúc ấy đều được sơn một lớp sơn đen đặc, bóng nhãy, tuyệt nhiên không một lá nào giữ được màu sắc nguyên vẹn. Phía chính diện, bố tôi bê hình nhân giấy đặt vào trong một vòng tròn vôi đã được vẽ sẵn, ngay bên dưới là ba lô nhang lớn đang nghi ngút khói hương. Thầy Hữu lúc này thấy mọi thứ đã được sửa soạn đâu vào đấy thì mới mở khăn vải lấy ra hai cây hèo thỉnh trên đất Bảo Hà mà cắm thẳng vào hai bát nhang ở giữa chiếu, mỗi bát một cây xiên chéo nhau theo hình chữ X. Ngay sau đó, thầy Hữu lập tức ngồi xuống bắt quyết thỉnh kinh, cả một chàng chú kinh kéo dài đến chừng hơn một canh giờ mà vẫn chưa dứt. Cảnh vật lúc này chìm đắm trong sắc khói mờ ảo quyện vào với ánh trăng chẳng khác nào những cô hồn các đảng đang vất vưởng chốn nhân gian.

Chợt, thầy Hữu rút lấy một cây nhang từ phía trước mặt chĩa vào chính diện hình nhân mà hô lớn,

-Tam quỷ tọa trận, bách quỷ giáng đường

Thầy Hữu hô xong thì ba lô nhang dưới chân của hình nhân bất ngờ bốc hỏa dữ dội, ngọn lửa cháy thành màu xanh dương trông thực rất kỳ dị. Thấy vậy, thầy Hữu liền đứng dậy đi vòng tròn xunh quanh bốn tán trúc ở bốn góc, mỗi góc đi cả thảy đến chín vòng. Xong xuôi đâu đấy, thầy Hữu lại quay trở vào chính giữa chiếu, hai tay rút hai cây hèo lên mà đánh vào tứ phương tám hướng, mỗi cú đánh thầy Hữu lại hô một khẩu chú khác nhau.

-Chính Đông nguyệt phù đà lôi chỉ

Đoạn đến đây thì trên trời hắc vân cuồn cuộn che đi ánh nguyệt quang, khung cảnh lúc này chỉ còn lại là một khoảng đen heo hắt mờ nhạt. Bất giác, mấy người chúng tôi ở vòng ngoài đều không khỏi kinh hãi khi dưới thứ ánh sáng phập phùng của tàn nhang đương là hình ảnh của mấy bàn tay đen sì, lố nhố nhô lên từ dưới mặt đất đang cố bấu víu vào bốn tán trúc ở bốn cạnh chiếu. Kỳ thực, bình sinh tôi chưa từng chứng kiến qua một cảnh tượng nào hãi hùng đến như vậy.

-Bách quỷ dẫn nguyệt

Thầy Hữu thấy thời cơ đã điểm thì lập tức đánh mắt về phía sau để ra hiệu. Hiểu ý, bố tôi từ phía sau tay cầm một tấm gương bát quái mà tung về phía thầy Hữu. Thầy Hữu nhào lên bắt lấy tấm gương mà trông thân pháp quả thực rất linh hoạt. Lúc này, người ta không còn thấy những sắc vân đen đặc hùng đồ trên bầu trời khi nãy nữa mà thay vào đó lại là ánh nguyệt quanh đang vành vạch soi rọi nhân gian. Thầy Hữu thấy thiên tượng đã thay đổi thì lập tức dơ tấm gương lên cao, một phần ánh sáng khi ấy phản chiếu qua tấm gương hắt xuống mặt đất thành hình tròn nhỏ rất rõ nét. Bây giờ, thầy Hữu một tay giữ lấy tấm gương, một tay cầm cây hèo phi thẳng xuống phần đất nhỏ đương sáng rõ. Chuôi hèo vừa chạm vào nền đất thì một mùi hôi thối bốc lên xộc thẳng vào mũi mấy người chúng tôi. Thấy vậy, thầy Hữu lập tức buông kính, hai tay bắt quyết nhìn thẳng về phía hình nhân mà hô lớn,

-Thoái ấn phù định, quỷ cốt nhập vi

Ấn chú vừa được hô lên thì từ phía bên cạnh, bố tôi xồng xộc chạy ngay tới nơi đang cắm cây hèo mà hít lấy hít để cái mùi hôi tanh nồng nặng vẫn còn đang tỏa ra trong từ đoạn chuôi hèo. Kỳ lạ thay, cái dáng chạy của bố tôi lại không giống với phong thái của một người đàn ông cho lắm, từng bước chân của ông có phần thanh thoát, uyển chuyển như của bậc nữ nhi nề nếp. Hai mẹ con tôi chứng kiến cảnh này thì tuyệt nhiên im bặt, không ai dám nói

với ai nửa lời. Được một hồi thì bố tôi quay người lại, hai mắt nhắm nghiền, đầu nghiêng dần sang phía bên phải. Bất ngờ, bố tôi rút cây hèo lên rồi tung mình về phía thầy Hữu. Bị động, thầy Hữu chỉ kịp quay người lại mà tránh đi nhưng vẫn trúng phải hai đòn trời giáng của bố tôi nên ngã gục xuống đất, mồm miệng máu me xối xả chảy ra, một tay run run chỉ về phía tôi toan nói gì đó nhưng không thành lời.

Thoạt, có tiếng nói văng vẳng bên tai tôi nghe rõng rạc và khí phách lắm,

-Anh linh bóng Hoàng, trừ tà sát quỷ, cứu tử độ sinh.

Cơ thể tôi bấy giờ như có ngoại lực tác động, toàn thân lao thẳng về phía trước một cách vô định, thần trí hoàn toàn không thể kiểm soát nổi hành động. Đoạn tôi một tay rút lấy cây hèo còn lại đang cắm trong lô nhang, một tay giật lấy cây hèo đang nằm trong tay bố tôi rồi cùng lúc đánh mạnh hai cây hèo vào hai bên phía sườn bụng của ông. Mọi thứ xảy ra chỉ trong vòng tích tắc, bố tôi ngã vật ra phía sau, mồm nôn ọe ra cái thứ chất dịch bày nhày đen sì đặc quánh. Lúc này, thầy Hữu nằm gục ngay phía kế bên giọng yếu ớt cố cắt nghĩa thành câu,

-Phóng hỏa thiêu hủy hình nhân

Tức khắc, tôi vớ ngay lấy cái hộp quẹt mà hành sự, vì là hình nhân giấy nên lửa bắt rất nhanh, chỉ thoáng chốc mà ngọn lửa đã bùng lên đến cả thước. Cùng lúc ấy, từ phía mẹ tôi có tiếng khóc thê lương của nữ nhân vọng lại,

-Thần nhân xin hãy hạ thủ lưu tình mà tha cho cô Xuân

Thầy Hữu lồm cồm bò dậy, hai tay điểm quyết chú nhằm vào ngọn lửa đang phừng phừng dữ dội. Quyết chú càng vang vọng thì tiếng khóc lại càng ai oán đến não lòng.

-Phiêu bồng một kiếp nhân gian, họa chăng cũng chỉ một đường xe tơ, xe vào biển cát tựa mơ, xe vào khiếp khổ cùng cơ sầu lòng…

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Hồi kết của một linh hồn - Âm luật và thiên định

Vạn vong quỷ trận, bát phương tứ quỷ, nhất tề ứng linh

Tiếng nam nhân chạc tuổi thanh niên không rõ từ đâu vọng lại khiến thầy Hữu được phen kinh ngạc. Đoạn thầy Hữu dừng hẳn quyết chú, một tay điểm mạnh vào huyệt nhân trung, một tay ngắt lấy mấy lá trúc rồi nhét vào miệng bố tôi. Ngay lúc ấy, bố tôi bất chợt đứng dậy, thần thái trông rất khác so với thường nhật, ông tiến về phía trước ba bước rồi từ từ gập mình xuống dưới, hai tay xoa xoa trên nền đất tựa như đang họa hình. Thấy vậy, thầy Hữu tức thì thắp sáng hai ngọn đèn cầy rồi tiến lại gần hòng quan sát sự tình. Bất giác, thầy Hữu lùi lại cả kinh, khuôn mặt lộ rõ sự kinh hãi đến tột độ. Nhưng kỳ thực, hình ảnh trên nền đất lúc bấy giờ hoàn toàn không phải là một dị họa hay bất kể một tượng hình ma quái nào, nó đơn giản chỉ là một hình chữ nhật với bốn dấu chấm lớn ở chính giữa bốn cạnh. Tôi thấy thế thì liền lấy làm lạ nên bèn hỏi thầy Hữu,

-Có chuyện gì vậy thưa thầy?

Thầy Hữu lặng im một hồi lâu rồi nhanh chóng đặt hai ngọn đèn cầy vào hai chấm lớn trên cạnh dài của hình chữ nhật. Ngọn lửa trên hai cây đèn yếu ớt, lay lắt trong màn đêm như chỉ trực tắt, đoạn thầy Hữu nhấc một cây đèn lên rồi đặt vào chấm giữa của một cạnh ngang phía kế bên thì ánh sáng của cây đèn còn lại lập tức vụt tắt. Lúc này, thầy Hữu mới nhìn sang tôi mà nói,

-Có kỳ nhân xuất thế ở đây.

Tôi lập tức đáp,

-Ý thầy là sao? Ngoài mấy người chúng ta ra thì ở đây đâu còn có ai đâu?

Thầy Hữu chỉ tay xuống nền đất rồi nói tiếp,

-Con nhìn xem, đây là giản đồ của trận pháp "Vạn vong quỷ trận". Theo thần kích kể lại thì năm xưa, sáu ngàn quân Nguyên Mông do tướng Ái Lỗ chỉ huy theo đường Vân Nam tiến vào biên giới nước ta. Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật khi ấy được lệnh trấn thủ cửa Mộc Ngột hay tin giặc tràn xuống thì bèn xua quân ra giao chiến cùng với đại quân của Ái Lỗ. Ta và giặc giao chiến tất thảy là mười tám trận trong vòng ba tháng. Cuối cùng, vì muốn đẩy nhanh tiến độ hành quân cho kịp kỳ hẹn với Thoát Hoan nên Ái Lỗ đã ra yêu sách bố trận "Vạn vong" tại Bạch Hạc hòng mở đường. Bấy giờ, hai tướng nhà Trần là Lê Thạch và Hà Anh chỉ huy quân đội giới bị tại Bạch Hạc do gặp phải quỷ trận nên đã vong mạng. Tuy rằng chi tiết nhuốm màu tâm linh này không được nhắc đến trong những bộ sử lớn như Đại Việt Sử Ký toàn thư hay Khâm Định Việt sử thông giám cương mục nhưng trong giới thuật sĩ chúng ta, mọi người vẫn lưu truyền một câu chuyện ma tà về "Vạn vong quỷ trận" trên đất Bạch Hạc là như vậy.

Tôi nghe đến đây thì sốt sắng, trong lòng thầm nghĩ đến những vị hảo tướng thời Trần mà còn phải vong mạng thì bốn người chúng tôi làm sao có thể vẹn toàn mà thoát khỏi quỷ trận được đây. Tôi ấp úng hỏi thầy Hữu,

-Vậy có cách nào để phá trận không thưa thầy?

Thầy Hữu lúc đó lắc đầu ngao ngán nhìn lên ánh trăng tỏ tường mà thở dài một tiếng nghe thật phiền muộn,

-"Vạn vong quỷ trận" này bắt nguồn từ thời xuân thu chiến quốc, lấy ánh nguyệt quang làm chủ đạo. Người bố trận nắm trong tay ít nhất là một trăm vong linh, trong đó có bốn vong linh mang âm lực từ trăm năm trở lên. Trận đồ sẽ được bày theo cách vây hãm từ bốn phía đánh vào, mỗi phía do một quỷ vong trăm năm làm tiên phong, sức mạnh tựa hồ như cả vạn binh mã. Phàm là những người trần thế tục nếu như chẳng may lạc vào trận đồ này mà không có sự chỉ điểm của cao nhân thì chỉ có nước vong mạng bởi vốn dĩ, trận đồ này không có sinh môn, cả bốn cửa đều là cửa tử.

Đoạn thầy Hữu tay thoăn thoắt bấm độn, miệng lẩm bẩm tiếp lời,

-Chính vì xuất hiện từ thời xuân thu chiến quốc nên cách phá giải trận đồ này âu cũng dựa theo thuyết "tướng bại, tử sinh phản vi cục" của thời ấy. Tức là, nếu con có thể đánh bại quỷ tinh trăm năm ở bất kể một trong bốn hướng thì tự khắc cửa sinh môn sẽ mở ra, trận đồ trở nên vô hại. Xét theo địa thế của thổ đất nhà con thì chỉ có thể đánh ra theo hướng chính Bắc phía bên hông nhà thì may mắn mới có thể thoát thân, hướng này vốn khuất ánh trăng nên tà tính phần nào sẽ có sự triết giảm.

Tôi nhanh nhảu mau miệng,

-Vậy thì chúng ta còn chờ gì mà không hành sự

Thầy Hữu gạt đi,

-Không thể nóng vội, phàm là người có thể bố trận "Vạn vong" trên khắp nước Nam Việt này đều có sự hữu hảo giao liên với ta. Hễ một trong mấy người đó có ý định thiết lập đàn trận thì ắt sẽ mời những người còn lại đến để trợ đàn. Người ở đây ngày hôm nay chưa biết hắn tốt xấu ra sao, nhưng phải khẳng rằng định đạo thuật của y đã đắc thế thì mới dám đơn phương độc mã ở đây xoay chuyển càn khôn, bày binh bố trận. Hơn nữa, tướng ra trận thì dù ít dù nhiều cũng cần phải có binh mã theo sau để trợ uy, ta tay không tấc sắt, thân cô thế cô thì dù có lâm trận âu cũng chỉ làm mồi cho ngạ quỷ.

Thầy Hữu dứt lời thì bố tôi đứng kế bên thoạt nhiên từ từ xoay mình đi về hướng mẹ tôi đang ngồi khóc than ngay phía trước mặt. Đoạn bố tôi đỡ mẹ dậy, hai người quay mặt về hướng thầy Hữu rồi quỳ rạp xuống, đồng thanh nói lớn,

-Cảm tạ ân đức trời biển của thần nhân, hai người Đại Miên chúng tôi hạ quyết tâm ứng thân dưới kỳ lệnh của ngài để hóa giải trận pháp. Hồn phách của hai người chúng tôi so với việc cứu tế nhân sinh âu cũng chẳng quan trọng bằng là bao.

Thầy Hữu lưỡng lự, xem ra sự tình đã đến nước này thì cũng chẳng còn cách nào khác ngoài việc mượn phách vía của hai âm hồn Đại, Miên để hóa binh lâm trận. Nhưng trước khi hành sự, thầy Hữu vẫn cố căn dặn,

-Việc này là đại sự, thành bại còn chưa rõ, nếu như chẳng may có lỡ tiêu tán hồn phách thì liệu có đáng hay không, hay người phải suy nghĩ cho kỹ.

Hai người nhìn nhau rồi cúi đầu dập ba lậy trước thầy Hữu,

-Kiếp số của hai người chúng tôi vốn dĩ đã không được toàn vẹn, nay được thầy phát duyên tương trợ thì hai người chúng tôi mới có cơ hội được vào vòng luân hồi tiếp tục kiếp trần gian. Mang ơn thì phải báo ơn, âm dương vốn dĩ có sinh quy rõ ràng, chúng tôi quyết không từ nan.

Thầy Hữu không nói gì mà chỉ lẳng lặng tiến về phía tay nải lấy ra hai chiếc lệnh kỳ, một có thêu hình hổ phục, một có thêu hình long quy. Đoạn thầy Hữu giao lại lệnh kỳ cho bố mẹ tôi rồi quay sang phía tôi mà nói,

-Khu đất phía sau này của nhà cháu có cửa ngách hay không?

Tôi gật đầu, thầy Hữu thấy vậy thì lập tức ra ám hiệu cho mấy người chúng tôi nhất tề hành sự. Bốn người vừa bước đến phía trước cửa ngách thì thầy Hữu chắp tay bắt quyết, miệng hô lớn, thanh âm giọng nói vang dội tựa như thái sơn bắc đẩu,

-Văn Hữu tự Phúc Môn, ứng trận đạo nhân, xuất thế Bắc phương.

Thầy Hữu vừa dứt lời thì tiếng trống dồn dập từ bốn bề vọng lại làm kinh động cả một vùng trời, chưa kể là tiếng nhân mã reo hò chẳng khác nào vạn quân xông trận. Thầy Hữu lúc đó lấy hết sức bình sinh đạp tung cánh cửa ngách đã mục rữa vốn chỉ để làm ranh giới giữa thổ đất nhà tôi cùng với khu đất hoang phía bên cạnh. Cánh cửa vừa bật ra thì có một vật sắc lẹm từ phía ngoài bay vào cắt ngang vai thầy Hữu. Tức khắc, thầy Hữu nghiêng mình tránh sang một bên, miệng quát lớn,

-Ám khí có trục vong phù

Lúc đó, bố tôi đương đứng phía sau vì không phản ứng kịp nên lập tức bị đả thương đoạn phía bả vai. Mẹ tôi ở ngay kế bên chứng kiến cảnh tượng đó thì chỉ la lên một tiếng "anh Đại" rồi tay cầm lệnh kỳ lao thẳng ra bên ngoài ứng chiến. Thầy Hữu thấy vậy dơ tay toan gàn lại nhưng không kịp, mẹ tôi lao ra đến bên ngoài thì tức khắc bị quật ngã ngay xuống dưới đất không rõ nguyên do. Bấy giờ, tiếng nam nhân từ bên ngoài mới vọng về chỗ mấy người chúng tôi,

-Ta hiệu Tử Thanh, phụng sự ủy thác của thân phụ hành đạo trên đất Lạng Sơn trước lúc lâm trung có dặn dò đi thu thập tà quỷ Xích Diệm cùng hai tùy tùng. Năm xưa do thân phụ ta tu luyện tà đạo tác hại nhân sinh nên tới lúc cuối đời muốn được chuộc lại sai lầm, đạo hữu và mấy người không nên có sự can dự. Hơn nữa, dựa vào mấy người thôi thì không thể phá được "Vạn vong quỷ trận" của tại hạ đâu.

Giọng nói của người này cương nghị, dứt khoát, lông mày tựa hùm hổ, mắt sáng bỳ long châu, tướng mạo phi phàm chẳng khác nào bậc kỳ nhân tái thế. Thầy Hữu đến đây cũng sững người mà thốt lên,

-Quả là kỳ tài xuất thiếu niên, đoán trước được Hữu đây sẽ xông ra từ cửa Bắc, thật bội phục. Nhưng tiếc cho chàng thanh niên khi Xích Diệm tráo trở kỳ cùng đã bị cậu bé này một tay dùng pháp khí đánh cho hồn siêu phách lạc, còn hai người tùy tùng là Miên và Đại đã được ta an bài đi tu tập tại cửa ông Hoàng Bảy Bảo Hà. Cậu ắt hẳn là con trai của người năm xưa tới đây xem phong thủy trên thổ đất của gia chủ này có đúng không?

Chàng thanh niên cười phá lên rồi tiếp lời thầy Hữu ngay,

-Quả đúng là như vậy, nhưng hãy khoan nói về việc huyết thống của tại hạ. Đạo Hữu ngẫm thử xem, thiên có thiên điều, âm có âm quy, nếu như vong linh nào cũng được tạo điều kiện đi tu tập tại cửa tiên thánh thì thử hỏi xem âm quy có còn nghiêm ngặt, luật lệ còn có ai kinh. Xét về nhiều phương diện thì cho dù là Xích Diệm tuy đã hồn tiêu phách tán, nhưng hai vong linh Miên Đại vẫn phải xuống cõi âm để quỷ thần hai vai luận tội xét xử, chưa nói đến quỷ kế đa đoan, không biết chừng cho đi tu tập lại trốn khỏi cửa tiên thánh mà hạ sơn tác quái. Người hành đạo như chúng ta đáng lẽ phải hiểu rõ điều này hơn ai hết, dẫu biết rằng đạo hữu muốn tu tích âm đức nhưng đây vốn là việc làm ảnh hưởng tới vòng lặp luôn hồi, phá đi sự tôn nghiêm của tam giới. Mong đạo hữu hãy hiểu cho.

Thầy Hữu lặng người, tâm can lúc bấy giờ chắc hẳn là rối ren lắm. Không ngờ một người trẻ tuổi như vậy mà lại nắm rõ được âm quy, luật lệ, tinh thông vạn sự đến ngọn ngành. Chưa kể là đạo pháp phải cao hơn bản thân thầy Hữu đến vài bậc. Tình thế lúc này tiến thoái lưỡng nan, thầy Hữu phần cũng muốn xuôi theo ý của Tử Thanh, phần cũng muốn giúp cô Miên và anh Đại được tòng tâm, nhưng kỳ thực, vạn sự đúng là bất cầu nhân, lời nói của chàng thanh niên Tử Thanh quả thật không ngoa. Ngay khi thầy Hữu sờ tay xuống rút ám khí ra khỏi bả vai của bố tôi thì vội vàng hô lớn,

-Vong linh của Đại trốn rồi.

Chàng thanh niên không đáp mà tức thì vòng một tay ra phía sau rút ra thanh mộc kiếm, một tay cầm thứ gì đó có họa hình tựa như ấn tín, miệng hô lên câu chú ngữ,

-Khiển sai âm tướng, thông phán âm dương, thông linh thần tuệ, thỉnh chầu sai nha.

Bấy giờ, cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, trong mịt mùng cát bụi, người ta có thể thấy được hình ảnh lờ mờ của hai bóng người y phục hắc bạch, khuôn mặt nhăn nheo ủ rũ,một người thì cao gầy, tay cầm thiết trượng, một người thì béo, lùn, tay cầm nan phiến. Hai người này thoắt cái đã tiến đến ngay sát bên cạnh chỗ mẹ tôi đang bất tỉnh. Đoạn chàng thanh niên kia đốt lên một xấp bùa rồi tung vào giữa màn đêm, ngọn lửa trên mấy tấm bùa cháy phập phồng họa ra hình nữ nhân trông thực sự là kiều diễm lắm. Chỉ trong thoáng chốc, hai người hắc bạch đã mỗi người mỗi bên, tay cầm khí giới mà áp giải nữ nhân đi về phía khoảng không vô định trong cơn bão cát, cuồng phong. Trước lúc biến mất, người nữ nhân có quay lại hướng ánh mắt không tròng về phía tôi mà đổ dòng huyết lệ, gương mặt như đang cầu khẩn điều gì đó. Thầy Hữu khi ấy thấy sự tình như vậy thì giường như hiểu ra điều gì đó nhưng lực bất tòng tâm nên chỉ cúi đầu tiễn biệt nữ nhân.

-Việc đã xong, tại hại xin được cáo lui trước, còn về anh Đại thì ắt nhân sinh đã có sự sắp đặt. Sau này mấy người chúng ta chắc chắn sẽ còn gặp lại trên ngã ba Bạch Hạc. Hẹn ngày tái ngộ.

Nói xong, người thanh niên đó dắt kiếm ra sau lưng rồi lập tức chạy ra phía ngoài đường vun vút lao đi trong màn đêm. Thầy Hữu quay sang tôi gấp gáp căn dặn vài ba câu,

-Vạn sự lúc này đã yên, nhà con đã giải được tai ách này, bố mẹ cứ để lát nữa sẽ tự tỉnh, ta phải đuổi theo người ban nãy ngay. "Nghiệp Âm" là gì, con đã hiểu được mấy phần rồi? Sau này chúng ta có duyên ắt sẽ trùng phùng.

Tôi ngẩn người chưa kịp đáp lời thì thầy Hữu đã phi thân đuổi theo chàng thanh niên nọ, bỏ mặc lại mình tôi giữa bộn bề của tâm ý. Ngay lúc ấy, chính bản thân tôi thực lòng mà nói cũng còn chưa hiểu rõ được hai chữ "Nghiệp Âm". Mọi thứ nó đến và đi một cách chóng vánh tựa hồ như cơn sóng bể. Phải chăng, tất cả những gì đã xảy ra chỉ là một giấc chiêm bao mà tôi vô tình được chọn là người mục sở thị. Thật khó để bộc bạch hết được tâm can tôi khi ấy,

- Nghiệp Âm tiền định từ muôn kiếp, nhân gian thống khổ khắp biển sâu. Cõi đời, cõi đạo âu một vẻ, tam mệnh thiếu niên xuất anh hùng.

Hết phần 1.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Điềm báo

Vậy là cũng đã hơn một năm kể từ cái đêm thầy Hữu nói lời tiễn biệt với mấy người chúng tôi. Mọi người trong nhà sau đêm ấy cứ ngỡ rằng trăm bề gia sự tính từ đây sẽ được yên ổn hơn phần nào so với trước. Nhưng kỳ thực, lòng người càng cầu bình an thì ông trời lại càng ban thêm muôn vàn những thử thách, có trách thì cũng chỉ biết trách do số phận đã khéo léo an bài cho cuộc đời ta phải gắn liền với những câu truyện tâm linh kỳ bí mà chẳng một người nào dám bàn xét về sự hiện hữu hay hư thực của nó. Thỉnh thoảng, tôi vẫn vô tình bắt gặp những hình ảnh xưa cũ của Xích Diệm Quỷ, của anh Đại, của Mã Chính tướng quân, của cô Miên, tất thảy mọi thứ cứ thế bất chợt dội về tâm trí tựa như một thước phim hữu hình xoay quanh thế giới tâm linh.

Đang trằn trọc suy nghĩ trên chiếc giường gỗ đã có phần mục rữa, chợt bên tai nghe có tiếng la thất thanh của phụ nữ. Tôi thở dài, chắc lại là mẹ, dạo gần đây cả nhà tôi bất kể nam nữ thường hay gặp phải những sự lạ vào canh ba. Có đêm, đồng hồ vừa điểm giờ Tý, mẹ tôi trong phòng đang ngủ bỗng dựng bật dậy mà mò xuống bếp, hai tay cầm dao đi lùng xục khắp nhà. Điều kỳ lạ là hai mắt bà vẫn nhắm nghiền không mở, mồm miệng thì méo xệch đi chẳng nói được lời nào. Cũng có hôm, mẹ tôi vừa đặt lưng xuống giường thì lại lục đục mò lên trên phòng thờ, tự thay thắp nhang thắp nến, tự tay khấn vái rồi ngồi bệt xuống dưới đất mà cười ha hả như thể khoái chí lắm. Gia đình tôi thấy thế thì cũng cả kinh, nhưng tuyệt nhiên không một ai dám đứng ra can gián. Phần vì những hiện tượng như này chỉ kéo dài trong thoáng chốc, phần vì cũng chưa rõ nguyên cớ là do đâu mà sự tình lại thành ra như vậy nên mọi người vẫn còn giữ sự dè chừng trong hành động. Ngay kể như một người cứng bóng vía là bố tôi, cứ ngỡ rằng ông sẽ chẳng bao giờ bị những thứ ma quỷ này quấy nhiễu, ấy thế mà cách đây chừng hai hôm, chính bố tôi lại là nạn nhân của những hiện tượng kỳ lạ trong nhà. Hôm ấy, giữa đêm thì trời đổ cơn mưa đầu mùa, bố tôi ở dưới nhà sốt sắng chạy ngay lên ban công để thu dọn quần áo, tránh bị nước mưa làm ướt thì tiếc cái công giặt giũ lắm. Nhưng ngặt nỗi, giữa cái màn mưa đêm như thác đổ ấy, ẩn hiện trong bóng tối là một nhân ảnh khi tỏ khi tường, nhân ảnh này bố tôi khẳng định là nam, người cao chừng gần hai thước, hình thể vạm vỡ, tráng kiện, trên tay cầm một thanh trượng mâu nhìn mà oai dũng lắm. Ban đầu, bố tôi chỉ biết đứng từ trong mà quan sát chứ cũng không dám tiến lại gần, chắc hẳn, ông cũng đã phần nào đó mơ hồ đoán biết được cái thứ trước mắt không phải là một người trần thế tục. Ngay sau đó, toàn thân bố tôi thoạt nhiên cử động một cách vô thức, ông tiến lại phía trước quỳ rạp xuống dưới chân của nhân ảnh. Hai tay chắp vào theo lối xưa cũ của phường võ đạo, miệng hô lớn đến mức át đi cả âm thanh của màn mưa xối xả,

-Thuộc hạ xin tuân lệnh tướng quân, chúc tướng quân xa giá hồi thành thượng lộ bình an.

Vừa nói xong, bố tôi nằm vật ra đất bất tỉnh nhân sự, phải cho đến khi hai mẹ con tôi mò lên tìm thì mới bừng tỉnh và kể lại rằng là đã gặp sự việc như vậy. Lại nói về phần mẹ tôi, âm thanh la hét từ nãy đến giờ vẫn chưa dứt. Cực chẳng đã, tôi mệt mỏi lết xuống dưới nhà để xem xét sự tình. Lúc bấy giờ, đập vào mắt tôi là một cảnh tượng kỳ dị đến tột cùng. Bố tôi khi ấy đầu tóc rũ rượi, trên tay phải đương cầm một que nhang tự chấm vào cánh tay trái của mình theo một tượng hình nhất định nào đó. Ngay phía kế bên, mẹ tôi ngồi ôm bụng dựa lưng vào tường, mặt mày tím tái đi vì sợ. Nhìn thấy tôi từ trên cầu thang bước xuống, mẹ tôi lập tức khuya tay gàn lại. Nhưng chẳng kịp, bố tôi thấy có động thì đã vội đảo mắt về phía sau, ánh mắt để lộ rõ sự hằn học. Ông nhìn tôi một dạo rồi dơ cánh tay trái đầy máu lên phía trước mặt. Trên cánh tay, lộp rộp là những vết bỏng to bằng đầu nhang được xếp lại thành hai chữ "báo ơn". Cả tôi và mẹ thấy điều này thì chỉ biết nhìn nhau ngờ vực. Chắc hẳn, trong lòng mẹ tôi lúc này cũng đang suy nghĩ về hai chữ "báo ơn" giống như tôi. Hơn nữa, nếu như là báo ơn, thì phải cho người ta biết rằng là báo ơn cho ai và báo ơn như nào, nếu như chỉ đưa ra hai chữ này thì người thường như mẹ con tôi quả thật là khó đoán biết được hàm ý. Bấy giờ, thấy mẹ con tôi đều đã đọc được những tượng chữ, bố tôi liền lúc dập tắt que hương rồi đứng dậy đi ra nằm trên chiếc trường kỉ phía bên ngoài phòng khách. Tức thì, tôi lao xuống đỡ mẹ dậy, hai mẹ con lúc đó lại nhanh chóng tiến ra ngoài để quan sát. Nhưng kỳ lạ, bố tôi nằm trên chiếc trường kỷ mà hai chân hai tay duỗi thẳng trông thực là thoải mái lắm, hơi thở từ từ đều đặn như đang ngủ. Mẹ con tôi khi ấy mới thở phào nhẹ nhõm, thiết nghĩ rằng mọi chuyện đã êm xuôi nên ngay lập tức mẹ khoán tôi đi ngủ. Đồng hồ lúc này vừa hay điểm 12h đêm…

Trở về phòng, đặt mình xuống chiếc giường cũ đã quá đỗi thân thuộc, tôi vắt tay lên trán mà suy nghĩ. Những lúc như thế này, thật sự, tôi lại nhớ đến thầy Hữu, giá mà lúc này có sự cứu cánh của thầy thì tôi sẽ được yên tâm hơn phần nào. Lại nói về thầy Hữu, đã hơn một năm nay thầy Hữu bặt vô âm tín, gia đình tôi đã tìm mọi cách để liên lạc nhưng không được. Thậm chí, mẹ con đã cất công năm lần bảy lượt về tận Hải Dương để tìm thầy. Nhưng đổi lại, kết quả mà chúng tôi thu được nó chỉ là những khối kỷ niệm và những cảnh vật xưa cũ, còn thầy Hữu, đi đâu, về đâu, hiện tại đang làm gì thì vẫn là một câu hỏi vô cùng lớn đối với cả gia đình, đặc biệt lại còn là một gia đình đang mang công ơn trời biển của thầy.

- Nguyễn Ngọc Quang người dương thế đương thời tiếp lệnh. Chuẩn y mệnh lệnh của Diệu Cảm Tướng Quân Hiển Ứng An Dân Lê Thạch cho triệu kiến người dương mệnh càn bóng quế là Nguyễn Ngọc Quang về cửa Đình Thần tại thôn An Tân, xã Gia Tân, huyện Gia Lộc, tỉnh Hải Dương để thương bàn kế sự. Nay lệnh cho Nguyễn Văn Hữu tự Phúc Môn người huyện Tứ Kỳ sẽ có chức trách bảo vệ cho Nguyễn Ngọc Quang về diện kiến anh linh tại cửa thần hoàng của thôn An Tân. Chuẩn lệnh tấu linh.

Tiếng nam nhân từ bên ngoài vọng về nghe rõ đến mồn một đã vô tình đập tan đi khoảng không gian trầm tư suy nghĩ của tôi lúc bấy giờ. Hé cánh cửa sổ sao cho vừa đủ để tầm mắt có thể nhìn xuống phía dưới. Giữa màn đêm đen đặc của tiết trời tháng bảy, tôi đánh mắt một vòng xung quanh để thăm dò tình hình, bốn bề lúc này mới thật yên ắng làm sao. Vừa mới đây thôi, chính tai tôi đã nghe được âm thanh rõng rạc từ giọng nói của nam nhân vọng về, tôi nghe không sót một từ, một chữ nào. Ấy thế mà phía bên ngoài lúc này lại trống trơn, tuyệt nhiên không có một bóng người, cảnh vật tĩnh mịch tựa hồ như cơn mộng mị.

-Chẳng lẽ lại là mơ?

Tôi trộm nghĩ.

Chỉ trong thoáng chống, tôi toan với tay đóng cửa lại thì thoạt nhiên bắt gặp phải hình ảnh của một nam nhân khiến cho bản thân phải giật mình kinh hãi. Anh ta toàn thân mang giáp trụ hình Ngư Lân, hai tay đương bưng một vật gì đó bê bết máu me mà cưỡi ngựa phi lướt qua tầm mắt của tôi. Điều kỳ dị chính là anh ta không có đầu, có vẻ như cái vật mà anh ta đang bưng trên tay khi nãy chính là đầu của mình. Tôi phải mất chừng mươi phút mới hoàn hồn, mặc dù cho mọi thứ xảy ra chỉ trong vòng tích tắc, nhưng những gì mà chính tôi vừa mục sở thị thì quả thực là liêu trai đến khó tin. Ngay sau đó, khi lấy được sự bình tĩnh, tôi tức thì nhớ lại và xâu chuỗi những gì mình vừa nghe được, đặc biệt là đoạn có nhắc đến thầy Hữu. Phải chăng, tôi sắp được trùng phùng với vị ân nhân cứu mạng này sao? Nếu đúng là như vậy thì thực sự là có phúc lắm, gia trung nhà tôi phen này xem ra được cứu rồi.

Cứ thế, tôi vừa nằm suy nghĩ, vừa lịm dần đi theo tiếng tích tắc của kim đồng hồ. Vô tình, tôi lạc vào một căn phòng vách vữa chát vôi xanh loang lổ. Trong cơn mộng mị, cảnh vật hiện ra trước mắt có đôi phần hư ảo, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi, nó cũng đủ khiến cho con người ta cảm thấy được sự quạnh

vắng trong cái thế giới ảo mộng ấy. Tôi đang ngồi chống tay trên chiếc bàn tre đã có phần bạc màu, từ phía trong, một đứa trẻ mặc yếm hồng, đầu để ba chỏm tóc vén tấm mành tranh bước ra, khuôn mặt bầu bĩnh tinh nghịch thấy tôi thì lại càng thêm phần hồ hởi. Nó cất tiếng,

-A, ông anh, bây giờ mới tới à, em chờ anh mãi đấy. Anh thông cảm nhé, mẹ đốt cho em căn nhà xấu quá. Đấy anh xem, nhà thì sơn tường loang lổ hết cả rồi, thân phận giám tộc mà ở cái nhà trông đến chán đời, em báo mộng mấy lần mà chả thấy mẹ đổi nhà cho em gì cả. Anh uống nước đi, rồi em nói chuyện.

Tôi lấy làm lạ, hình như đây là cậu bé giám tộc thì phải, sao vừa gặp mình là nó đã than thế nhỉ. Thôi, cứ làm ngụm nước đã rồi xem có chuyện gì. Nghĩ là làm, tôi với tay lấy chén nước làm một ngụm chẳng cần biết đấy là đâu, nhưng quái lạ, cái thứ này nó đâu phải là nước uống bình thường, nó cứ hừng hực, nồng nồng như rượu vậy, chẳng lẽ nào thằng cu em nó định chơi mình.

Thấy tôi nhăn nhó mặt mày, thằng bé ôm bụng vừa nói vừa cười sang sảng,

-Đấy, em quên bén mất không dặn anh, mẹ chỉ suốt ngày cúng rượu cho em thôi nên trong nhà chỉ toàn là rượu, khách khứa đến chơi thì cũng chỉ có dùng cái món này chứ nhà làm gì có nước. Anh chịu khó tý nhé.

Tôi cũng chẳng biết nói gì thêm, liền hối thúc hỏi xem có chuyện gì mà thằng bé lại muốn gặp tôi như này,

-Lần sau chú nhớ nhắc anh nhé, có gì thì nói đi xem nào, chứ không uống thêm chén nữa là anh không tỉnh táo được đâu.

Thằng bé trèo lên ghế tựa ngồi, nó hỏi dò tôi,

-Anh đã gặp thám mã của tướng quân Lê Thạch chưa, ban tối em nghe người ta bảo là thám mã đến gặp anh để đưa tin đấy?

Tôi đáp ngay,

-Cái người lính không đầu đấy à, ghê chết đi được, vừa gặp lúc nãy đây này, thế chú có tin tức gì của thầy Hữu không để anh biết đường mà báo mẹ đi tìm.

Thằng bé đến đây thì giọng trùng xuống, câu từ lắp bắp chắp vá thành nghĩa,

-Em, em có chứ, à mà cũng không đâu, à mà có, mà thôi, việc này em không dám tiết lộ. Nhưng mà sáng mai nhé, anh cứ bắt xe về Tứ Kỳ, về đúng nhà thầy Hữu ngày xưa ấy. Có duyên thì anh ắt sẽ gặp thôi, nhớ là chỉ được đi một mình nhé, không được cho mẹ đi theo.

Tôi ngờ vực,

-Sao lại không được cho mẹ đi theo, thế nhỡ không có gặp thầy Hữu thì xử lý làm sao hả?

Thằng bé xua tay,

-Em bảo đi thì anh cứ đi đi. Thôi anh về đi, em còn phải đi có việc bây giờ. À tý thì quên đấy, anh bảo mẹ cúng cho em ít sữa nhé, mẹ lười cúng sữa với hoa quả cho em lắm, ở dưới này uống toàn là rượu với ăn thịt gà em chán lắm rồi. Với lại, nếu như có điều kiện thì thay luôn cho em cái nhà cho nó khang trang sạch sẽ nhé. Nhớ đấy.

Đến đây thì tôi cảm nhận như có bàn tay đang vỗ vào hai bên má mình. Thì ra là mẹ, hóa ra nãy giờ mẹ đang cố gắng gọi tôi dậy.

-Dậy, dậy đi, trưa rồi mà còn ngủ à, dậy xuống nhà ăn cơm nhanh lên.

Tôi choàng tỉnh, mặt trời lúc này đã đứng bóng tự bao giờ, những tia nắng gắt gỏng của ngày hè đổ xuống căn phòng qua ô cửa kính làm tôi hơi nhức mắt. Thấy mẹ, tôi lập tức không chần trừ mà đem câu chuyện đêm qua ra kể lại. Mẹ tôi nghe xong thì trầm ngâm, khuôn mặt của bà lộ sự lo lắng. Đến nước này, đúng là chỉ còn cách để cho tôi một thân một mình mò về Hải Dương, chuyện trong nhà mới yên ổn chẳng được bao lâu mà giờ đã lại thành ra loạn sự.

Mẹ tôi giục xuống ăn cơm, trong bữa cơm trưa nay chỉ có hai người, mẹ căn dặn tôi đủ thứ chuyện trên đời, nào là trộm cắp trên xe khách, nào là lừa đảo đánh thuốc mê để bán nội tạng, chắc là bà cũng đã đành lòng để cho tôi đi. Nhưng phải công nhận, chuyến đi lần này cũng hơi liều thật, dù sao thì tôi cũng mới đang chỉ ở độ tuổi thiếu niên, nhỡ có mệnh hệ gì thì mẹ tôi chắc sẽ ân hận cả đời. Phóng tầm mắt ra xa, tâm trí tôi bây giờ hẳn là đang rối loạn lắm, chẳng biết được rằng phía trước sẽ ra sao. Nhưng thôi, đây không phải là vì mình, nó còn là vì gia đình, vì những người thân thuộc hàng ngày đang bên ta nữa.

Mẹ đưa tôi ra tận bến xe, dúi vào tay cho tôi cái điện thoại đen trắng cũ, căn dặn tôi nốt vài điều về đường xá rồi đứng bên cổng bến nhìn theo bóng tôi khuất dần trên chuyến xe vào con đường quốc lộ nườm nượp người qua lại. Thoạt đó, tôi cũng chỉ là vô tình đã bắt gặp những giọt lệ trên đuôi mắt của mẹ, hy vọng rằng chuyến này bình an vô sự để mẹ khỏi lo lắng. Tôi thiếp đi ngay sau đó trên chuyến xe khách về Hải Dương vì mệt, đến tận cuối giờ chiều tôi mới mò về được nơi tư gia cũ của thầy Hữu. Cảnh vật xung quanh đây qua một năm trời nhưng vẫn chẳng có gì đổi khác, tiếc rằng nơi này nó không còn náo nhiệt người qua kẻ lại như lần đầu tiên tôi đến. Nhưng về những kỷ niệm, nó vẫn còn đó, vẫn ở nguyên vẹn đây như mới chỉ ngày hôm qua…

Có bóng người còm nhom trông quen lắm từ đằng xa đang vẫy tay mà tiến về phía tôi một cách nhanh nhẹn. Người đó vừa tiến đến trước mặt thì tôi nhận ra ngay …

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Hữu hảo nhân miêu

-Cô Trà, có phải là cô Trà bán hàng nước đấy không

Cô Trà nghe được giọng nói hồ hởi của tôi thì lấy làm lạ, khuôn mặt có đôi chút hoài nghi về sự hiện diện bất thường của chàng thiếu niên. Đoạn cô cau mày, tâm tư có vẻ như đang xét đoán, cô nói,

-Trông cậu quen lắm nhưng nhất thời tôi không thể nào nhớ ra được là ai.

Đến đây thì trong lòng tôi sinh ngờ vực. Còn nhớ năm xưa, chính thầy Hữu đã từng nói với tôi rằng cô Trà là người cẩn thận, tỉ mỉ, đặc biệt có trí nhớ rất tốt, hễ có gặp ai thì cũng chỉ cần qua lần một lần hai là cô sẽ nhớ được diện mạo và giọng nói. Ấy vậy mà ngày hôm nay, mặt đối mặt, diện nhân nhãn tiền, chẳng có cái lý nào mà cô Trà lại không thể nhớ ra được tôi. Chả nhẽ, sự lão hóa về tuổi tác lại khiến cho trí nhớ của con người mai một nhanh đến vậy? Tôi nói,

-Cháu là Quang đây, năm ngoái, cháu cùng mẹ đã từng đến đây, từng ngồi dùng nước ở quán cô. Mà hơn nữa, chính cô đã từng giúp gia đình cháu đi sắm lễ không dưới ba bốn lần. Chẳng lẽ, cô không chút có sự ấn tượng gì về cháu sao?

Cô Trà thấy tôi nói thế thì mau miệng đáp ngay,

-Người thì có đến cả trăm, cả nghìn người, tôi làm sao mà nhớ hết cho được. Nhưng bản thân tôi thì thỉnh thoảng cũng hay viết sớ, viết sách cho thầy Hữu. Nên họa chăng, nếu như cậu có thể đọc được ngày tháng năm sinh của mình ra thì không biết chừng tôi có thể nhớ lại được phần nào.

Tôi cả tin, không chút do dự mà đọc ngay ngày tháng năm sinh của mình ra cho cô Trà nghe, trong lòng cũng chỉ mong cô có thể phần nào nhớ lại được về tôi và những sự việc xưa cũ. Bằng không, chuyến này của tôi đi chắc chắn sẽ chẳng thu được kết quả gì. Vì hiện tại, tôi dám chắc rằng, chỉ có một người thân cận với thầy Hữu như cô Trà thì mới biết được là thầy Hữu đang ở đâu, làm gì và bằng cách nào có thể gặp được thầy. Đoạn cô Trà có vẻ như sốt sắng lắm, một tay cầm chặt lấy tay tôi mà kéo vào phía cổng nhà thầy Hữu. Kế đó, cô lấy trong giỏ ra một chùm chìa khóa lớn, đưa cho tôi rồi dặn,

-Thầy Hữu từ ngày ở Hà Nội về thì lạ lắm, con người trầm tính hẳn đi, hiếm khi mới thấy thầy mở cửa đón tiếp khách khứa. Gần đây, người ta thường hay thấy thầy đi lại ở huyện bên, cũng không rõ là để làm gì. Nhưng cách đây chừng một tuần, tôi có gặp thầy ở chợ huyện, thầy đưa cho tôi chùm chìa khóa và dặn nếu như cậu có về tìm thì bảo cậu cứ ở nhà mà đợi thầy, thầy sẽ tự biết cách sắp xếp. Thôi, cậu cứ vào nhà mà nghỉ ngơi, chốc nữa tôi sửa soạn cơm nước rồi mang sang cho cậu. Tiện đây, cậu ghi luôn cái số điện máy của tôi vào, nhỡ có việc gì thì còn biết đường mà liên hệ, lạ nước, lạ cái dễ gặp những thứ khó khăn lắm.

Căn dặn xong xuôi đâu đấy, cô Trà vội vã cáo biệt ra về. Nhưng thực sự, không biết là do vô tình hay hữu ý, trước khi bóng dáng cô Trà khuất hẳn vào con hẻm phía đối diện, tôi vô tình bắt gặp ánh mắt ái ngại, sợ sệt của cô hướng về phía tôi và ngôi nhà. Trong thoáng chốc, lòng tôi sinh ra chút do dự. Họa chăng, nếu có sự gì, chỉ hy vọng rằng cô Trà sẽ giữ lời mà đến giúp tôi lúc nan nguy.

Loay hoay một hồi, cuối cùng cũng mở được cánh cửa gỗ ở chính diện, tôi cẩn trọng đứng từ phía bên ngoài quan sát một vòng trước khi đặt chân vào khuân viên của tư gia thầy Hữu. Kỳ lạ, cách đây một năm, cảm giác đầu tiên của tôi khi bước vào căn nhà này là sự bình yên, tĩnh lặng của nơi tâm hồn. Còn ngày hôm nay, vẫn vị trí ấy, nhưng cảm quan đã có sự thay đổi rõ rệt. Lúc này, toàn thân tôi bất chợt cảm thấy nặng nề như thể đang có ai đè lên hai vai của mình, đầu óc liên tục xuất hiện là những âm thanh than khóc đến não nề, nó xoáy sâu vào trong tâm hồn con người ta một cảm giác quỷ mị đến kinh hồn. Tôi nắm chặt hai bàn tay vì sợ, đoạn toan bỏ chạy ra phía bên ngoài thì lại nghe có tiếng người thoảng qua, phảng phất, như thể vọng từ muôn vạn dặm trường trở về đây,

-Đừng sợ, vào đi, cứ vào bên trong đi, mọi người ở đây chờ lâu lắm rồi.. Vào ngay đi..

Tá hoảng, tôi lập tức bốc máy để đánh điện cho cô Trà hòng cầu cứu. Vừa hay, lúc đó cô Trà cũng đang gọi đến cho tôi. Chẳng lẽ, cô ấy biết được tôi đang gặp phải khó khăn hay sao?

-Alo alo, cô Trà, cô Trà có phải không, cô sang nhà thầy Hữu giúp cháu với. Alo, cô Trà đấy đúng không?

Đầu dây phía bên kia im lặng, không hề có một câu trả lời nào. Cực chẳng đã, tôi đành đánh liều lao vào bên trong một phen. Nhớ năm xưa, thầy Hữu từng nói về tư gia của những người làm việc âm. Đa phần, tất cả các không gian trong nhà đều có sự bài trí cũng như trấn yểm bằng phong thủy và đạo pháp, ma quỷ dù có muốn quấy phá thì chí ít cũng sẽ gặp phải sự can gián nhất định. Đến đây thì tôi không còn nghĩ được gì thêm, toàn thân lao thẳng về phía trước cánh cửa của gian khách mà hành động.

Cửa mở, một mùi hôi mốc nồng nặc từ trong căn nhà xộc thẳng ra phía bên ngoài, toàn bộ gian phòng chìm ngập trong bụi bẩn. Tôi với tay bật công tắc điện, bốn bề còn chưa kịp sáng lên thì bất ngờ từ phía trong, một vật thể kỳ dị lao thẳng ra ngoài, cắt ngang mặt. Tôi ngoắt người lại phía sau để quan sát, thì ra là một con hắc miêu. Nó lúc đấy có vẻ như đang bị thương, di chuyển không được linh hoạt cho lắm. Nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, nó đã vọt ra ngoài cửa rồi biến mất.

Tiến vào bên trong, tôi buông đồ đạc lên chiếc trường kỷ, đi lại xung quanh một vòng, định bụng kiếm cái giẻ lau để dọn dẹp cho sạch sẽ thì bất chợt có một hình ảnh quen thuộc thoáng qua trong tầm mắt. Đó là tôi, đúng là tôi rồi, sao trong tủ kính nhà thầy Hữu lại có ảnh của tôi nhỉ? Bức ảnh có vẻ như đã cũ, mặt sau của ảnh đã ngả sang màu ố vàng. Còn mặt trước, hình ảnh của một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi trên ghế gỗ giữa gian phòng, người này mặc áo the, khăn xếp, hai tay để lên trên đùi. Kế bên đó, là tôi, tôi đứng sát vào thành ghế, một tay thì cầm cái chuông đồng nhỏ, một tay thì lại cầm hai xiên kẹo hồ lô. Đoạn tôi đưa bức ảnh lên sát tầm mắt để nhìn cho kỹ thì mới thất kinh. Rõ ràng, trong tích tắc đồng hồ, phía đằng sau tôi và người đàn ông nọ có xuất hiện một cái bóng đen lớn mà bây giờ lại không thấy. Tôi cố tình lặp lại hành động độ đó vài lần nhưng kết quả đều không hề có gì thay đổi. Chợt có tiếng chuông điện thoại, tôi lại gần chiếc máy cầm tay để xem thì trên màn hình có báo số gọi đến là cô Trà. Quái lạ, sao cứ mỗi lần tôi gặp dị tượng là cô Trà lại gọi đến nhỉ? Quái thật,

-Alo, Quang đấy à, cửa giả cẩn thận vào nhé, độ lúc nữa cô mang cơm sang cho.

Tôi chưa kịp đáp lại thì cô Trà đã dập máy, thôi thì đành đợi vậy, ngồi pha ấm nước mà trong lòng rối như tơ vò. Nhìn sóng nước bập bềnh trong ly trà mà tôi lại thương cho cái phận mình. Đúng là khổ, cái kiếp số của tôi họa chăng nó cũng như con nước trong ly vậy. Lúc lên, lúc xuống, lúc như muốn buông bỏ mà bung ra ngoài nhưng sức lực lại hạn hẹp, có muốn cũng chẳng được, cuối cùng vẫn đành phải gắn bó với chiếc ly sành.

Đoạn có tiếng nữ nhân làm ngắt đi cái mạch suy nghĩ trầm tư của tôi,

- Quang, Quang ơi, mở cửa cho cô với.

Tiếng cô Trà gọi cửa từ ngoài vào nghe có phần rõng rạc hơn hẳn ban nãy, tôi quơ ngay lấy chùm chìa khóa rồi vội vàng ra ngoài để mở cửa. Phía bên ngoài, cảnh sắc xung quanh vắng lặng đến lạ thường, duy chỉ có ánh sáng vàng vọt, nhạt màu của bóng điện đường là đang lắc lư, chậm dãi, từ từ xen qua những tầng khói bếp lơ lửng trong không gian mà xà xuống đất. Tôi đảo mắt xung quanh để tìm cô Trà, nhưng tuyệt nhiên, nội trong tầm nhãn lực của tôi thì không hề có một bóng người nào. Quả thực, lúc này tôi cũng đã mơ hồ đoán biết được là mình đang gặp phải cái thứ gì. Đã thế, lần này tôi sẽ hạ quyết tâm ngồi ở yên ở trong phòng xem liệu có chuyện gì xảy ra nữa hay không. Nghĩ là làm, tôi cẩn thận khóa cửa cài then rồi bỏ vào phòng khách ngồi, mặc kệ cho dù sự tình có ra làm sao thì tôi cũng sẽ không quan tâm. Hành sự vừa xong thì từ bên ngoài lại có tiếng nữ nhân vọng vào, lần này thì giọng nói ngắt quãng, yếu ớt, có vẻ như đang dè chừng điều gì đó.

-Quang, Quang, Quang ơi. Mở.. mở cửa cho cô với

Tôi nhất nhất giữ vững tâm ý của mình, quyết không thể để những thứ ma tà này được đắc ý. Được một dạo, không còn thấy tiếng nữ nhân vọng lại nữa. Cứ nghĩ mọi chuyện đã êm xuôi thì điện thoại lại đổ chuông, và một lần nữa, người gọi đến là cô Trà. Nhìn chiếc điện thoại đổ chuông mà lòng tôi như lửa đốt, tình hình lúc này quả thực là tiến thoái lưỡng nan. Nếu là cô Trà thì sao, mà nếu lỡ chẳng may không phải là cô Trà thì sao? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng, tôi quyết định sẽ nghe cuộc điện thoại này.

-Alo cháu đây

Đầu dây bên kia quát,

-Mày ngủ hay sao đấy mà cô gọi mãi không được, ra cửa lấy cơm nhanh cho cô còn về.

Thôi chết, lần này thì đúng là cô Trà thật rồi. Thật là chẳng ra làm sao, cũng chỉ vì tôi đa nghi quá mà khiến cho cô phải chờ đợi. Gặp cô Trà ở cửa, tôi mau miệng nói,

-Cô vào trong nhà uống nước đã rồi hãn về, cháu cũng có mấy chuyện muốn hỏi cô.

Cô Trà vẻ mặt ái ngại, lời nó có đôi phần gượng gạo,

-Thôi, thôi, cô phải về ngay có việc, có gì thì cứ điện thoại cho cô, thế nhé.

Cô Trà nói xong thì quay lưng bỏ về ngay. Lần này thì tôi dám chắc mười mươi là cô Trà đang giấu diếm điều gì đó. Một người cởi mở, hoạt bát, tính tình phương phi như cô Trà thì không có lý gì mà lại hành sự bẽn lẽn, dè chừng như này được. Trừ khi là có điều gì đó đang thao túng tâm trí của cô. Bỏ vào trong, tôi thắp hai ngọn điện tuýp sáng rực cả gian phòng lên để dùng bữa, cứ cái tình hình này thì chắc hẳn ngày hôm nay sẽ không gặp được thầy Hữu. Phóng tầm mắt qua ô cửa sổ, cả một trời mây vần vũ đen đặc đang ôm trọn lấy vùng đất Tứ Kỳ, từng cơn cuồng phong cuồn cuộn nổi lên như bạo vũ.

Thoạt, có bóng vừa người lướt qua ở phía bên ngoài khung cửa sổ. Tôi lấy làm lạ, chẳng lẽ, ở trong căn nhà này, ngoài tôi ra vẫn còn người khác hay sao? Buông bát đũa, tôi tiến về phía cánh cửa sổ để kiểm tra sự tình. Càng đến gần, tôi càng cảm nhận rõ rệt được nhịp đập của từng cơn bạo phong, nó hằn học, dữ dội, cuồng bạo như thể đang muốn nuốt trọn một cậu bé tuổi thiếu niên như tôi vậy. Đánh mắt sang khoảng không hai bên cửa, lúc này, ngoài sự hỗn độn của vạn vật trước cơn giông bão ra thì chẳng có một dấu hiệu nào là cho thấy có người ở trong thổ đất này. Tôi với tay đóng cửa sổ, toan quay vào thì có cảm giác lạnh buốt chạm vào phần da thịt trên cánh tay phải. Hoảng hốt, tôi lập tức giật ngay hai cánh tay lại rồi chạy vào phía giữa nhà. Bấy giờ, bên ngoài khung cửa, có hai bóng người ẩn hiện mập mờ, một người cao lớn lực lưỡng, một người thì da dẻ trắng ởn mà lại không thấy có đầu. Hai người ấy đứng ngoài khung cửa một hồi lâu rồi lùi lại như thể đang muốn phi thân vào trong căn nhà. Giữa cái ánh sáng lập lòe bất định của bóng đèn điện, chỉ trong nháy mắt, hai nhân hình đã nhào qua khung cửa mà xông vào bên trong.

-Tả phong chi độ bách nguyệt thần, hữu lôi chi ách vạn quỷ tan.

Tiếng chú ngữ vang vọng bốn bề nghe thật kiêu hùng. Phải chăng đây là….

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Hảo hữu nhân miêu, báo ơn

-Còn không mau chạy

Tiếng nam nhân có đôi phần quen thuộc khiến tôi giật mình. Bất giác, tôi lao mình ra phía bên ngoài như một bản năng của sự sinh tồn. Lúc này, thiên tượng giường như đã có sự thay đổi rõ rệt, bốn bề đột nhiên trở nên yên ắng đến dị thường, duy chỉ còn lại là âm thanh lẩm rẩm quyết chú của một nam nhân. Không ai khác, đó chính là thầy Hữu. Đoạn thầy Hữu ra dấu cho tôi đứng yên ở chính diện rồi tung về phía tôi ba que nhang. Kế đó, thầy Hữu hô to,

-Vào trong nhà tìm lấy cái gương cỡ lòng bàn tay ra đây ngay, nội trong vòng một cây nhang là phải ra ngoài.

Thầy Hữu nói xong thì sắc mặt có vẻ như đang khẩn trương lắm, tôi thấy thế thì trong lòng cũng hề không dám do dự mà liền tức thì quay vào phía bên trong ngay. Bấy giờ, trong căn nhà rộng đến chừng vài chục mét vuông, thật khó lòng nào mà biết được cái thứ mình cần tìm nó đang nằm ở đâu. Bấm bụng định dò xét tủ kính nhà thầy Hữu thì bất ngờ có dị tượng xảy ra ngay trước mắt. Khi ấy, bức ảnh mà tôi thấy hồi chiều trong tủ kính đang dần dần chuyển sang một màu đen dị hoặc, đầu tiên là bốn góc ảnh, sau đó là tôi và thầy Hữu. Gần như, tất thẩy những thứ gì đang xuất hiện trong tấm hình đều bị nuốt trọn bởi cái sắc đen ám muội ấy. Lấy làm lạ, tôi liền nảy sinh ý định sẽ giữ lại bức ảnh để đem theo ra ngoài cho thầy Hữu xem xét nội tình. Chưa biết chừng, đây có thể là điềm báo cho một sự việc nào đó trong tương lai. Nghĩ đến đây, tôi lập tức với tay vào trong tủ kính toan cầm lấy bức ảnh lên thì tức khắc, ba nén nhang mà thầy Hữu đưa cho ban nãy đột nhiên bốc hỏa dữ dội. Đoán biết được có điềm chẳng lành, tôi luống cuống đảo mắt để tìm chiếc gương rồi ra ngoài cho xong việc. Nhưng kỳ thực, trong tầm mắt của tôi lúc này, có một thứ khác đã vô tình xuất hiện và chiếm trọn lấy thị giác của bản thân, đó chính là máu. Cái vệt máu đặc sệt, màu sắc có vẻ kém nhuận này kéo dài từ dưới chân tủ kính cho tới tận phía chậu cảnh mà thầy Hữu đặt ở góc nhà. Thấy vậy, tôi liền lần theo dấu vết của vệt máu trên sàn, trong lòng hy vọng sẽ phát hiện được thêm điều gì đó đặc biệt.

-Nhanh lên, thời gian không còn nhiều đâu

Tiếng thầy Hữu từ bên ngoài thúc giục. Lúc này, ba que nhang đã cháy quá phân nửa, nếu như hành sự còn chậm trễ thì đúng là không thể lường trước được hậu quả. Biết vậy, tôi bèn tiến sát đến chỗ chậu cảnh ở góc nhà. Quan sát một hồi lâu, hình như ở dưới lớp đất trong lòng chậu có vật gì đó bắt sáng đến lạ thường. Như vớ được vàng, tôi liền bới tung đống đất lên để tìm kiếm. Quả thực, đúng là có một chiếc gương ở trong cái chậu cảnh này, không ngờ mọi thứ lại trùng hợp đến như vậy. Cả mừng, tôi chạy ngay ra ngoài mà hét to về phía thầy Hữu.

-Thầy ơi, con tìm được gương rồi

Thầy Hữu nghe thấy tiếng tôi hét lên thì chỉ gật đầu rồi lập tức lấy trong tay nải ra hai cây đèn cầy bản to, một cây thầy Hữu ném về phía tôi, còn một cây thì thầy Hữu thắp sáng ngay phía trước mặt. Kế đó, thầy Hữu quát lớn,

-Đặt mặt gương quay vào phía mình rồi đốt đèn lên. Bất kể thấy gì thì cũng phải giữ bình tĩnh rồi báo cho ta.

Tôi bày biện đồ đạc ra ngay trước mắt theo đúng như ý đồ của thầy Hữu. Đoạn cẩn trọng cầm ngọn đèn lên toan mồi lửa thì mới chợt nghe thấy loáng thoáng như có tiếng ai đó đang gọi mình từ phía sau. Giọng nói ấy cứ nhỏ nhẹ, đều đều, cuốn lấy bên tai mà không chịu dứt nên buộc lòng, tôi đành phải ngoáy người lại về phía sau để xác minh hư thực. Thấy tôi có động, thầy Hữu mới hô lên,

-Đừng bận tâm đến những thức khác, tập trung vào chiếc gương.

Thầy Hữu còn chưa kịp dứt lời thì tôi đã hét lên một tiếng kinh hãi đến tột cùng. Chỉ trong gang tấc, chiếc cửa gỗ ở chính diện của nhà thầy Hữu đột nhiên đóng lại một cách kỳ lạ. Sự va đập dữ dội giữa cánh cửa cùng với bộ khung của nó đã vô tình tạo nên một thứ âm thanh khiến cho con người ta không khỏi hoảng hồn khi bắt gặp. Chưa hết, ngay phía trên lớp nước sơn đậm màu của cánh cửa, giường như, có một vài thứ ký hiệu dị hoặc nào đó được hình thành bởi một lớp dịch dung sền sệt, màu tựa như máu.

-Nhìn vào gương ngay, đừng để ảo ảnh làm cho mụ mị đầu óc.

Thấy tôi có vẻ như đương u mê với những thứ hình ảnh trước mắt, thầy Hữu lập tức lên tiếng để đánh động. Đây là lần thứ hai liên tiếp mà thầy Hữu phải dùng đến lời nói để thức tỉnh tôi. Quả thực, những hiện tượng vốn dĩ kỳ lạ như thế này không chỉ đơn thuần sẽ khiến cho con người ta phải kinh hãi khi bắt gặp. Mà thậm chí, nó sẽ còn khiến cho tâm trí của họ phải mê muội, hiếu kì, trước những gì mà chính bản thân họ đang được mục sở thị. Thoạt, có thứ gì đó vừa mập mờ xuất hiện trên tấm kính, nó vô tình khiến cho khoảng không gian đen tuyền được phản chiếu trên tấm gương thay đổi một cách rõ rệt. Ban đầu, tôi còn ngờ vực về những chuyển động bất thường trên tấm kính. Nhưng ngay sau đó, chỉ trong vòng chớp mắt, những hình ảnh ma mị đã liên tục đổ về dưới tầm nhãn lực. Ban đầu, chỉ là hai đốm xanh le lắt nhạt màu được phản chiếu trên tấm kính. Nhưng dần dần, hai đốm sáng đó có vẻ

như đương di chuyển và tiến sát lại rất gần ở ngay phía sau. Cả một khoảng không đen đặc trên tấm gương nghiễm nhiên trở thành nền sắc cho hai vật thể kì lạ. Lát sau, khi đã đến một thời điểm nhất định, ngọn đèn cầy trải sáng vừa đủ ra những khoảng không bên cạnh. Bấy giờ, trên mặt gương, hình ảnh một con hắc miêu đang bước đi như thể thăm dò trong bóng tối, ánh mắt của nó xanh lè, sắc lẹm đến rợn người. Tôi bắt gặp hình ảnh này thì thần trí không còn được ổn định, lập tức hét lớn để báo cho thầy Hữu,

-Thầy Hữu, có con mèo ở phía sau lưng cháu.

Thầy Hữu vẻ mặt như thể đang ngạc nhiên lắm. Hình như điều này hoàn toàn nằm ngoài sự dự liệu của bản thân thầy Hữu.

-Cố gắng nhìn xem còn gì xuất hiện trong gương nữa hay không.

Đến đây, cũng vừa hay lúc mà giác quan của tôi đương bắt gặp sự thay đổi về những hình vật trên mặt kính. Các khoảng không đen giường như đang có sự xáo trộn để dần dần hình thành những khối vật thể riêng biệt. Hoặc cũng có thể, đã có thứ gì đó xuất hiện nên mới khiến cho tạo hình của không gian bị thay đổi mạnh mẽ đến như vậy. Quả thật, đúng như những gì mà tôi đang thầm nghĩ. Ngay lúc này, trên mặt lăng kính là sự phản chiếu của hai hình ảnh nam nhân dị hợm. Một người thì cao lớn vạm vỡ, một người thì da dẻ trắng ởn mà lại không có đầu. Hình như, chỉ mới đây thôi, tôi đã bắt gặp hình ảnh của hai quái nhân này ở trong căn nhà của thầy Hữu. Duy chỉ có điều, khi lần thứ hai xuất hiện trong tình cảnh này, cả hai quái nhân đều có đem theo khí giới ở bên mình. Một người thì cầm thanh đao dài quá khổ của nhân hình, một người thì dắt theo cây kim kiếm ở phía ngang hông, trông tướng di chuyển của hai người đó thì xem ra dữ tợn lắm. Đoạn tôi ngửa mặt lên toan đánh tiếng cho thầy Hữu thì bất ngờ, trong tấm gương đương là hình ảnh của hai quái nhân tay cầm binh khí mà rượt theo con hắc miêu. Cảm tưởng như cuộc rượt đuổi này ở rất ở gần so với vị trí mà mình đang hành sự. Tôi quay lại, phía sau lưng vẫn không thấy có gì khác lạ, tất cả vẫn chìm trong một khoảng không đen u tịch. Chợt, có tiếng mèo kêu dị thường đến sởn cả gai ốc. Tức thì, tôi ngay lập tức đưa ánh mắt trở lại với những dị tượng đương xảy ra trong gương. Tuy không được chứng kiến toàn bộ diễn biến của sự việc vừa rồi, nhưng nhìn vào dáng đi khập khiễng của con hắc miêu, tôi đoán chắc rằng hai quái nhân vừa rồi đã ra tay tấn công, và mục tiêu của họ chính là con hắc miêu này. Cùng lúc đó, thầy Hữu ở phía đối diện cũng lên tiếng, giọng nói nghe dứt khoát và có đến vài phần căng thẳng,

-Lập tức tiêu hủy chiếc gương.

Hiểu ý, tôi úp ngay mặt gương xuống đất rồi dẫm chân lên. Tiếng thủy tinh vỡ vụn mới chỉ vừa dứt tai được vài phút thì đã có một tràng cười dị hợm văng vẳng đi khắp cả bốn bề. Thầy Hữu từ phía trước chạy lại, tôi còn chưa kịp lên tiếng thì thầy Hữu đã nói,

-Bình tĩnh, kể lại cho ta toàn bộ sự việc từ khi con đặt chân đến đây.

Tôi vắn tắt lại toàn bộ nội tình cho thầy Hữu nghe, bao gồm cả việc về cô Trà cùng với hai dị nhân không rõ là oan hồn hay ngạ quỷ. Thầy Hữu khi nghe đến những đoạn có nhắc tới hắc miêu thì không thể giấu nổi được nét phiền muộn. Đoạn thầy Hữu cắt nghĩa,

-Việc con sẽ đến gặp ta thì bản thân ta đã có sự đoán biết từ trước. Nhưng không ngờ rằng lại là ngày hôm nay. Hơn nữa, từ ngày ta rời khỏi nhà con, đã có rất nhiều chuyện xảy ra mà cần phải có thời gian thì mới nói cho hết được. Còn về vấn đề cái Trà, thiết nghĩ, việc này còn có nhiều uẩn khúc. Đúng rằng ta đã giao chìa khóa cho nó cất giữ, nhưng không hề có bất cứ sự căn nào về việc đón tiếp con tại tư gia của ta. Vả lại, ta cũng chưa từng nhờ nó viết bất cứ sách sớ nào mà có liên quan đến ngày tháng năm sinh của bất kỳ ai, việc nó hỏi ngày tháng năm sinh của con cũng là điều mà ta đang suy nghĩ.

Thầy Hữu thở dài một tiếng, ánh mắt trùng xuống để lộ rõ sự sầu não. Thầy Hữu tiếp,

-Lần này nếu như không có hắc miêu thì khó lòng nào mà con thoát được vòng vây của hai oán linh. Con mèo đó ta nhặt về nuôi cách đây vài tháng, trong một lần khó sinh thì mấy con tiểu miêu đã đồng loạt mà lăn ra chết, duy chỉ còn lại con mèo mẹ là giữ được tánh mạng. Từ ngày ta đem chôn cất mấy con tiểu miêu xong thì con mèo mẹ cũng vì thế mà hóa dại. Nó gần như mất đi sự hoạt bát vốn có của mình, ít khi lui tới những chốn khác. Hầu như, nó chỉ dành thời gian để quanh quẩn bên mộ của những con mèo con. Chuyến này con tìm được tấm gương là nhờ vào những vệt máu trên sàn nhà, đây chắc hẳn là dấu hiệu do con mèo mẹ để lại sau khi bị thương. Có lẽ, nó muốn báo ơn, mặc dù chỉ là kiếp con vật, nhưng phàm là những sinh linh tồn tại trên cõi phàm, chỉ cần ta dùng tấm chân tình mà đối xử với nó, chắc chắn, nó sẽ không phụ bạc ta.

Thầy Hữu nói đến đây thì tôi ngắt lời, bản thân chợt nhớ ra rằng còn một vật nữa mà mình vẫn chưa cho thầy Hữu được biết. Đó chính là tấm hình với những sự thay đổi ma mị mà tôi đã bắt gặp trong ngăn tủ kính.

-Thứ này tạm thời ta chưa thể biết rõ được nguồn gốc. Nhưng về cơ bản, căn nhà này đã bị người ta trấn yểm. Nếu như đúng với những gì mà con đã nhìn thấy trong bức ảnh thì có lẽ, bức ảnh này muốn ám chỉ đến hai người mà tất yếu sẽ bị ảnh hưởng bởi trận yểm, đó là ta, và con.

Tôi nghe đến đây thì trong lòng cũng có đôi chút lo sợ. Nhưng thực tình, câu chuyện lần này có lẽ không hề đơn giản như những gì mà tôi đã từng trải qua trước đó. Bất giác, tôi quay sang hỏi thầy Hữu,

-Vậy thầy có biết ai đã bày ra trận yểm này để hãm hại thầy và con không?

Thầy Hữu lắc đầu ngao ngán, hẳn là trong lòng thầy lúc này cũng âu lo và bộn bề lắm. Thầy Hữu quay sang tôi,

-Trước hết, ta muốn con cùng ta đi gặp một người, người này chắc chắn con biết. Hy vọng rằng người này có thể trả lời được câu hỏi mà ngay cả ta cũng đang còn có nhiều sự nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Công Chúa Thiên Chân

Thầy Hữu dẫn tôi đến một ngôi đình nằm ở huyện lị giáp ranh với Tứ Kỳ, nghe thầy Hữu nói thì đây là địa phận thuộc xã Gia Lộc huyện Gia Tân. Dọc đường đi, thầy Hữu cứ thao thao bất tuyệt về một tiểu chương có tên là Bạch Hạch Thông Thánh quán chung ký. Thực lòng mà nói, vì là lần đầu nghe qua nên tôi cũng không thể nào nắm bắt được hết những tâm ý trong phần tiểu chương này, duy chỉ có một điểm nói về vị công chúa Thiên Chân, con gái cả của vua Anh Tông hoàng đế, người đã đem lòng hỷ xả mà tâu vua xin cho dân chúng nơi đất Bạch Hạc được giảm sưu, miễn thuế, khai khẩn đất hoang để nhằm thiện cuộc sống vốn dĩ có nhiều phần cơ cực. Việc làm này của Thiên Chân công chúa há chẳng phải là mang hình bóng của bậc mẫu nghi thiên hạ hay sao. Xuyên suốt chiều dài hàng ngàn năm lịch sử, từ thuở Hồng Bàng cho tới khi triều Nguyễn vãn cục, thử hỏi có mấy người là nữ nhân trong dòng dõi hoàng tộc dám đứng ra cáng đáng việc dân, việc nước. Cực chẳng đã, tôi vì đem lòng thán phục vị Thiên Chân công chúa nên mới cất tiếng hỏi thầy Hữu,

-Thầy Hữu, Thiên Chân công chúa được đề cập đến ở trên có điều gì đặc biệt hay không?

Thấy Hữu thấy tôi hỏi vậy thì lấy làm lạ, ánh mắt thầy quay sang nhìn tôi có đến vài phần ngờ vực. Thầy Hữu đáp,

-Thiên Chân công chúa là con gái Bảo Từ Thuận Thánh Hoàng Hậu, người kề cận bên vua Anh Tông của triều Trần. Sử sách còn ghi chép lại rất rõ ràng về vị hoàng hậu duy nhất không sinh được thái tử kế vị của triều Trần này. Tuy là vậy, nhưng bà cũng đã từng có đến ba lần mang thai rồng. Chỉ ngặt nỗi, cả ba vị hoàng tử đều mất ngay sau khi sinh vì dị bệnh. Mãi cho đến năm Hưng Long thứ mười bảy, bà hạ sinh được người con thứ tư, dung nhan tuyệt sắc, thánh thượng vì mến ái nên đặt hiệu gọi là Thiên Chân công chúa, sau này đem gả cho Huệ Chính Vương.

Thầy Hữu giải thích một hồi thì bỗng dừng lại, đoạn thầy xuống xe đi ra phía sau như thể đang tìm kiếm thứ gì đó. Tôi thấy vậy thì không giấu được sự tò mò nên bèn cất tiếng hỏi thầy Hữu ngay,

-Có chuyện gì đó thầy ơi

Thầy Hữu nói với về phía tôi,

-Tháo gương xe máy rồi cắm ngay vào bên vệ đường cho ta.

Không chút do dự, tôi hì hục tháo gương xe rồi cắm vào bên vệ đường y như lời của thầy Hữu. Việc xong, thầy Hữu vội vã giục tôi lên xe để tiếp tục di chuyển đến điểm hẹn mà bản thân đã định sẵn từ trước. Vừa đi, tôi vừa đắn đo suy nghi xem liệu có nên hỏi thầy Hữu cho tường tận về sự việc kì lạ ban nãy hay không. Nhưng xem ra, thời điểm lúc này lại không được phù hợp cho lắm.

-Đến nơi rồi đây, con cứ vào trước, ta đi dò la một vòng rồi sẽ quay lại ngay. Có người đang đợi con ở bên trong rồi.

Thầy Hữu dừng xe bên cạnh một ngôi đình đã nhuốm màu xưa cũ, ánh đèn điện vàng vọt từ bên trong hắt ra khiến cho những vệt sơn đen trắng bất nhất đổ dài trên nền khối kiến trúc tam quan trông thật dị thường. Vô tình, tôi có cảm giác như mình đương đứng trước phủ đệ của những bậc văn quan, võ tướng.

-Người đã đến, sao còn không vào?

Tiếng nam nhân bất ngờ vọng lên làm tôi chột dạ, giọng nói này thực sự nghe rất bắt tai. Phải chăng, tôi đúng là đã từng gặp qua người này như những gì thầy Hữu nói. Vạn bất đắc dĩ, tôi đành đẩy cửa tiến vào phía bên trong. Bấy giờ, ở ngay khoảng chính giữa của sân đình, một người thanh niên nhìn qua thì cũng chỉ hơn tôi chừng vài tuổi đang tất bật bầy biện lễ lạt ra xung quanh. Anh ta giường như chẳng mảy may gì đến sự hiện diện của tôi vào lúc này. Thấy vậy, tôi bèn lên tiếng chào hỏi,

-Anh là…?

Tôi chưa nói hết câu thì người này đã đáp lời ngay. Giọng nói của anh ta so với giọng nói mà ban nãy tôi nghe được ở ngoài cổng thì quả đúng là của cùng một người,

-Ta là Tử Thanh, cậu cứ tự nhiên, lát nữa thầy Hữu về thì chúng ta sẽ bắt đầu.

Tử Thanh? Tử Thanh há chẳng phải là chàng thanh niên từng bố trận vạn vong đấy hay sao. Người này tuy trẻ tuổi nhưng lại am hiểu và tinh thông về thuật học. Phàm là những người tu luyện theo chính đạo ở đất Bắc, rất hiếm ai có thể đạt được đến tu vi như của Tử Thanh. Nhưng kỳ lạ, sao cậu ta lại xuất hiện ở đây vào thời điểm này, chẳng lẽ giữa cậu ta và thầy Hữu có mối liên hệ tương quan gì hay sao, tôi trộm nghĩ.

-Không cần phải bất ngờ như đến như vậy, vận số vốn đã định sẵn, có duyên ắt sẽ trùng phùng. Cậu cứ từ từ xâu chuỗi lại tất cả những gì mà bản thân đã được nghe, được chứng kiến, được trải qua. Dần dần, cậu ắt sẽ tự hiểu được sao ta lại có mặt ở đây.

Tử Thanh vừa dứt lời thì thầy Hữu cũng vừa hay từ ngoài hay bước vào.Trông sắc mặt thầy Hữu thì xem ra có vẻ như Thầy Hữu đang sốt sắng lắm,

-Tử Thanh, bắt đầu ngay thôi.

Tử Thanh nghe xong thì ngay lập tức chỉnh tề quần áo, cậu ta thắp lấy tám nén nhang rồi cắm xuống đất thành hình bát giác quanh khu vực mà thầy Hữu đang đứng. Kế đó, cậu ta đưa cho thầy Hữu cầm một cây cờ bản vuông, khổ lớn chừng bằng cả thân người. Trên lá cờ đó có năm sắc màu khác nhau mà theo lời Tử Thanh nói là để đại diện cho ngũ hành cùng với vạn vận thần khí. Tiếp đến, Tử Thanh một tay cầm lấy nghiên mực, một tay cầm lấy bút lông. Anh ta mài mực xong thì bắt đầu họa lên mặt thầy Hữu mấy nét trông thực tình rất cổ quái. Đặc biệt là phần lông mày của thầy Hữu, Tử Thanh hoạ một nét thẳng để kéo dài phần đuôi mày ra quá mắt rồi từ từ hất cong nét bút lên. Lúc này, sắc diện của thầy Hữu đột nhiên trở nên dữ tợn đến lạ thường. Đoạn Tử Thanh gài hai cây nhang lên vành tai của thầy Hữu rồi quay người sang phía đối diện với chính tòa của nhà đền mà hô lớn,

-Kính lạy Hoàng Thiên Hậu Thổ chư vị Tôn thần, kính lạy Kim Niên Đương cai Thái Tuế chí đức Tôn thần, Kính lạy bản cảnh Thành Hoàng tứ vị Đại Vương. Kính thỉnh Hiển ứng an dân Diệu Cảm Chính Trực Đại Vương, tức Đương Cảnh Thành Hoàng Oai Linh Thượng Tướng Quân. Kính thỉnh Triệu cơ khai thủy Hùng Nghị Cương Đoán Đại Vương, tức Đương Cảnh Thành Hoàng Đông Lãm Đại Tướng Quân.

Tử Thanh hô xong thì thầy Hữu bất ngờ dậm mạnh một chân xuống đất, mấy que nhang được cắm ngay kế bên bất ngờ bốc hỏa một cách dữ dội. Đoạn thầy Hữu một tay cầm lấy cán cờ, một tay duỗi thẳng mà chỉ lên trời. Khí phách và thần sắc lúc này trông quả thực là oai phong lẫm liệt lắm.

-Ta Lê Thạch, sắc phong Diệu Cảm Chính Trực Đại Vương, nhận sắc phong quan Hành khiển tướng quân dưới chướng của Chiêu Văn Vương. Nay ta cho thám mã đi truyền tin để triệu mời tam nhân dương thế tới đây vốn dĩ là muốn cùng ba ngươi bàn về chính sự. Nhưng thực lòng, thiên cơ quả bất khả lộ, chỉ biết tóm lược lại trong mấy vần chữ, mong sao các ngươi suy nghĩ cho thấu đáo mà ứng nghiệm, “

-“Bạch Hạc thần thủy tam giao, Toa Đô đem giặc phạm vào nơi đây. Chí nhân bắc đẩu xoay vần, tam niên tọa trận tỏ vầng thái dương”.

Vị tướng quân nói xong thì bật cười, tràng cười nghe thực sự là hào sảng lắm. Còn về Tử Thanh, cậu ta lại lắc đầu ngao ngán, có vẻ như lời căn dặn vừa rồi của Lê Thạch tướng quân vẫn chưa khiến cho cậu ta được thỏa lòng. Tử Thanh quay sang tôi, ánh mắt tỏ rõ sự chán trường,

-Có cao kiến gì không?

Tôi lấy làm lạ, sao anh ta lại đột nhiên hỏi tôi câu này, chính bản thân tôi vẫn còn đang mơ hồ về những sự việc mà mình gặp phải. Bất giác, tự nhiên tôi buột miệng nói,

-Thiên Chân công chúa.

Tử Thanh cau mày, cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ. Có vẻ như cậu ta đang muốn dò xét lại những gì mà tôi vừa mới nói trước đó.

-Sao lại là Thiên Chân công chúa?

Tử Thanh bất chợt hỏi. Tôi luống cuống không biết phải trả lời cậu ta như thế nào cho phải, đây âu cũng chỉ là sự vô tình mà tôi nhất thời không thể kiểm soát được nên mới buột miệng nói ra. Lẽ nào, sự vô tình này lại là việc hữu ý trong hoàn cảnh. Bất đắc dĩ, tôi nói với ngay Tử Thanh,

-Thỉnh mời Thiên Chân công chúa của đời nhà Trần, ngay, phải làm ngay.

Tử Thanh sau khi nghe xong còn chưa kịp có phản ứng gì với lời nói của tôi thì thầy Hữu ở phía kế bên đã ngồi ngay xuống đất. Da dẻ sắc mặt của thầy bỗng dưng chuyển sang hồng hào một cách lạ thường. Hai tay thì chụm lại mà đưa vào khoảng không rồi cử động uyển chuyển thể như là đang múa. Thậm chí, ngay cả khẩu hình miệng của thầy Hữu lúc bấy giờ cũng làm cho con người ta ngỡ như đang say hoa, thưởng ngọc. Tử Thanh thấy vậy thì mới mau miệng,

-Người dương thế chúng con xin được vấn an Thiên Chân công chúa. Giáng ngự cô về cô điểm mặt điểm tên, sai sớ, dậy điều chúng con xin vâng mệnh cô ạ.

Thầy Hữu lúc này lại chống tay vào đùi mà ngả nghiêng người xuống, hai mắt thì vẫn nhắm nghiền, thầy nói,

-Trứng rồng lại nở ra rồng, tam mệnh thái tử luân hồi nhân gian. Người sanh đạo pháp muôn vàn, người sanh võ lược người tài văn chương. Ấy vậy nhưng chớ quên đường, Bạch Hạc phi điểu dặm trường không xa.

Tử Thanh sốt sắng, hình như anh ta đang muốn hỏi thêm điều gì đó. Đoạn anh ta toan cất tiếng thì vị công chúa đương giá ngự trước mặt bỗng nhiên ngắt lời,

-Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Tử Thanh nghe được mấy lời này thì quỳ rạp xuống mà vái lậy. Cùng lúc đó, tám cây nhang cắm dưới chân thầy Hữu cũng đồng loạt tắt lửa, xung quanh bấy giờ chỉ còn lại là chút tàn nhang đương lơ lửng như thể muốn đan mây kết gió mà đưa người cõi thiên xa giá về lại cửa thần phù.

-Vậy là việc con ấn tượng với nhân vật Thiên Chân công chúa không phải chỉ là điều tự nhiên mà có. Trước mắt, chúng ta tạm thời đã khám phá được phần nào bí mật trong Bạch Hạch Thông Thánh quán chung ký. Còn về việc tìm ra người thứ ba có tài võ lược không thể chỉ trong một sớm một chiều. Hy vọng rằng trong những câu thơ mà ba chúng ta nghe được vẫn sẽ còn những sự chỉ dẫn khác.

Thầy Hữu vừa tỉnh dậy thì nói ngay, tôi nghe xong thì cũng chỉ hiểu được vài ba phần, trong lòng lúc này vẫn còn đang rối ren lắm. Phải chăng, tất cả mọi thứ đều có mối liên kết với nhau hay sao? Cả ba người đang có mặt tại đây lúc này ai nấy cũng đều giữ cho mình sự im lặng. Chắc hẳn, thầy Hữu và Tử Thanh cũng đang cố để có thể tìm ra được những lời giải đáp phù hợp cho nỗi băn khoăn của mình. Chợt, có tiếng mèo kêu khiến cho cả ba người chúng

tôi giật mình. Từ phía cổng, một con hắc miêu đang chập choạng yếu ớt mà bước về phía thầy Hữu. Thấy vậy, thầy Hữu lập tức lao đến bồng con hắc miêu lên tay, mắt nhìn chằm chằm vào tứ chi của nó mà như đang ngấn lệ. Thầy Hữu quay sang nói với Tử Thanh, sắc mặt không giấu nổi được sự thất thần, lo lắng

-Là hận vong ngải.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Cố nhân

Tử Thanh nghe đến ba từ hận vong ngải thì giật mình, cậu ta liền lúc đưa ánh mắt về phía con hắc miêu như thể đang dò xét. Vừa quan sát, cậu ta vừa nói,

-Thứ ngải này trong gia thất nhà ta đã từng có người nhắc đến nó, nhưng về cơ bản thì cũng chỉ nói qua loa chứ không hề thấy đề cập đến chuyện hóa giải. Xem ra thì phen này ta cần phải học hỏi thầy Hữu rồi.

Tử Thanh nói giọng khách sáo, có vẻ như cậu ta đang cố giấu đi điều gì đó trong câu chữ của mình. Thầy Hữu thấy điệu bộ của Tử Thanh như vậy thì nói ngay,

-Loại ngải này tính đến bây giờ thì có thể được coi là một thứ cổ ngải, sự xuất hiện của nó trong dân gian âu cũng chỉ được lưu truyền qua vài ba câu chuyện huyễn hoặc. Số là vào đời nhà Tống, niên hiệu hoàng đế Thần Tông, trong cung cấm bấy giờ xảy ra nhiều chuyện tà dị. Đỉnh điểm là việc tám trong số mười bốn người con trai của Thần Tông đều yểu mệnh mà qua đời khi chưa đầy năm tuổi. Thần Tông vì điều này mà nhiều ngày không lâm triều nghị sự. Cùng năm ấy, ở nước Đại Việt có hai vị thiền sư nức tiếng tài cao đức trọng là Nguyễn Minh Không và Từ Đạo Hạnh. Hai người này vân du đến Trung Thổ thì được vua Tống cho triệu kiến để nhờ việc trừ tà. Từ Đạo Hạnh và Nguyễn Minh Không khi vừa thấy mặt vua thì chỉ nhìn chỉ nhìn nhau cười rồi dâng lên vua một tấm da dê. Trên tấm da dê ấy có viết năm chữ là "Hận vong phế hồn thuật". Trước khi rời đi, thiền sư Nguyễn Minh Không còn căn dặn vua nếu như muốn bào chế thuốc trị ngải thì bắt buộc phải lấy đồng đen làm vật dẫn thì thuốc mới hiệu nghiệm.

Thầy Hữu nói đến đây thì ngắt ngứ, khuôn mặt trầm ngâm một hồi lâu rồi mới tiếp,

-Đại khái về "Hận vong ngải" là như vậy, nhưng nếu để chuẩn y theo cách bào chế thuốc trị ngải trong cuốn da dê thì thực khó. Phần vì đồng đen xưa nay chỉ xuất hiện trong những câu chuyện huyền tích, thỉ như nó có là thật đi chăng nữa thì ta cũng chưa bao giờ có cơ hội được xem qua.

Tôi ngắt lời thầy Hữu,

-Thưa thầy, thế há chẳng phải những người trúng ngải sẽ đều bỏ mạng hay sao?

Thầy Hữu gật đầu rồi đáp,

-Nói rất hay, nhưng điều này chỉ đúng khi Tống Thần Tông còn đương nhiệm. Đến thời Triết Tông thì trong triều trên dưới bất nhất, bảo vật của hoàng cung bị thất thoát trầm trọng, trong đó có cả tấm da dê ghi chép về "Ngải hận vong". Chính vì việc này mà trong dân gian thời ấy đã xuất hiện nhiều dị bản khác nhau của "Hận vong ngải", tuy rằng về cách dụng ngải có nhiều nét tương đồng, nhưng xét về cách hóa giải thì đã có những biến tướng khác biệt để cho phù hợp với thời cuộc. Điển hình và thông dụng nhất đó là cách lấy oán hồn phá vong hận.

Tử Thanh cau mày, cậu ta có vẻ như không đồng tình với những gì mà thầy Hữu vừa cắt nghĩa. Đoạn cậu chỉ tay vào con hắc miêu rồi nói,

-Thưa thầy, nếu như thứ ngải hận vong thực là kỳ công như vậy thì hà cớ làm sao người ta lại đem đi điểm yểm vào một con hắc miêu để khiến cho nó sống dở chết dở như này?

Thầy Hữu nhìn Tử Thanh tỏ ý tán thành rồi nói tiếp,

-Không sai, điều này cũng khiến ta băn khoăn nãy giờ, chi bằng ta với cậu cùng thử kiểm chứng xem sao.

Nói rồi thầy Hữu lấy trong trong túi ra ba đồng đài âm dương mà đặt vào chính giữa hai lòng bàn tay. Đoạn thầy Hữu tung ba đồng tiền đó lên không trung rồi cẩn trọng quan sát sự sấp ngửa của từng đồng khi chạm đất, hành động này được thực hiện một cách nối tiếp cho tới lần thứ sáu thì cả Tử Thanh và thầy Hữu đều thất sắc nhìn nhau. Tử Thanh nói,

-Quẻ Thuần Ly, môn hộ bất ninh chi tượng, gia sự cửa nhà không yên, hung họa bất ngờ kéo tới.

Thầy Hữu nghe xong thì chẳng nói chẳng rằng mà lập tức kéo hai người chúng tôi lên xe quay về Tứ Kỳ. Tử Thanh xem ra là người hiểu chuyện nên bộ dạng cũng sốt sắng chẳng kém gì thầy Hữu. Dọc đường trở về, hai người này chỉ tranh luận xung quanh việc phá hận ngải và giường như chẳng mảy may để ý gì đến sự hiện diện của tôi lúc đó. Cực chẳng đã, tôi đành lấy việc quan sát xung quanh làm trò tiêu khiển hòng giết thời gian. Bất giác, khi mấy người chúng tôi di chuyển đến đầu huyện lộ thì thầy Hữu cho dừng xe lại rồi bộ hành sang phía bên kia đường. Đoạn thầy Hữu rảo mắt sang hai bên tả

hữu như thể đang muốn tìm kiếm thứ gì đó, chừng độ mươi phút, thầy Hữu quay lại đưa cho tôi giữ một tấm gương chiếu hậu của xe máy, bề mặt gương lúc này đã được phủ kín bởi một đạo bùa có họa nhân hình. Nhưng kỳ lạ thay, ngoài nhân hình ở chính diện ra thì trên bốn góc của đạo bùa còn có thêm bốn cái đầu người được vẽ nhô lên trông thực là tà dị. Thấy tôi có vẻ bất ngờ vì những gì đương hiện hữu trước mắt, thầy Hữu lập tức lên tiếng trấn an,

-Trấn hồn phù này công năng không duy trì được lâu, giữ cho cẩn thận, về Tứ Kỳ ắt sẽ dùng đến.

Thầy Hữu nói xong thì tiếp tục cùng tôi và Tử Thanh xuôi chiều theo đường huyện lộ mà trở về Tứ Kỳ. Quãng đường hơn chục cây số ngày một ngắn lại cho đến khi cả ba người chúng tôi đều thất thần nhìn nhau vì nghe như có tiếng khóc não nề của nữ nhân đương vọng lại. Hơn nữa, cái thứ âm thanh sầu ải ấy còn bắt nguồn từ chính tư gia của thầy Hữu. Thấy vậy, thầy Hữu liền khoán ngay,

-Tử Thanh và Quang đứng ở ngoài, để ta vào trước xem sao.

Thầy Hữu nói xong thì lập tức tiến đến áp tai vào sát mặt gỗ của cánh cổng mà nghe ngóng tình hình. Đoạn thầy Hữu quay lại ra dấu cho hai người chúng tôi rồi từ từ đẩy cổng tiến vào. Đại cục lúc này tưởng chừng như đã nằm trong lòng bàn tay, tôi cùng với Tử Thanh chỉ chờ có vậy để nhất tề xông tới. Nhưng ngặt nỗi, khi ba người vừa hay đặt chân vào khoảng sân gạch thì cũng là lúc mà tiếng khóc ai oán dứt hẳn, không gian bốn bề bỗng chốc trở nên im bặt, thứ âm thanh duy nhất còn xót lại chỉ là tiếng thở đứt quãng của mấy người nam nhân đương hồ nghi về vạn sự. Chợt, Tử Thanh chỉ tay vào trong gian nhà trước mắt rồi nói,

-Bên trong có người.

Tức khắc, thầy Hữu liền lao tới mở toang cánh cửa của gian chính. Bấy giờ, đập vào mắt chúng tôi là hình ảnh một nữ nhân đương nằm bất tỉnh trên nền đất, diện mạo của người này bị che khuất bởi chính mái tóc có phần bạc màu của cô ta. Mấy người chúng tôi chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì ngờ vực, bộ dạng ai nấy cũng đều tỏ ra thận trọng lắm. Quả thực, đối với những tình huống có phần liêu trai, nếu như không phải là sự thường nhật, con người ta sẽ rất dễ rơi vào trạng thái bất định, thậm chí còn là kinh hãi, hoảng loạn.

-Tử Thanh, phía sau.

Âm lực từ giọng nói của thầy Hữu lập tức dội về hướng Tử Thanh một cách dứt khoát. Lúc này, phía sau Tử Thanh bất ngờ xuất hiện một chàng thanh niên lạ mặt, những đường gân xanh hỗn độn nổi đầy trên hai xương gò má khiến cho nhân diện của anh ta trông thực là dữ tợn. Tử Thanh khi ấy chắc hẳn cũng đã cảm nhận được sự xuất hiện đường đột của kẻ lạ mặt nên mới xoay người lại, cậu ta toan thủ thế thì bất giác, chàng thanh niên nọ liền dơ hai tay lên mà đánh mạnh vào mạn dưới mang tai của Tử Thanh, vì là đòn bất ngờ nên Tử Thanh buộc lòng phải lấy thân chịu trận, cậu ta lảo đảo lùi lại vài bước rồi ngã gục ra phía sau. Thầy Hữu thấy thế thì liền lao tới mà xô ngã chàng thanh niên kia, một mặt lại nhanh chân vòng ra phía sau mà ghì chặt người hắn ta xuống đất. Tưởng chừng như thế đòn vừa rồi đã khóa chặt được chuyển động của kẻ lạ mặt. Nhưng kỳ thực, hắn ta giống như đoán biết trước được đường đi nước bước của đối thủ, đoạn hắn trườn sát người xuống nền đất rồi xoay mình sang một bên, thầy Hữu vì thế mà mất đà nên cũng ngã theo hướng lăn của hắn. Kẻ này sau khi chiếm lại được thế thượng phong thì tức khắc đứng dậy mà tung cước nhằm thẳng vào bụng thầy Hữu. Cho đến khi thầy Hữu không còn phản kháng lại được nữa, hắn bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía tôi, cái thứ ánh mắt hằn học, đong đầy là những hận thù vô tình khiến cho sự căng thẳng trong tôi được đẩy lên đến tột độ. Bước một, bước hai, những âm thanh đều đặn phát ra từ việc di chuyển đang siết chặt suy nghĩ của tôi lại. Thực lòng, lúc này ngoài việc chờ chết ra thì bản thân tôi cũng không thể làm được gì hơn. Kẻ lạ mặt ở ngay phía đối diện quan sát được bộ dạng của tôi khi ấy thì đắc chí lắm, hắn vung tay lên toan hạ thủ thì chợt có tiếng quát lớn,

-Thằng Đoan, mày điên à.

Từ bên ngoài, một người thanh niên ăn mặc xuề xòa lao vào, người này tung một quyền đúng ngay gáy của tên quái nhân khiến cho khắn hắn ngã lăn ra đất. Kế đó, anh ta quan sát xung quanh một lượt rồi tiến đến bên cạnh thầy Hữu, đoạn lấy tay day mạnh vào huyệt nhân trung của thầy rồi gọi gấp,

-Thầy, thầy Hữu, thầy Hữu ơi

Thầy Hữu sau pha tả xung hữu đột vừa rồi thì chắc hẳn bị thương nặng lắm, phải mất một hồi lâu thì thầy mới bắt đầu cử động lại được. Thấy tôi vẫn yên sự, thầy Hữu liền chỉ tay vào trong túi quần của tôi rồi cố gắng nói mấy từ,

-Đập, đập nát cái gương ta đưa, mau.

Tôi lấy tấm gương ra rồi dồn sức đập thật mạnh xuống đất theo lời của thầy Hữu. Mảnh gương vừa vỡ vụn thì sắc mặt người thanh niên phía kế bên liền thay đổi, ngay từ chỗ anh ta đương ngồi bỗng toát ra một cái thứ hàn khí lạnh đến thấu da thấu thịt. Nhưng kỳ lạ, cái thứ hàn khí đó chỉ thoảng qua trong giây lát chứ không hề nán lại lâu trên thân thể. Tôi chợt nghĩ, có vẻ như đây là một nam nhân hoàn toàn khác, nhìn cử chỉ của anh ta không hề có chút nào giống với chàng thanh niên can trường, dũng mãnh khi nãy. Thoạt, anh ta đưa ánh mắt vô hồn nhìn sang tôi và thầy Hữu. Anh ta nói, cái giọng nói thực là quen lắm

-Chào thầy Hữu, chào Quang, hai người vẫn khỏe chứ, vậy là cũng đã hơn một năm rồi nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Quỷ mị

Thầy Hữu gật đầu đáp lễ, giường như giữa hai con người này đã có sự quen biết nhất định. Đoạn thầy Hữu đưa ánh mắt sang tôi rồi cắt nghĩa,

-Hơn một năm về trước, khi vong linh của Đại thoát thân được khỏi quỷ trận. Ta đã bắt đầu sinh ra nghi ngờ về thân thế thực sự của người này. Nếu như lúc sinh thời y không phải là người am hiểu về đạo pháp, đặc biệt là cách bố trận trong vạn vong đồ, thì thực khó lòng để có thể rời khỏi được pháp trận một cách an toàn. Trừ phi, bản thân Đại được kẻ khác hậu thuẫn từ phía bên ngoài.

Thầy Hữu tuy nói vậy nhưng trong lòng hẳn là vẫn còn đang ngờ vực lắm. Nhìn khuôn mặt gầy guộc hằn lên là sự ngang dọc của cuộc đời, tôi phần nào cũng cảm nhận được những nỗi lo toan đương túc trực trong suy tính của thầy Hữu. Quả thực, nếu như vong linh của anh Đại không chỉ đơn thuần là một cô hồn bóng quế, thì há phải chăng, câu chuyện buông tay chịu trói dưới pháp lệnh của thầy Hữu năm xưa chỉ là một vở kịch. Hơn nữa, khi cô Xuân phải cúi mình trước âm luật, nếu như anh Đại quả đúng là có thực tài thì tại sao lại không ra tay tương cứu cho cô Xuân, điều này thật chẳng phải là rất phi lý hay sao. Nghĩ đến đây, tôi toan lên tiếng để hỏi thầy Hữu cho tường tận sự việc thì bất chợt, chàng thanh niên ở phía đối diện liền phá lên cười. Nhìn bộ dạng anh ta lúc đó thì có vẻ như đương cao hứng lắm.

-Thầy Hữu quả không hổ danh là người tài trí cao minh, chỉ bằng vài ba câu chữ ngắn gọn mà đã lật tẩy được Đại tôi, thật đáng để cho kẻ hèn này phải khâm phục. Nhưng kỳ thực, Đại tôi đây một chữ bẻ đôi về đạo pháp còn không biết, huống hồ là sự am hiểu thâm sâu như những gì mà thầy Hữu vừa mới nói đây. Thật là hổ thẹn cho Đại tôi quá.

Người này vừa tư xưng là Đại, cách nói chuyện của y với thầy Hữu lại rất mực phải phép. Không lẽ, đây thực là vong linh của cố hảo năm xưa. Cực chẳng đã, tôi bèn lên tiếng,

-Thầy Hữu, là anh ta thật sao?

Thầy Hữu nghe xong thì liền đưa mắt sang đánh tiếng cho người thanh niên ở phía bên cạnh. Hẳn là thầy Hữu đương muốn chính người này tự minh bạch lại quá khứ của mình nên mới làm như vậy. Hiểu ý, chàng thanh niên liền lên tiếng,

-Âm tào dương thế đã phân, nào ai tỏ được con đường âm vong. Người ta sinh tử hai dòng, ta đây ân oán một dòng thiên thu.

Người thanh niên lặng mình sau mấy câu thơ nghe thực là sầu ải, anh ta cố tình để cho không khí dần chìm vào sự u tịch rồi mới tiếp lời,

-Việc này phải bắt đầu từ lúc ta cùng hai người cố hữu bị bắt về bản điện làm tay sai cho phụ thân của Tử Thanh. Ngày ấy, cha của Tử Thanh đang trong thời gian tu luyện vạn vong quỷ trận, chính vì sự thiếu hụt đi ma binh nên buộc lòng ông ta phải lang bạt kỳ hồ để thu thập thêm những cô hồn dã quỷ nhằm phục vụ cho mục đích của mình. Và không ai khác, ta chính là một trong những hận vong đã được ông ta nhắm đến để đứng trong hàng ngũ ma binh của vong trận. Tuy rằng quãng thời gian đó thần trí của ta bị lão phù thủy già thao túng, nhưng những việc thiết yếu thì như dàn trận, khiển binh hay thậm chí là sinh lộ đồ vẫn được ta ghi nhớ một cách tường tận.

Anh Đại nói vậy thì tôi lấy làm lạ lắm, một vong linh đương bị thầy pháp hành khiển sao lại có thể nắm bắt được các chi tiết trong vạn vong đồ. Chưa kể đến là sự tuyệt mật của các thầy pháp trong đạo học, không nhẽ cha của Tử Thanh lại đặc biệt truyền dậy cho một vong linh như anh Đại sao. Lúc này, tôi đồ rằng anh Đại đang muốn qua mặt tôi và thầy Hữu thêm một lần nữa nên mới cướp lời anh ta mà nói ngay,

-Lời nói thực giảo biện, một vong linh như anh sao có thể thông hiểu được cách biến hóa trong vạn vong đồ? Anh nghĩ tôi sẽ tin lời anh sao?

Anh Đại thấy sự gay gắt của tôi thì cố làm ra vẻ bình tĩnh nhằm giữ hòa khí, anh ta tiếp,

-Cậu thật đa nghi quá, người không hiểu rõ vấn đề thì vốn dĩ không nên suy diễn vấn đề đó theo chiều hướng của mình. Bởi lẽ, điều đó sẽ dễ khiến cho con người ta rơi vào trạng thái đa đoan, tiêu cực, luôn tìm cách nghĩ sai ngoa cho những gì mà bản thân mình không tin tưởng.

Tôi cứng họng, không ngờ anh Đại lại có thể phân tích được tâm lý của người đối diện khi đang tranh luận. Đoạn anh ta nói,

-Trên đời này vốn dĩ không có sự hoàn hảo, dù cho là con người hay vạn vật, chỉ cần là những thực thể đương hiện diện trên trái đất thì tất sẽ có yếu điểm. Hơn nữa, vạn vong đồ muốn phát huy được toàn bộ công năng thì không cho phép những yếu điểm được xuất hiện khi khiển trận. Chính vì thế, mỗi ma binh đứng trong hàng ngũ của trận đồ đều được biết sơ qua về các kiến thức cơ bản của vạn vong. Điều này cũng chính là nguyên do vì sao ta biết cách thoát khỏi quỷ trận mà không bị ai phát giác.

Anh Đại ngắt ngứ một đoạn rồi hạ giọng, chắc hẳn điều anh ta sắp nói tới đây sẽ hệ trọng lắm,

-Còn một điều nữa có thể cậu không biết do sự cách trở của âm dương. Nhưng thực chất, hơn một năm qua, ta vẫn luôn theo sát cậu trong từng đường đi nước bước. Chắc hẳn cậu vẫn còn nhớ hai chữ báo ơn trên tay của cha cậu chứ?

Anh Đại nói giọng chắc nịnh, xem ra thì chuyện này anh ta cũng phải nắm bắt được đến tám chín phần nội tình. Tức thì, tôi đáp ngay,

-Vậy chẳng lẽ nguyên nhân của những dị tượng xuất hiện ở nhà tôi là do anh làm sao?

Anh Đại thở dài, tiếng thở này rõ rang là biểu thị của sự chán trường,

-Điều này không thể giải thích qua loa, để từ từ ta sẽ nói cho cậu và thầy Hữu.

Anh Đại vừa dứt lời thì mấy người chúng tôi bất chợt nghe như có tiếng thùm thụp đương dội về ngay bên tai. Thấy động, thầy Hữu lập tức đảo mắt ra xung quanh hòng thăm dò. Phải đến khi cả ba người chúng tôi cùng xác định được sự an toàn thì thầy Hữu mới lên tiếng,

-Thời gian không còn nhiều, ta xin nói thẳng. Lần này hội họp với Đại ở đây hẳn cũng là cái phúc trong họa. Ta định bụng muốn nhờ cậu làm thế thân để hóa giải ngải hận, cậu có đồng ý chứ?

Anh Đại nghe thế thì nhận lời ngay, tuy rằng chưa nắm bắt được rõ sự tình nhưng cái việc mà anh ta khẳng khái muốn được xả thân tưởng trợ thực khiến cho người ta phải bội phục.

-Muốn hóa giải được quỷ vong trong hận ngải thực không phải là điều dễ làm. Rất có thể hồn phách của ngươi sẽ thay thế vào vị trí của quỷ vong mà ở lại trong vật chủ vĩnh viễn. Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ.

Người vừa nói mấy câu này là Tử Thanh, cậu ta bấy giờ đang cố gắng gượng dậy để tiến lại chỗ mấy người chúng tôi. Nhưng hình như nhân diện của cậu ta vừa có sự thay đổi mà chỉ cần nhìn qua là có thể cảm nhận được. Thầy Hữu giường như cũng biết được điều này nên nói ngay,

-Hận ngải này lẽ nào có thể tùy ý chuyển dịch được đối tượng ám toán hay sao. Tử Thanh, cậu thấy trong người sao rồi?

Tử Thanh trừng mắt nhìn ba người chúng tôi, con mắt của cậu ta lộ rõ là sự hung bạo đến cực thịnh. Đoạn Tử Thanh gằn giọng, cậu ta cố nói mấy điều với thầy Hữu trước khi mất đi sự kiểm soát,

-Ta, ta không giúp được mấy người rồi, lập tức hạ gục ta ngay trước khi hận ngải đoạt xác.

Tử Thanh chưa dứt lời thì anh Đại đã lợi dụng thân xác của chàng thanh niên nọ mà phi tới. Khi gần đến trước mặt Tử Thanh, anh Đại liền nghiêng người sang một bên rồi vòng tay tung đòn vào đúng mạn sườn của cậu ta. Tử Thanh tuy bắt kịp được miếng đòn của anh Đại nhưng lại không hề thấy có sự phản kháng. Khuôn mặt của cậu ta lạnh tanh, toàn thân từ từ tiến dần đến vị trí của thầy Hữu mặc cho anh Đại đang ra sức ngăn cản. Thầy Hữu hô lớn,

-Quang, dương huyết chế cuồng nhân.

Hiểu ý, tôi lập tức cắn tay lấy máu. Đoạn thầy Hữu cầm tay tôi rồi họa xuống đất một hình đồ ôm trọn lấy vị trí của cả hai người. Kế đó, thầy Hữu liền châm lấy một cây nhang rồi đưa cho tôi mà rằng,

-Đứng nguyên ở đây, đừng sợ.

Thầy Hữu nói xong thì lập tức di chuyển ra vòng ngoài mà bắt quyết. Tiếng chú ngữ cứ đều đều vang lên lại càng khiến cho thần trí của tôi thêm phần hoảng loạn. Bấy giờ, Tử Thanh khi đã thoát được khỏi sự kìm kẹp của anh Đại thì liền lao thẳng một mạch tới bên trong đồ trận mà ôm lấy tôi. Tức thì, thầy Hữu hô to,

-Định quỷ huyết dương chi pháp động lai thần đồ, nhập đạo.

Tử Thanh ngay lập tức ngã ra phía sau, da dẻ cậu ta đột nhiên thâm lại. Duy chỉ có phía sau gáy là sắc khí vẫn hồng hào tươi tốt. Thấy thế, thầy Hữu liền quay sang anh Đại,

-Xem tình hình người nữ kia, còn Tử Thanh để cho ta xử lý.

Tôi theo chân anh Đại tiến sang phía người nữ đương bất tỉnh ở góc nhà. Anh Đại từ từ lấy tay vén mái tóc lòa xòa của người này sang hai bên. Khi nhân diện của cô ta vừa hay được lộ ra dưới tầm mắt thì tôi mới cả kinh mà hét lớn,

-Thầy Hữu, nhìn xem.

Thầy Hữu đưa mắt sang bên cạnh quan sát thì thất sắc, cả ba người chúng tôi ai nấy cũng im bặt, chẳng ai nói với ai câu nào. Những sự việc đương diễn ra trước mắt thực là quỷ mị.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Kiếp cô liêu

Thầy Hữu lúc đó hẳn là bất ngờ lắm, ngay cả bản thân của thầy cũng chẳng thể nào đoán ra được người nữ nhân đươngbất tỉnh trên nền đất lại chính là cô Trà. Hơn nữa, trông sắc mặt nhợt nhạt của cô Trà lúc này thì không thể loại trừ khả năng bản thân cô đang bị trúng phải độc ngải. Điều này tuy rằng đã được thầy Hữu đoán biết từ sớm, nhưng phải cho đến thời điểm này, khi mà mấy người chúng tôi cùng chứng kiến tận mắt dị tượngxảy ra đối với cô Trà, thì thầy Hữu mới dám khẳng định lại một lần nữa về những suy tính của mình trước đó. Đoạn thầy Hữu nói,

-Hai người ở lại đây đề phòng bất chắc, dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì cũng phải tri hô lên chứ không được phản kháng. Ta đi chuẩn bị đồ lễ rồi sẽ quay lại ngay, việc này không nên chần trừ, giải quyết càng sớm càng tốt.

Thầy Hữu nói xong thì lập tức đi ngay, tôi cùng anh Đại trong lúc chờ đợi có nói qua một vài vấn đề xoay quanh âm phần của gia đình tôi. Theo như những gì mà anh Đại biết, âm phần của nhà tôi lúc này đang có sự can thiệp trực tiếp của người dương thế. Tuy hiện tại chưa thể biết rõ được đó là ai, nhưng anh Đại dám chắc rằng, hành động của người này không hề có chút thiện ý. Việc năm lần bảy lượt nhà tôi bị người âm quấy phá âu cũng là do một tay của người này sắp đặt. Mặc dù chính bản thân anh Đại cũng đã cố gắng để tìm ra tung tích của kẻ giật dây, nhưng kỳ thực, kẻ đó luôn biết cách ẩn mình và che mắt đi toàn bộ những người có khả năng linh ứng được về sự tồn tại của hắn, thậm chí kể cả là gia tiên nhà tôi.Đoạn kể đến đây thì anh Đại lạc giọng, lời nói bỗng chốc trở nên khàn đặc, phải khó khăn lắm tôi mới nghe ra được mấy câu,

-Còn về Tử Thanh, ta thấy con người này lầm lì khó đoán, cậu tuyệt đối phải cẩn trọng trước lời nói cũng như hành động của anh ta.

Anh Đại nói đến đây thì cũng vừa hay lúc thầy Hữu xuất hiện. Ba người chúng tôi nhanh chóng thiết đặt đàn lễ theo sự hướng dẫn của thầy. Đoạn thầy Hữu chỉ tay vào túi đồở dưới chân mà nói,

-Trong này ta có bện mấy hình nhân bằng rơm, sau khi lấy vôi bột rắc thành đường kín xung quanh ba người kia thì đặt mấy hình nộm đó lên phía trên đầu họ. Mỗi hình nộm cắm cho ta một cây nhang, làm ngay đi.

Thầy Hữu nói rồi đưa cho anh Đại một tấm vải nhỏ, trên tấm vải có đính một đài âm dương đã xỉn màu. Đoạn thầy Hữu tiếp,

-Cái này cất vào trong người, lát nữa sẽdùng đến.

Căn dặn xong xuôi đâu đấy, thầy Hữu lập tức lùi lại phía sau để chuẩn bị hành lễ. Khi thấy tôi châm lửa đến cây nhang cuối cùng, thầy Hữu liền bắt quyết hô lớn,

-Ngũ hổ long thần, tiền hậu linh tiên, tam kỳ đồ tượng, lai lâm giáng lễ.

Thầy Hữu đọc xong mấy câu chú ngữthì lập tức không gian vang lên tiếng cười khành khạch của nữ nhân. Cái thứ âm sắc ma mị ấy bủa vây lấy thần thức của con người, nó khiến cho sự bình ổn tâm lý vốn có trở nênhỗn độn. Đoạn anh Đại hô lớn,

-Ở chỗ Tử Thanh

Không gian bốn bề sau lời hô hoán của anh Đại thì tuyệt nhiên im bặt. Mọi thứ giường như đang dần chìm vào sự cô quạnh dưới ánh đèn điện mờ nhạt trong căn phòng. Đoạncó tiếng trẻ con ríu rít ở phía bên ngoài, tôi toan ra mở cửa thì anh Đại gàn lại,

-Là hận vong, đừng manh động.

Tôi cùng anh Đại lúc đó đứng chầu trực ở ngay bên cánh cửa. Tiếng trẻ con đổ về ngày một gần hơn.Nhiều lúc, tôi tưởng chừng như những âm thanh đó được bắt nguồn từ chính trong suy nghĩcủa mình.

-Cha ơi sao bỏ thân con,dặm trường vượt khổ con về với cha. Trăm năm vạn kiếp người ta, hằng hà sa số mới được đầu thai. Ai ơi nếu có con trời, chớ đem con bỏ kẻo đời lầm than.

Mấy câu hát tựa hồ như tiếng khóc lòng thật khiến cho con người ta phải cảm động.Kỳ thực, nếu như trong cuộc sống này không tồn tại những nghịch cảnh, thì liệu có mấy ai sẽhiểu hết đượcvề duyên nghiệp, nhân quả.

-Mở cửa chính

Thầy Hữu quát lớn, tôi đặt tay lên cánh cửa toan hành sự thì chợt có cảm giác như ai đóở phía bên ngoài cũng đang đẩy cửa vào. Bấy giờ, khi cái màn đêm tĩnh mịch đang dần lộ ra trước mắt, tôi phải cố gắng lắm mới quan sát được cảnh vật xung quanh một cách chọn vẹn.Nhưng tuyệt nhiên, những thứ mà tôi thu về được dưới tầm mắt khi đóthì chỉ làsự cô liêu, quạnh vắng.

-Đại, có thấy nó không

Thầy Hữubấy giờ nghe giọng thì thực là đang hồi hộp lắm. Anh Đại cố đảo mắt thêm một lượt nữa rồi cũng quay sang thầy Hữu mà lắc đầu. Thoạt, có tiếng dép loẹt xoẹt ở phía trước dội về, âm thanh ấy không đều đặn mà lại đan xen lớn nhỏ bất nhất. Nếu không nhầm, đây là âm thanh bước chân của hai người chứ không phải một. Thầy Hữu giường như cũng đoán biết ra được điều này nên nói ngay,

-Thiện oán bất phân, chắc chắn có uẩn khúc, lập tức lùi lại

Hai người chúng tôi theo lời thầy Hữu mà bước về phía sau. Bất giác, bên ngoài nổi cơn cuồng phong đến mịt mùcả trời đất, sự dữ dằn của nó ập vào trong gian phòng khiến cho mấy người chúng tôi phải chao đảo. Thầy Hữu thấy thế thì lập tức bắt quyết hô lớn,

-Dã vĩ đồ tượng, dã vĩ phong. Tấu linh độ thỉnh, tấu thần long, thỉnh nhập.

Thiên tượng kỳ lạ sau câu quyết chú của thầy Hữu thì dừng hẳn. Duy chỉ còn lại là ngọn lửa xanh mờ nhạt trên mấy cây nhang đương cắm ở chỗ cô Trà và Tử Thanh là khiến cho con người ta phải cảm thấy thất kinh. Đoạn thầy Hữu hạ giọng,

-Hận vong mang oán khí từ đâu đến, sao còn không xưng danh?

Lúc này, thân xác của Tử Thanh thoạt nhiên ngồi dậy, một tay chống xuống đất, một tay cầm lấy cây nhang trông có vẻ như thích thú lắm.

-Thiết lễ đàn tràng, bày trận giải oan, tài phép đến như vậy lẽ nào không thể thông linh đoán biết danh tính của ta hay sao?

Giọng nói này giống hệt với giọng nói trẻ con xuất hiện khi nãy, chẳng lẽ lại là cùng một người. Tôi tuy băn khoăn nhưng cũng chỉ biết để trong lòng, đại cục lúc này xem ra phải dựa hoàn toàn vào thầy Hữu.

-Thông chi tam giới là phép tiên thiên, đâu có thể tùy tiện mà sử dụng bừa bãi. Hơn nữa, một vong nhi đã lọt phải trận pháp như ngươi mà còn dám dương oai diễu võ thì dẫu ta có dùng đến phép tiên thiên đi chăng nữa thì cũng chưa chắc đã hù dọa nổi ngươi.

Vong nhi nghe thế thì đắc chí,

-Ta bước qua cửu kiếp luôn hồi ở cõi súc sanh mới được đầu thai chuyển thế thành người. Trải qua gian truân cực khổ mà cuối cùng lại bị tước đi cơ hội để được sống, vậy thử hỏi, ta đâu còn điều gì để luyến tiếc mà phải sợ đạo phép của nhà người?

Vong nhi ăn nói thực sắc xảo, chính thầy Hữu còn phải bất ngờ trước khả năng đối đáp của cậu ta. Đoạn thầy Hữu tiếp,

-Nếu như không còn gì vương vấn ở kiếp này, sao còn cố ẩn nấp trong ngải chủ để hại người, lẽ nào ngươi có khúc mắc gì hay sao?

Vong nhi khóc ré lên, đúng là trẻ con, cảm xúc nhất thời của chúng thật khó lòng mà nắm bắt cho được. Vừa khóc, cậu ta vừa nói,

-Cha ta, ta còn chưa được nhìn mặt, mẹ ta thì bị yểm phép vào ngải hận, nội trong vòng hai năm sẽ hồn tiêu phách tán theo vật chủ.Ta có muốn đi cũng không được, buộc lòng phải ở lại đây để cầu cạnh sự giúp đỡ của người khác.

Thầy Hữu nắm được điểm yếu của vong nhi thì lời nói lập tức có thêm vài phần tự tin,

-Ta tài hèn sức mọn, tuy hiểu biết không đường tường tận về cậu, nhưng nay gặp nghịch cảnh, âu cũng không thể đứng nhìn. Nếu như cậu thực có lòng muốn cứu mẹ, chi bằng hãy kể cho ta biết về thân thế, đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện của cậu, có như vậy thì ta mới đưa ra được một đối sách chu toàn.

Vong nhi nghe đến hai từ cứu giúp thì mủi lòng, cậu ta nhìn thẳng vào ánh mắt của thầy Hữu như muốn tìm được sự đồng cảm,

-Mọi chuyện bắt đầu từ gần ba năm về trước, mẹ ta khi ấy đang làm thông dịch viên cho một nhóm sử gia người Trung Quốc.Năm đó mẹ ta cùng nhóm này đến Việt Nam để nghiên cứu một số đề tài lịch sử xoay quanh Trần triều và Tống quốc. Cũng chính từ đây, mối lương duyên giữa mẹ ta và cha tanở rộ, vì vốn biết rằng cha ta đã có gia đình riêng nên sau quãng thời gian hai người hương lửa mặn nồng thì cũng ân đoạn nghĩa tuyệt.Bẵng đi chừng nửa tháng, lúc này mẹ biết rằng mình đã có mang, tuy rằng nhiều lần mẹ đã tìm cách bắt nối với cha để báo tin nhưng lần nào cũngchỉ nhận lại được là sự thờ ơ, lạnh nhạt. Cha tanhất quyết không chịu và viện cớ sợ rằng sẽ mang điều tiếng vào thân. Nghĩ quẩn, mẹ ta uống thuốc tự vẫn ngay trên đường trở về Trung Quốc, vì chết do tự vẫn là phạm đại kị của luân hồi, mẹ con ta trở thành hận vong lang thang khắp các miền sơn cước ở phương Bắc. Lần nọ, cũng không rõ nguyên cớ là do đâu, mẹ con ta rơi vào trận thâu hồn của một trong số mấy người sử gia Trung Quốc từng cùng mẹ ta làm việc. Người này dẫn hồn hai mẹ con về để luyện hận ngải. Hắn lấy đông trùng hạ thảo để làm vật chủ, phàm là những người bình thường khi sử dụng loại cực phẩm này của hắn đều có thể bị trúng tà ngải.

Thầy Hữu nghe đến đây thì vẻ mặt tỏ rõ sự bất ngờ, đoạn ngắc ngứ nói,

-Cậu nói vậy, lẽ nào, lẽ nào cha cậu chính là?

Bấy giờ, có tiếng nữ nhân từ phía cô Trà xen vào câu chuyện giữa thầy Hữu và vong nhi,

-Không sai, năm đó nếunhư không phải là do ta có sự nâng đỡ thì hắn khó lòng mà được hưởng vinh hoa phú quý. Ta chỉ không ngờ rằng, hắn lại là người tuyệt tình đến như vậy. Nay gặp sự này, âu cũng là cái nghiệp quả mà hắn gây nên. Tuy rằng bản thân hắn chưa phải chịu đựng gì nhiều, nhưng gia đình hắn, vợ con hắn, tất thảy đều khó có thể qua được cửa ải này.

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Lấy ơn báo oán

Thầy Hữu lặng mình trước mấy câu nói của vong nữ, tuy rằng lúc này bản thân tôi cũng chưa thể khẳng định được nhiều về thân thế của người đàn ông trong câu chuyện. Nhưng phần nào, tôi cũng đoán biết được rằng người này có sự liên quan mật thiết tới gia đình nhà cô Trà. Bởi lẽ, trong số mấy người

đương có mặt tai đây, ngoại trừ Tử Thanh là do sự tác động nhất thời của ngải quỷ thì chỉ còn có cô Trà và hai người thanh niên lạ mặt là khả nghi. Nếu như không phải liên quan tới cô Trà, thì chẳng lẽ lại là hai người trẻ tuổi kia. Cực chẳng đã, tôi đánh tiếng hỏi thầy Hữu,

-Thầy Hữu, hai người thanh niên lạ mặt ban nãy xuất hiện thực ra là ai.

Thầy Hữu lắc đầu, khuôn mặt tỏ rõ là sự phân vân, do dự. Đoạn thầy Hữu toan lên tiếng thì vong linh đương ngự trong cô Trà bất ngờ phá lên cười,

-Mấy người lẽ nào lại không biết thật sao, thật là tri sở bất ngôn, ngôn sở bất chi. Hai người thanh niên đó là con trai của đứa vợ cả tên Trà. Kẻ đương bị vong nam nhập xác là Thuận, hắn theo cha vào miền Nam làm ăn ngay từ khi còn nhỏ. Đứa còn lại là Đoan, thằng này thân mang trọng bệnh, lúc mới sinh cha nó đã đem con đi tứ xứ để chạy chữa. Nay lại bị ngải độc công tâm, dẫu có trăm phương ngàn kế đi nữa thì cũng chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng.

Thầy Hữu nghe mấy lời này thì chột dạ, khuôn mặt thất thần chẳng nói được câu nào. Đoạn vong nhi ở trong người Tử Thanh lại nói,

-Thứ ngải hận này không hề đơn giản, nó giống như là cầu nối giữa oan hồn và con người ở dương thế. Nếu như không hóa giải kịp thời, phần dương của con người sẽ bị lấn át bởi âm khí của hận vong, con người cũng vì thế mà trở thành dở dại. Nhưng ngược lại, hận vong sao đó cũng sẽ tiêu tan vì bị chính dương khí của con người tác động. Thứ ngải này thực chất là một loại pháp đạo được dùng để chuyển đổi sự thịnh suy của âm dương.

Vong nhi nói đến đây thì ngắt ngứ, cậu ta đắn đo một hồi rồi lại tiếp,

-Ta cùng mẹ sau khi trở thành âm quỷ thì cũng đã chứng kiến không ít những nghịch cảnh của cuộc sống nơi trần thế. Đã là một con người, ai rồi cũng sẽ phải trải qua những sinh lão bệnh tử. Dù sinh thời có giàu sang hay phú quý, bần hàn hay đạo tặc, khi chết đi thì cũng chỉ là nắm xương cốt vô chi vô giác. Thử hỏi, lúc đó thì liệu còn có mấy ai nhớ đến?

Không ngờ rằng một vong nhi lại có thể hiểu được đạo lý thiên kinh địa nghĩa này. Ngay cả thầy Hữu ở phía kế bên cũng không giấu đi nổi sự thán phục. Đoạn thầy Hữu nói,

-Nếu như cậu thực tình đã hiểu được tường tận về nhân sinh như vậy, chi bằng hãy cùng ta hợp lực để hóa giải ngải hận, há chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao.

Thầy Hữu ngỏ lời trong sự cảm kích. Vong nhi đáp ngay,

-Việc này không thể nói trước được sự thành bại, thời gian của hai mẹ con ta cũng không còn nhiều. Thầy Hữu, ta sẽ thuận theo ý của ông, nhưng với một điều kiện nhỏ, liệu ông có đáp ứng được không?

Thầy Hữu hỏi gấp,

-Cậu cứ nói, nếu trong tầm khả năng, chắc chắn ta sẽ tận lực.

Vong nhi đưa ánh mắt sang phía người mẹ, nét mặt của cậu ta để lộ rõ là sự buồn thảm, u uất. Đoạn cậu ta hạ giọng nói với thầy Hữu,

-Ta muốn được gặp cha của mình để hỏi rõ nguyên cớ vì sao năm ấy hai mẹ con ta lại không được chấp nhận. Dù cho câu trả lời của ông ấy có như thế nào đi chăng nữa, ta thật sự cũng sẽ không vì thế mà bận lòng. Đây âu cũng là nguyện vọng của mẹ ta, nếu như thầy có thể giúp đỡ được thì thật là cảm kích lắm.

Thầy Hữu suy nghĩ tới lui một hồi nhưng vẫn chưa dám nhận lời với vong nhi. Thực lòng mà nói, việc này tuy rằng một tay thầy Hữu có thể thu xếp được. Nhưng nếu như chẳng may mọi thứ đổ bể, chắc chắn gia đình nhà cô Trà sẽ không tránh khỏi được những biến cố về mặt tình cảm.

-Ta sẽ giúp mẹ con cậu được toại nguyện. Nhưng dù sao ta cũng phải dặn dò trước, mọi bí mật mà hai người tiết lộ ở đây ngày hôm nay, tất thảy đều phải được giữ kín, ta không muốn những người ngoài cuộc phải chịu sự ảnh hưởng về cảm xúc cũng như tinh thần, đặc biệt là mẹ con nhà cái Trà.

Vong nhi gật đầu đồng ý, thầy Hữu thấy thời cơ đã điểm thì liền đánh tiếng cho anh Đại rồi lùi dần ra phía sau để chuẩn bị hành lễ. Bấy giờ, anh Đại đã tiến đến ngay trước mặt vong nhi, anh ta lấy ngay ra tấm vải nhỏ mà thầy Hữu đưa cho ban nãy rồi buộc một đầu vào ngón tay của mình, đầu còn lại anh ta cuốn chặt lấy hình nộm rơm mà vong nhi đương cầm trên tay. Lập tức, thầy Hữu hô lớn,

-Hoán cốt di âm, đảo nguyệt thông lai

Thầy Hữu lúc đó với ngay lấy bó nhang lớn rồi châm lên, khói nhang nghi ngút lởn vởn trong gian phòng tựa hồ như sự di chuyển của những vong linh nơi âm tào địa phủ. Bất chợt, có tiếng bước chân bì bạch vang lên đều đều, tôi đưa ánh mắt về phía anh Đại và vong nhi thì thoạt nhiên thấy có hai bóng đen lờ mờ xuất hiện. Nhưng kỳ lạ, hai bóng đen này không hề dịch chuyển mà chỉ đứng đối diện với nhau, lúc thì hiện hữu rõ ràng là hình thù của một đứa trẻ và một người thanh niên, lúc thì lại mập mờ như thể làn khói hư ảo bất định. Cả kinh, tôi hỏi với sang phía thầy Hữu,

-Thầy Hữu, thứ đó, thứ đó là?

Thầy Hữu bình tĩnh đáp,

-Đó là vong linh của thằng Đại và đứa trẻ con, chúng nó đang cân bằng âm khí cho phách vía của bản thân thông qua sự liên kết trong pháp trận. Đến một thời điểm nhất định, khi đứa trẻ tích tụ đủ tà tính, nó sẽ tự dứt mình ra khỏi sự kiểm soát của ngải hận. Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc

nguyên thần của thằng Đại sẽ bị hao hụt, hồn phách có thể tiêu tan bất kỳ lúc nào khi gặp phải dương khí.

Thầy Hữu vừa dứt lời thì thoạt nhiên có bóng đen mang hình hài của một đứa trẻ con chạy vọt qua trước mắt. Tôi thấy thế thì liền hô hoán lên để đánh động cho thầy Hữu biết. Dẫu vậy, thầy Hữu vẫn cố giữ lại sự điềm tĩnh để có thể quan sát được nhất cử nhất động của vong nhi. Đoạn thầy Hữu vừa cười vừa nói,

-Đúng là trẻ con, dù ở dương gian hay âm thế thì chúng nó vẫn nghịch ngầm và tinh quái như nhau. Chỉ tiếc cho những đứa trẻ như này vì sự bồng bột của cha mẹ mà phải luân hồi qua cửa sinh tử. Nếu như chúng được tồn tại nơi trần thế, ắt hẳn cũng sẽ thông minh và lanh lợi lắm.

Lời nói của thầy Hữu thực dễ khiến cho con người ta phải lạnh lòng. Thử hỏi, liệu có mấy ai khi bước được qua cửa hoàng tuyền mà trong lòng lại không mang theo những vướng bận. Đây âu cũng là cái sự duyên nghiệp của họ ở tiền kiếp. Và đã là duyên, thì ắt phải nối, đã là nghiệp, thì ắt phải trả. Sự ra đời của những đứa trẻ nơi trần thế thường được ví như một cách để con người ta trả lại duyên nghiệp cho chính bản thân mình ở kiếp trước.

-Ta thoát rồi, ta thoát rồi, cứu mẹ ta đi, cứu mẹ ta đi

Tiếng trẻ con hối thúc bên tai ngày một rõ ràng, thầy Hữu ở phía kế bên thấy thế thì liền khoán ngay,

-Quang lại gần chỗ Tử Thanh và thằng Thuận xem hai đứa nó sao rồi, để vong nhập xác quá lâu như vậy chỉ sợ sẽ sinh bệnh.

Tôi theo lời thầy Hữu bước đến chỗ anh Thuận, xem sắc mặt của anh ta lúc này thì có vẻ như thể trạng đang gặp sự bất ổn. Toàn thân anh ta bấy giờ chỉ còn lại là sự tím tái, co quắp, nếu ai chỉ thoạt nhìn qua thì chắc chắn sẽ phỏng đoán là người này vừa bị đuối nước. Hơn nữa, hơi thở của anh ta còn mang theo một luồng khí lạnh đến tột cùng, chỉ cần đặt hờ mấy ngón tay ra phía trước mũi của y là có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

-Thằng Đại chết ở dưới nước, vong linh của nó khi nhập vào ai khác thì ắt sẽ khiến cho thân xác của người đó bị ảnh hưởng. Lấy hai cây nhang thắp lên rồi cài vào tay thằng Thuận, đỡ nó dựa vào tường, lát nữa thân nhiệt sẽ tự ổn định lại.

Tôi quay lại phía sau lấy nhang để hành sự, khi hai cây nhang vừa được thắp lên thì bất chợt từ trên vai áo của anh Thuận xuất hiện hai dòng máu thẫm màu chạy dọc xuống đến bàn tay. Nếu quan sát kỹ thì có thể thấy trên da thịt của anh Thuận đang dần dần nổi lên là những họa hình kỳ dị. Thầy Hữu lúc đó trông thấy thế thì gàn ngay,

-Đừng động vào, để ta xử trí.

Nói rồi thầy Hữu cầm lấy hai cây đèn cầy bản lớn mà tiến về chỗ tôi. Đoạn thầy Hữu châm đèn cho sáp nếp chảy ra rồi bôi lên hai bên cánh tay của anh Thuận. Việc xong, thầy Hữu liền ngồi ngay xuống đất bắt quyết chờ đợi cho đến khi sáp nến khô hẳn rồi mới bóc ra. Trên cánh tay của anh Thuận lúc bấy giờ lỗ chỗ là những chấm đen li ti, chúng sắp xếp lại với nhau thành họa hình của một đạo phù chú. Thầy Hữu đắc chí, vỗ mạnh vào lưng anh Thuận mấy cái rồi hô,

-Thoái ấn

Anh Thuận đột nhiên lên cơ ho dữ dội, anh ta nôn ra một đống đen bầy nhầy trông thực khiếp đản. Đoạn hục hặc mấy cái rồi cố nói với lên với thầy Hữu,

-Mẹ, mẹ cháu, thằng Đoan, cứu họ với.

Thầy Hữu bình tĩnh trấn an,

-Đã sang giờ Dần, lúc này không thể tiếp tục hành lễ, hai người đó lát nữa sẽ tỉnh lại. Tạm thời chưa bị nguy hiểm đến tính mạng, việc của cậu bây giờ là phải kể cho ta nghe rõ sự tình về những gì đã xảy ra trước khi cậu đến đây. Quang, đi lấy cho cậu ta miếng nước.

Anh Thuận cố nhấp ngụm nước rồi từ từ kể lại,

-Cháu là Thuận, cách đây nhiều năm, cháu từng gặp mặt thầy ở tư gia, nhưng có lẽ thầy sẽ không nhớ rõ vì khi ấy cháu còn nhỏ. Mấy ngày trước, có người mang gói quà đến nói rằng gửi cho bố cháu. Mẹ con cháu đánh điện hỏi bố thì được báo là thuốc quý, nấu cháo lên ăn thì tốt cho sức khỏe lắm. Nhân dịp cháu với thằng Đoan từ trong nam ra, mẹ cháu liền sốt sắng làm ngay để bồi bổ sức khỏe cho hai anh em. Ai ngờ ăn xong thì thằng Đoan như dở điên dở dại, mấy ngày liền nó chẳng thèm ăn uống gì nữa, có hôm thì giữa đêm nó đem gương lược ra chải tóc, có hôm thì lại lên con múa may giữa nhà, bát chén có bao nhiêu nó đem ra đập bằng sạch. Đỉnh điểm là ngày hôm nay, khi mẹ cháu nói sang nhà thầy thì thằng Đoan cứ sống chết đòi đi theo bằng được, cháu vì bận việc nên ở nhà. Nhưng cứ ngồi chờ mãi mà không thấy mẹ cháu cùng với thằng Đoan về. Nóng lòng, cháu đành mò sang đây, ai ngờ khi đến nơi thì cơ sự đã ra nông nỗi này rồi. Lúc cháu đánh gục thằng Đoan thì tự nhiên đầu óc quay cuồng, bản thân không còn nhớ gì được nữa. Thật chẳng biết là đang có chuyện gì xảy ra.

Thầy Hữu cau mày suy nghĩ một hồi rồi nói,

-Trước mắt cứ như vậy đã, nhưng thật không ngờ rằng hai anh em nhà cậu đã lớn đến như thế này. Năm đó cái Trà cứ nhờ ta xem số cho hai đứa mãi mà ta nhất quyết không chịu, vậy mà ngày hôm nay lại được trùng phùng ở đây.

Chợt, có giọng nói của nam nhi vang lên trong gian phòng, hình như đó là Tử Thanh, có lẽ cậu ta đã tỉnh lại sau khi bị nhập xác,

-Thầy Hữu, còn nhớ lời nói của Thiên Chân Công Chúa chứ?

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Ngọn ngành câu chuyện

Thầy Hữu nghe nhắc đến Thiên Chân Công Chúa thì chột dạ, đoạn đưa ánh mắt hồ nghi sang phía Tử Thanh tỏ ý thăm dò. Thấy thế, Tử Thanh liền tiếp lời ngay,

-Mấy người chúng ta hội họp lần này âu cũng vì vạn vong trận trên đất Bạch Hạc. Để phá được quỷ trận thì điều tiên quyết là phải tìm được người thứ ba trong tam niên xuất thế. Qua sự chỉ điểm của Thiên Chân Công Chúa, cùng với những biến cổ xảy ra gần đây, thiết nghĩ người thứ ba sẽ là một trong hai cậu con trai của cô Trà.

Thầy Hữu xem chừng vẫn chưa được thông suốt nên nói ngay,

-Đưa cái Trà cùng thằng Đoan vào trong nghỉ ngơi đã rồi hãn nói tiếp, việc này không thể đoán già đoán non được, phải có sự tính toán một cách cụ thể.

Mấy người chúng tôi đỡ hai mẹ cô Trà vào phía bên trong. Thầy Hữu lúc đó đã cắt cử anh Thuận ở lại để săn sóc cho mẹ và em trai. Còn về phần ba người chúng tôi thì sẽ tiếp tục bàn tính công việc còn đang dang dở.

Thầy Hữu kéo một hơi thuốc lào thật dài, tiếng ống điếu vang lên giòn giã hòa cùng cái làn khói mờ ảo tựa hồ như bức họa hình trông thật thi vị. Đoạn thầy Hữu nói,

-Tử Thanh, ta vừa suy nghĩ về lời nói của cậu, quả thật là có nhiều điều uẩn khúc ở đây. Tam niên xuất thế, ta đã tìm được hai, nếu như có người khác muốn xen vào để cản trở thì chắc chắn chúng sẽ không nhắm đến cậu. Vậy thử nghĩ xem, ai sẽ là mục tiêu thích hợp?

Tử Thanh không chần trừ liền đáp ngay,

-Hẳn là Quang và người thứ ba, họ không có khả năng để tự bảo vệ cho mình khỏi những thứ vô hình và dị hoặc. Hơn nữa, nay Quang đã ở đây theo sự chỉ điểm của gia tiên, chắc chắn rằng người còn lại sẽ phải nằm trong vòng nguy hiểm của kẻ địch.

Thầy hữu nghe vậy thì đắc chí, hẳn là hai người này đang có cùng quan điểm với nhau. Thầy Hữu tiếp,

-Đúng vậy, việc âm phần nhà Quang trong thời gian qua có nhiều biến động chắc hẳn cũng không phải là do sự tình cờ, có lẽ chúng ta đang phải đối mặt với một thế lực khác, không chỉ đơn giản là ma quỷ trong vạn vong trận trên đất Bạch Hạc.

Những gì mà thầy Hữu vừa nói hoàn toàn trùng khớp với lời căn dặn của anh Đại. Thấy lạ, tôi bèn lên tiếng xen vào,

-Thầy Hữu, ban nãy anh Đại cũng nói với cháu rằng có kẻ đang đứng đằng sau giật giây mọi chuyện. Nhưng bản thân hắn lại chưa hề xuất đầu lộ diện, ngay cả anh Đại cũng không thể lần ra được tung tích của hắn. Lẽ nào đây chính là thế lực mà thầy muốn nhắc đến?

Thầy Hữu tỏ rõ là sự bất ngờ, điều này vô tình khiến cho không khí của cuộc nói chuyện trở nên căng thẳng,

-Không sai, đây chính là điều mà ta lo ngại nhất. Người này quỷ kế đa đoan, chúng ta ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, dù cho lòng có muốn nhưng cũng không thể làm gì được hắn.

Tử Thanh giọng gấp gáp, hình như cậu ta vừa nghĩ ra điều gì đó,

-Nếu như người còn lại trong tam niên xuất thế là thằng Đoan hoặc Thuận thì hoàn toàn có thể kết luận rằng kẻ đứng sau những dị tượng nhà Quang và ngải hận chính là một. Và đã là một thì quả thật không khó để tìm ra.

Thầy Hữu vội vã hối thúc,

-Bằng cách nào?

Không gian tuyệt nhiên im bặt, tất thảy đều đang chông chờ vào kế sách của Tử Thanh.

-Vừa rồi há chẳng phải là thằng Thuận nói rằng gói bưu phẩm được chuyển đến nhà nó có ghi rõ ràng địa chỉ của người gửi hay sao. Chúng ta cứ theo manh mối đó thì kiểu gì cũng sẽ lần ra được, còn không thì chắc phải đợi đến khi mọi chuyện hạ màn.

Thế là đã rõ, hóa ra mọi chuyện từ đầu tới giờ mới chỉ là sự tiền đề cho trận vạn vong trên đất Bạch Hạc. Nhưng để mà nói, mọi thứ tính cho tới thời điểm hiện tại cũng đã đủ nguy hiểm và quỷ dị lắm rồi. Nếu như bắt buộc phải đi tiếp trên con đường này thì chưa biết chừng có thể sẽ vong mạng bất kỳ lúc nào, tôi trộm nghĩ.

-Lúc này tạm gác chuyện tam niên xuất thế sang một bên, trước mắt phải tìm cách cứu cái Trà và thằng Đoan đã. Việc sử dụng âm khí của Đại nay đã không còn khả thi, nếu như không tìm được cách khác, e rằng tính mạng của mẹ con nhà cái Trà sẽ bị đe dọa, thậm chí kể cả là vong nữ cũng khó lòng mà thoát khỏi được tai kiếp này.

Ban đầu, thầy Hữu chỉ tìm được ra một cách duy nhất để hóa giải ngải hận, nay mọi sự đã đổ bể. Thiết nghĩ, muốn tìm ra biện pháp khác thì không thể chỉ trong ngày một ngày hai. Đoạn thầy Hữu từ từ nói,

-Tương truyền rằng vào thời nhà Trần, giặc Nguyên do Phạm Nhan làm tiên phong đã dùng tà thuật năm lần bảy lượt đánh bại quân ta.Tên này mặt chuột tai dơi, tinh thông kiếm pháp lại biết xảo thuật ẩn thân. Ngay cả đến hai vị danh tướng như Phạm Ngũ Lão và Nguyễn Chế Nghĩa cũng không thể cản trở được hắn. Hưng Đạo Đại Vương hay tin thì cho lập trận cửu cung bát quái, chia quân lộ ra thành tám hướng, mỗi hướng được ký hiệu bằng một sắc cờ khác nhau, chính giữa dùng thần kiếm để trấn linh. Phạm Nhan trận đó thảm bại, phải dùng đến phép độn thổ để thoát thân. Sau này, khi y bị bắt sống, Hưng Đạo Đại Vương cho con mình là Trần Quốc Nghiễn điệu y về quê mẹ ở làng An Bài để hành hình. Nhưng kỳ lạ, Phạm Nhan sau khi bị chặt đầu thì chỉ trong chốc lát là trên thân hình của hắn lại mọc ra một cái đầu mới, Quốc Nghiễn Vương Tử bẩm lên cha thì Hưng Đạo Đại Vương nổi giận, thân chinh cầm thần kiếm đến tận nơi để xử tội Phạm Nhan. Sau này, khi Phạm Nhan chết đi thì hóa quỷ, hắn chuyên chọc gẹo phụ nữ, đặc biệt là mấy người đang mang bầu. Hưng Đạo Đại Vương cho người chuẩn y kích cỡ của thanh thần kiếm mà đúc ra làm tám bản, cứ hễ gia đình nào mà có con bị trúng tà Phạm Nhan thì sẽ được mượn kiếm đem về để giải trừ tai ách. Trong giới huyền học đất Bắc, người ta còn kháo nhau rằng, mấy thanh kiếm đó không chỉ đơn giản là dùng để trị tà, mà nó còn có công hiệu phá chú hủy linh của các loại thuật bùa ngải quỷ.

Tử Thanh nghe đến đây thì sốt sắng, cậu ta liền hỏi ngay chứ không để thầy Hữu ngớt lời,

-Trần Triều cách đây đến cả vài trăm năm, giờ biết ở đâu mà tìm được thanh kiếm như trong câu chuyện của thầy kể.

Thầy Hữu phá lên cười, tràng cười nghe thực đắc chí lắm,

-Đúng là duyên nghiệp, ông trời dường như luôn có sự định sẵn cho mỗi kiếp người. Số là ta có giao hảo với một người bạn ở vùng Nam Định, người này thuộc dòng nội tộc của nhà Trần. Cha truyền con nối đã nhiều đời, nhà này có vật trấn gia chi bảo chính là một trong tám thanh kiếm được đúc đúng khuôn của thần khí năm xưa. Có lần, ta và người đó cao hứng xem số cho nhau, người đó tinh thông về bát quái và tứ trụ. Khi vừa xem qua lá số của ta, y đã nói ngay rằng hơn hai mươi năm sau ắt sẽ có lần gặp lại để thương thảo việc đại sự. Ta cố gặng hỏi nhưng y không nói là việc gì, lâu dần ta tưởng chừng như đã quên đi việc này. Ai ngờ đâu, sau ngần ấy năm, bây giờ lại có dịp để kiểm chứng lời nói của cố hảo.

Nói như vậy thì vẫn còn một tia hy vọng, vốn dĩ trong chuyện này thì chẳng ai có thể đoán biết được trước kết quả. Nhưng cũng may, trời không tuyệt đường sống của người tốt. Họa chăng, đây cũng chỉ là một vận hạn trong cuộc đời, tai qua nạn khỏi được hay không thì còn phải dựa vào phúc phần của mỗi người.

-Đêm dài thì lắm mộng, xem chừng thì lúc này sức khỏe của hai mẹ con nhà cô Trà đang yếu dần đi. Thầy Hữu, khi nào thì chúng ta có thể khởi hành được.

Dường như, Tử Thanh không còn muốn để cho câu chuyện này phải kéo dài thêm, cậu ta liên tục hối thúc thầy Hữu cho những hành động kế tiếp. Ngược lại, thầy Hữu thì luôn tỏ ra bình tĩnh trong mọi đường đi nước bước. Đoạn thầy Hữu nói,

-Không nên gấp gáp, muốn đến đó cũng đơn giản, cố hữu gặp nhau thì thực không khó. Nhưng phải tính toán cho kỹ, ta nghe đồn rằng để mượn được thanh kiếm thì phải là người mang mạng chính âm, dương khí kém thịnh, võ thuật cao minh. Bằng không thì khi chạm vào thanh kiếm là toàn thân sẽ trở nên cuồng loạn, hành động nhất thời không thể kiểm soát. Lần này vì việc có liên quan trực tiếp tới nhà cái Trà, ta muốn một trong ba mẹ con nó sẽ phải có mặt để thử kiếm.

Thầy Hữu nhấp ngụm nước rồi lại tiếp,

-Ta tính như này, mấy cậu xem có được không. Tử Thanh tuy là người mạng chính âm chính dương, nhưng bản thân vì biết thuật đạo nên phải ở lại để canh chừng cho mẹ con nhà cái Trà, phòng khi có biến xảy ra thì còn xoay sở được. Còn ta và thằng Quang sẽ lên đường đi thỉnh thần binh. Thêm nữa, thằng Thuận khí sắc đã ổn định trở lại. Hơn nữa, nó còn là con cả trong gia đình nhà cái Trà, nó cũng sẽ phải đi.

Thầy Hữu nói xong thì liền gọi anh Thuận ra bên ngoài để hỏi chuyện. Bấy giờ, tôi mới để ý kĩ tướng mạo của người thanh niên này. Nhìn cách ăn vận của anh ta thì chắc hẳn cũng không phải là người được sống trong nhung lụa. Ngũ quan của người này có sự cân xứng, thân dài vai rộng, lông mày xoắn lên tạo thành dữ tướng, khí sắc toát ra vẻ nhanh nhậy và uy nghi. Nếu nhìn qua thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng đây là bậc võ phu trượng nghĩa.

-Mai cậu đi với ta, việc này sẽ ảnh hưởng tới sự an nguy của mẹ và em cậu. Liệu cậu có sẵn sàng bước vào gian khổ hay không?

Anh Thuận không để mấy người chúng tôi phải chờ lâu, đoạn quỳ rạp xuống dưới đất mà thành thật,

-Mong thầy cố gắng tìm cách cứu chữa cho mẹ và em cháu, cháu tuy tuổi còn thanh niên, nhưng gian khó bằng mấy cháu cũng chịu, chỉ cần mẹ và em cháu được bình an thì thân này có chết cũng không từ.

Anh Thuận thi hành đại lễ khiến cho mấy người chúng tôi phải cảm động. Thoáng chốc, tôi nhớ tới mẹ mình, không biết tình hình ở nhà lúc này ra sao. Lần này xuôi đường về Nam Định nếu có cơ hội chắc chắn phải ghé qua nhà để thăm mẹ.

-Thuận đọc cho ta ngày tháng năm sinh và giờ sinh của cậu, nếu như nhớ được của cả thằng Đoan nữa thì tốt.

Anh Thuận theo lời thầy Hữu thì liền đọc một lượt ngày tháng năm sinh của mình và em trai. Tuy rằng giọng nói còn có đôi phần ngắt ngứ, nhưng xem ra thì những thông tin này thật khó lòng mà sai được. Thầy Hữu và Tử Thanh sau khi nghe xong thì nhìn nhau thất sắc, hai người này tỏ rõ là sự lo lắng, phần về Tử Thanh thì liên tục dùng tay bấm độn, miệng lẩm bẩm tính toán không ngừng. Chẳng ai có thể rõ được là lúc đấy cậu ta đang làm gì. Nhưng tuyệt nhiên, tất thẩy chúng tôi không tài nào có thể rời mắt được trước hành động của cậu ta...

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Trùng phùng cố hảo

Tử Thanh bấm độn được một hồi thì dừng lại, hai tay cậu ta rung lên bần bật như thể đang lo sợ điều gì đó. Đoạn lắp bắp quay sang nói với thầy Hữu,

-Nội trong vòng một tháng chắc chắn người này sẽ gặp họa diệt thân.

Anh Thuận nghe thấy thế thì chỉ cười trừ, có cảm giác như bản thân của anh ta vốn dĩ đã không hề quan trọng đến chuyện sinh tử. Lấy làm lạ, thầy Hữu bèn hỏi,

-Sống chết ắt do trời định, nhưng nếu như bản thân biết đường lo liệu thì âu cũng có thể từ hung mà hóa thành cát. Lẽ nào cậu không sợ chết?

Xem ra thì anh Thuận vẫn dửng dưng lắm, anh ta đối đáp với thầy Hữu liền lúc mà không cần phải suy nghĩ,

-Cháu vào sinh ra tử đã nhiều phen, chuyện sống chết từ lâu đã được bản thân xem nhẹ. Nếu như họa sát thân lần này có thể đổi lại được bằng mạng sống của mẹ và em trai thì Thuận đây quyết không từ nan.

Lời nói của anh Thuận thực là khẳng khái, con người này xem ra rất trọng tình nghĩa. Ngay cả thầy Hữu ở phía kế bên cũng không thể giấu đi được sự thán phục. Mấy người chúng tôi nói chuyện qua lại thêm được tuần trà thì thầy Hữu liền giục tôi và anh Thuận đi nghỉ. Còn về phần thầy Hữu cùng Tử Thanh thì sẽ chia nhau ra để cảnh giới cho tới sáng.

Đặt lưng lên tấm phản lạnh ngắt, tôi trằn chọc suy nghĩ mãi mà không ngủ được. Thấy tôi có vẻ như đang cùng cảnh ngộ, anh Thuận liền quay sang bắt chuyện,

-Này, anh hỏi thật chú, chú có sợ chết không?

Quái thật, tôi cứ nghĩ rằng anh Thuận sẽ phải hỏi han về lai lịch của mình, ai ngờ anh ta lại hỏi tôi cái câu mà chính thầy Hữu vừa nói. Định bụng sẽ trả lời anh Thuận một cách trang trọng, nhưng xem ra câu hỏi của anh ta đang muốn nhắm đến một mục đích khác. Nghĩ vậy, tôi nói ngay,

-Em có chứ, chết thì có ai là không sợ.

Anh Thuận giọng tếu táo,

-Chú nói thế nào ấy, anh có sợ đâu mà chú bảo ai cũng sợ.

Tưởng chừng như anh Thuận muốn pha trò để cho hai người dễ ngủ, nhưng thực tình thì lại không phải. Anh Thuận tiếp,

-Từ ngày anh sinh ra cho đến bây giờ, cứ hễ đến tháng tám âm là đêm nào anh cũng mơ có người gọi về trời. Tuy chiêm bao nhưng mà nó thật lắm chú ạ, lâu dần nên đâm ra thành quen, cứ nghĩ đến khi chết là mình sẽ được về trời nên anh đếch sợ.

Càng nói thì tôi lại càng cảm thấy hiếu kỳ về giấc mơ của anh Thuận. Được đà, tôi hỏi kỹ,

-Thế cụ thể là anh mơ thấy cái gì, nói qua loa như thế thì làm sao mà em hiểu rõ được?

Anh Thuận chậm rãi kể,

-Anh đầu đất óc trâu, làm việc chân tay thì còn dễ chứ chú bảo anh kể thì đúng là đánh đố anh. Nhưng mà thôi, nhân cái lúc khó ngủ này thì anh cũng sẽ cố gắng để mà hầu chuyện chú. Số là như này, cứ vào tháng tám âm hàng năm, từ ngày mùng một cho đến cuối tháng, đêm nào cũng có ông tướng thân mang giáp phục tay cầm kỳ lệnh xuất hiện trong giấc mơ của anh. Chưa kể là đằng sau vị tướng này còn dẫn theo đến cả vài chục nhân mạng, nhìn ai nấy cũng đều tràn đầy là nhuệ khí, thực là oai dũng lắm. Ban đầu, vị danh tướng này sẽ đọc một bản quân lệnh trạng, sau đó thì đưa cả bảo kiếm và quân lệnh trạng cho người tùy tùng ở phía kế bên. Người này nghiêm trang tiến tới đặt lên tay anh rồi căn dặn kỹ lưỡng. Vì là sự việc xảy ra trong suốt nhiều năm, lặp đi lặp lại nên những gì mà người tùy tùng đó nói anh còn nhớ kỹ lắm.

Tôi thúc giục,

-Người tùy tùng nói gì hả anh?

Anh Thuận bình tĩnh kể tiếp, xem ra thì người này không hề kém cỏi về mặt câu từ, chỉ có điều là bản thân anh ta chất phát không muốn khoe mẽ nên mới tự nhận là đầu đất óc trâu vậy thôi.

-Lời căn dặn trầm bổng tựa như là lời ca tiếng nhạc vậy chú ạ, anh nhớ là như này. "Quân lệnh thiết luật như sơn, lênh đênh biển tháp báo ơn thần phù. Trao kiếm chọn bậc trượng phu, vinh quy áo gấm về tu cửa thần".

Nghe đến đây thì mắt tôi dần trùng xuống, cơn buồn ngủ ập đến một cách dữ dội. Tiếng nói của anh Thuận ở phía kế bên chỉ còn thoang thoảng. Dần dà, tôi chìm vào sự vô định của tâm hồn. Giữa cái không gian mờ ảo chẳng rõ là hư hay thực, tôi thấy trước mặt là hình ảnh của mấy chiếc quan tài đã có phần mục rữa. Lấy làm lạ, tôi cố tình tiến lại gần để quan sát cho tường tận. Qua lăng kính chỉ lớn chừng cỡ hai bàn tay trên nắp quan, tôi cả kinh khi tận mắt chứng kiến thấy thân xác của mình đang nằm yên vị trong chiếc quan tài. Bất giác, tôi thấy hình như có tiếng khóc từ xa đương vọng lại. Tiếng khóc đó thực là ai oán lắm, nó vô tình khơi dậy là sự đồng cảm từ tận sâu trong đáy lòng của con người. Cứ thế, nó cuốn đi tất cả, khi chỉ còn lại là một màu đen tịch mịch...

-Dậy đi cu, dậy nhanh, dậy còn về Nam Định ăn phở.

Giọng nói của anh Thuận làm tôi giật mình, trời lúc này đã tờ mờ sáng. Mấy người đi chợ huyện túu tít gọi nhau ở phía bên ngoài làm bừng tỉnh cả một vùng thôn quê nhỏ bé.

-Nhanh lên, dậy chuẩn bị đồ đạc còn đi thôi, mọi người chờ mỗi chú thôi đấy.

Anh Thuận hối thúc, anh ta cứ đi ra đi vào liên tục như thể là đang vội vã lắm. Cực chẳng đã, tôi đành lồm cồm bò xuống dưới phản, thầy Hữu và Tử Thanh ở gian ngoài thì vẫn rôm rả nói chuyện, hai người này hình như không hề biết đến mệt mỏi. Thấy bộ dạng thất thiểu của tôi, thầy Hữu liền nói ngay,

-Chuẩn bị đồ đạc đi rồi ta lên đường.

Tôi nhanh chóng hoàn thành phần việc cá nhân của mình rồi cùng thầy Hữu ra xe. Duy chỉ có anh Thuận là còn cố nán lại để trò chuyện với Tử Thanh thêm chốc lát. Nhìn khẩu hình của anh Thuận thì việc này có vẻ như là quan trọng lắm. Kể ra thì cũng thật là khó xử cho anh Thuận, mẹ già và em nhỏ nay còn đang trong cơn bạo bệnh, ấy vậy mà bản thân đã phải đi xa, thử hỏi có mấy ai là không lo lắng cho được?

Chúng tôi đến một làng chài nhỏ thuộc xã Hải Triều, huyện Hải Hậu. Dọc đường đi, anh Thuận chỉ đưa ánh mắt rầu rĩ ra bên ngoài chứ tuyệt nhiên không hề đả động gì đến hành trình phía trước. Còn về phần tôi, giường như cái thứ cảnh sắc nơi đất biển đang khiến cho nhãn quan của tôi trở nên đầy thi vị. Có thể, nó là sự đắm mình vào những cơn sóng lên xuống một cách bất định ở nơi cửa bể. Hay đơn giản hơn, nó là những ngọn gió mang theo hương vị của đại dương vào tận sâu bên trong đất liền, e ấp lên da thịt của con người rồi rời đi một cách nhanh chóng.

-Các bác làm ơn cho hỏi đường vào nhà của thầy Hải, người gốc làng này, hai mươi năm trước đây đã từng hành nghề thầy pháp.

Thầy Hữu dò hỏi thông tin của người cố hảo trong vô vọng. Anh Thuận thấy thế thì lại càng sốt sắng. Bấy giờ, thầy Hữu liền đề nghị chúng tôi tỏa ra đi tìm cho dễ bề thuận tiện. Tôi cùng anh Thuận là một tốp, đi vào làng trong. Còn thầy Hữu và bác tài sẽ dọc theo cửa bể để mà thăm hỏi. Tất cả hẹn nhau ở đầu thôn vào đúng chính Ngọ.

-Chú có nghĩ rằng thầy Hữu nhầm lẫn địa chỉ không?

Anh Thuận hỏi tôi khi cả hai đương vật vờ trên con đường làng. Cực chẳng đã, tôi đành xuôi theo ý kiến của anh ta vài câu cho đỡ buồn mồm. Chừng mươi phút, anh Thuận bất ngờ cắt ngang câu chuyện. Anh ta liền gọi với lên phía trên,

-Bà, bà ơi, bà cho cháu hỏi thăm với ạ.

Trước mặt chúng tôi là một bà lão có nhân diện đôn hậu. Nghe tiếng anh Thuận gọi gấp thì bà lão mới giật mình. Anh Thuận mau miệng,

-Mong bà giúp cho, hai đứa cháu đang tìm địa chỉ của một người tên Hải. Hơn hai mươi năm trước đây từng hành nghề thầy pháp ở vùng này.

Bà lão do dự một hồi rồi đáp,

-Già ở cái làng này từ thời cụ cố, đúng là hai mươi năm trước đã từng có một người tên Hải hành nghề thầy pháp. Nhưng đó chỉ là câu chuyện của quá khứ, còn hiện tại, ông ta không hành nghề nữa. Nghe đâu là do bị thánh quở nên thân bại danh liệt. Nhà ông ta ở cuối cái ngõ trước mặt, căn nhà hai gian màu nâu đất đấy.

Tôi cùng anh Thuận liền theo sự chỉ dẫn của bà lão mà tìm đến căn nhà ở cuối hẻm. Cái cảnh sắc cô quạnh của không gian phía trước thực khiến cho con người ta phải lạnh người. Chợt, từ bên trong gian nhà vách đất, có cậu bé lon ton chạy ra hướng cổng, khuôn mặt của cậu bé này lầm lì một cách lạ thường.

-Thầy tôi có lời mời bốn người vào chơi, xin cứ tự nhiên, không cần phải câu nệ phép tắc.

Quái lạ, ở đây có mỗi tôi với anh Thuận, ngoài ra đâu còn có thêm ai khác, sao thằng bé lại nói là bốn người. Tôi toan lên tiếng hỏi cho rõ ràng sự tình thì

anh Thuận lập tức gàn lại. Anh ta cứ thế khảng khái bước vào bên trong và coi như không hề có sự xuất hiện của thằng bé vừa rồi.

-Mấy người ngồi chơi đợi tôi đi pha nước, thầy tôi ở gian bên còn đang bận công chuyện, lát nữa sẽ qua tiếp lời với mấy người.

Tôi cùng anh Thuận yên vị trên bộ trường kỉ. Nhìn cái cách bài trí cường điệu ở đây thực dễ khiến cho con người ta cảm thấy huyễn hoặc. Giữa cái nơi đường cùng ngõ hẻm, tự nhiên lại xuất hiện hai gian nhà vách đất. Trong gian nhà lại đặt bàn thờ son son thếp vàng, chưa kể đến là những vật phẩm khí giới như đao kiếm treo đầy ở hai bên tường, chẳng phải là kỳ lạ hay sao?

-Anh nghĩ ông này không phải là thầy bói đâu, có khi là đồ tể cũng nên.

Anh Thuận đắc chí, vừa nói vừa cười tủm tỉm. Chợt, cậu bé ban nãy lại xuất hiện, cậu ta rót nước mời hai người chúng tôi xong xuôi đấy rồi mới đưa lời. Cung cách lịch thiệp thực chẳng giống với một đứa trẻ,

-Gần đến chính ngọ rồi mà mới chỉ có hai người. Thầy tôi dặn là có bốn cơ, khéo khi hai anh phải ngồi đây chờ thêm lúc nữa để tôi đi hỏi lại thầy.

Tôi với anh Thuận nhìn nhau khó hiểu, lẽ nào cậu bé này muốn đề cập tới cả thầy Hữu và bác tài. Nếu đúng như vậy thì sẽ là có bốn người.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Trần gia bảo vật

Bất giác, anh Thuận liền quay sang tôi, lời nói có đôi phần nghi ngại,

-Quang, chú có thấy các khí giới được treo trên tường ở đây có gì lạ không?

Anh Thuận trong lúc chờ đợi hẳn là đã phát hiện ra được điều gì đó ngờ vực. Con người này vỗn dĩ tỉ mỉ, lại sớm phải đi bôn ba tứ xứ, chắc chắn tầm hiểu biết của bản thân sẽ có phần hơn người. Lấy làm lạ, tôi bèn nói,

-Chắc chỉ là cách trang chí theo sở thích của gia chủ mà thôi, đâu có gì bất thường?

Anh Thuận xua tay, đoạn kéo tôi đến trước mấy bộ khí giới đang treo trên tường. Vừa quan sát, anh Thuận vừa nói,

-Nếu như để ý kĩ thì có thể thấy được các họa tiết trên những khí giới này đều được bắt nguồn từ thời nhà Trần. Từ khiên, kích, kiếm cho đến cung tên, tất thảy đều có xuất hiện những hoa văn trạm trổ mang dấu tích của Trần triều. Đây, chú xem, bao kiếm của các thời đại khác thường không được cường điệu hoa mỹ như này, nhưng với bao kiếm của thời Trần thì lại có sự tách biệt riêng. Nếu như là vỏ gỗ thì thường sẽ được trạm trổ thêm hình rộng phượng, các nét cong được vuốt cao và trải dài trên khắp vỏ kiếm. Những điều này âu cũng là chuyện thường tình, việc họa tiết trạm trổ trên các vật phẩm với mục đích trang trí thì đâu có gì lạ lẫm đối với những người sành sỏi. Anh Thuận giường như vẫn chưa được thỏa mãn sự hiếu kỳ nên mới nhấc hẳn thanh kiếm đương treo tường xuống để mà xem xét. Anh Thuận lẩm bẩm,

-Trên bức tường này thì tất cả đồ đạc khí giới đều là thật, duy chỉ có thanh kiếm này là giả. Chú thử nghĩ xem, phàm là những thứ đồ cổ có niên đại lên đến vài trăm năm, việc giữ nguyên bản hiện trạng so với ban đầu quả thực không thể. Nhưng thanh kiếm này thì lại khác, chuôi kiếm tuy đã được bào nhẵn nhụi nhưng khi cầm vào vẫn có độ bám và ăn tay. Điều này chứng tỏ rằng chuôi kiếm chắc chắn là đồ phục chế hoặc làm mới thì mới được như vậy. Chưa kể đến là lưỡi kiếm vẫn còn nguyên độ sáng và sắc bén, thực chẳng phải là đồ giả thì sao? Tuy nhiên, những điều này vốn dĩ không làm anh bận tâm nhiều, điều quan trọng ở đây chính là thanh kiếm này đặc biệt giống với thanh kiếm mà anh thường thấy trong giấc mơ của mình vào tháng tám âm lịch.

Anh Thuận nói đến đây thì ngưng lại, bên ngoài chợt có tiếng gọi nhau nháo nhác. Thấy vậy, anh Thuận liền ra dấu cho tôi trở lại vị trí ban đầu. Hai anh em ngồi chờ được chừng mươi phút thì có mấy người lạ mặt xuất hiện, một trong số đó tự xưng là thầy Hải. Người này tướng mạo bất phàm, lông mày vểnh ngược, mắt mang hình yến, âm sắc giọng nói trung bậc dễ nghe, tuy rằng cao tuổi nhưng vẫn giữ được cái khí sắc tươi nhuận, quả thực là hiếm gặp.

-Ngoài thầy Hải ra thì hai người còn lại chắc chắn là người Hoa, không phải là người gốc Việt.

Anh Thuận kéo áo nói nhỏ vào tai tôi để giữ lễ. Sau mấy phút chào hỏi làm quen thì thầy Hải mới bắt đầu lên tiếng hòng chủ trì đại sự,

-Hôm nay đến đây có bốn người, hai người từ Thiểm Tây Trung Quốc, hai người từ vùng địa linh nhân kiệt, mục đích đều muốn được thỉnh thần kiếm về để trị bệnh. Hải tôi tuy không có báu vật hay kỹ nghệ biệt tài nào, nhưng nếu như các vị đã có thành ý thì tôi cũng xin nói luôn. Trấn gia chi bảo nhà họ Trần có một thanh thần kiếm của Hưng Đạo Đại Vương Thượng Thượng Đẳng Trần Quốc Tuấn truyền lại, kiếm này tuy chỉ là bản chuẩn y so với thanh thần kiếm trong huyền tích. Nhưng xét về độ công hiệu thì thật sự là kì diệu khôn cùng. Chỉ tiếc một điều rằng kiếm này lại kén người dùng, phàm là kẻ hạ nhân khi cầm kiếm lên lập tức hộc máu mà chết. Chỉ có những người mệnh khí chính âm, thân mang thủ dụ của phật thánh thì mới hy vọng điều khiển được thần uy trong kiếm. Ta mạn phép xin hỏi ở đây có ai dám đứng ra thử kiếm?

-Ta

Một trong số hai người lạ mặt ở phía đối diện liền nhanh nhảu. Anh Thuận thất thế thì tỏ rõ là sự lo lắng, hai tay nắm chặt lấy cạnh bàn để chờ phản ứng tiếp theo của thầy Hải. Lúc này, khi đã xác định được người thử kiếm, thầy Hải mới đánh tiếng cho đồng tử ở dưới nhà đem đồ đạc lên. Xong xuôi, thầy Hải bày biện bàn lễ ra giữa sân, đoạn trải một tấm chiếu cói lớn rồi gọi tất thầy chúng tôi ngồi quây lại theo tứ phương. Bấy giờ, thầy Hải đốt lấy một đạo bùa rồi hòa ngay vào nước, miệng lẩm bẩy mấy câu thổ ngữ, hai tay lúc đó đồng thời chắp lại đặt ngang trước ngực. Đoạn thầy Hải hô lớn,

-Ứng dĩ thiên thuận đầu dã lai, nhân vong tại xứ đầu quy hồi.

Thầy Hải hô xong thì lập tực ngồi bệt xuống đất, toàn thân rung lên bần bật trông thật dị hoặc. Bất giác, thầy Hải trợn mắt rồi quay lại phía sau, nhìn mấy người chúng tôi mà quát lớn,

-Ta tuần sai vương lãm chính quản Trần gia đời thứ chín Trần Lâm, kẻ nào to gan bạo thế dám triệu ta lên đây giữa dòng nhật nguyệt?

Cậu đồng tử thấy vậy thì liên nhanh tay rót rượu dâng lên vị tuần sai, lời nói cung kính hệt như là kẻ hầu người hạ của các vị quan lại thời xưa,

-Kính bẩm ông, sư phụ con là Trần Bắc Hải sinh sống tại đất Nam Việt. Nay vì chuyện thần kiếm năm xưa mà mạn phép xin triệu thỉnh ông lên đây để ông sang tai lai lời cho chúng con được biết đường biết lối, biết người biết ta.

Vị quan tuần sai nghe xong thì liền phá lên cười, âm sắc vang vọng đi bốn bề nghe thực là bề thế lắm,

-Thần kiếm đến cả trăm năm nay chưa có ai sử dụng được, nay chẳng lẽ có cao nhận ở đây muốn được thỉnh độ. Ta chuẩn y cho sở nguyện của các ngươi. Nếu như có mệnh hệ gì tới bản thân của người thỉnh kiếm thì ta đây cũng sẽ không thể can dự, đây là âm luật.

Nói rồi vị quan tuần sai liền ra giấu cho cậu đồng tử. Hiểu ý, cậu bé này lập tức tiến đến bàn lễ cầm lấy mấy tờ giấy trắng mà đưa cho bốn người chúng tôi. Cậu ta dặn chúng tôi tự cắn máu ở ngón tai cái rồi điểm chỉ vào góc cuối của tờ giấy. Ban đầu, tôi và anh Thuận còn e ngại, nhưng vì thấy hai người lạ mặt ở phía đối diện hành sự mau lẹ nên thành ra cũng bị kích động. Cực chẳng đã, anh Thuận liền bứt máu điểm chỉ, tôi cũng theo thế mà làm ngay. Thấy mọi việc đã được an bài thì cậu đồng tử mới thu lại bốn tờ giấy rồi khép nép dâng lên cho vị tuần sai,

-Cung nghênh tiên thánh Công Đồng Tử Phủ, Trần Triều Tôn Quan, Thượng Thượng Đẳng Thần. Họ Trần con là Trần Lâm xin được kiến thỉnh nạp âm, cường hóa thân lực, thỉnh nộ thần kiếm.

Vị tuần sai nói xong thì liền đốt mấy tờ giấy trắng mà tung ra phía sau. Ngọn lửa bốc lên nghùn ngụt dưới sắc xanh dương trông thật linh dị. Đoạn ông ta đứng lên châm lấy hai cây nhang rồi điểm hai đầu nhang vào lòng bàn tay của cậu tiểu đồng. Sau nghi thức đó thì vị tuần sai dơ tay chỉ vào phía bên trong gian của gian nhà. Hiểu ý, cậu tiểu đồng chắp tay cúi lạy rồi lập tức nhanh nhẹn đi vào trong. Chừng mươi phút sau thì cậu ta trở ra và mang theo một hộp gỗ được chạm khắc hoa văn trông thực bắt mắt. Vị tuần sai cầm lấy chiếc hộp gỗ đặt lên đùi rồi vỗ mạnh ba cái vào bề mặt của hộp. Lúc này, cậu tiểu đồng mới đánh mắt sang phía hai người lạ mặt mà rằng,

-Người muốn thử kiếm xin bước tới khấu tạ.

Một trong hai người lạ mặt bước tới, đoạn hành đại lễ trước mặt vị tuần sai rồi liền đỡ lấy chiếc hộp gỗ một cách cẩn trọng. Khuôn mặt lộ rõ là vẻ đắc chí đến tột cùng. Người này từ từ mở khóa hộp gỗ, tôi và anh Thuận ở phía sau quan sát thì thoạt nhiên thấy có sự bất thường. Thứ mà người thanh niên kia lấy ra từ hộp gỗ quả không nằm ngoài dự đoán của chúng tôi, chính là một thanh bảo kiếm. Nhưng điều đặc biệt là thanh bảo kiếm này hoàn toàn giống với thanh kiếm treo tường mà ban nãy tôi cùng với anh Thuận đã xem qua ở bên trong. Người thanh niên này cầm kiếm lên thì lập tức phóng ra giữa sân, anh ta múa mấy đường kiếm uyển chuyển tựa như là bậc võ phu. Chỉ trong nháy mắt mà chiêu thức đã thay đổi linh hoạt khiến cho những người có mặt ở đó lúc bấy giờ thực sự kinh ngạc.

-Hảo kinh khí

Người này nói xong thì chỉ thẳng mũi kiếm lên trời mà cười sang sảng. Thiên tượng lúc này cũng bất ngờ xuất hiện dị biến. Thoạt nhiên, giữa nền trời thăm thẳm trải dài cho đến muôn trùng, tiếng sấm dị hoặc bất chợt nổi lên một cách hùng đồ, cái thứ thanh âm hung bạo ấy dội thẳng về chính giữa nơi mà chúng tôi đương thực hiện nghi lễ thỉnh kiếm. Vị tuần sai ngước mắt lên trời, hai tay duỗi thẳng ra phía trước rồi hô vang,

-Kiếm thần chọn anh hào, xa giá hồi thành.

Sau câu nói đó thì cơ thể của thầy Hải liền đổ ra phía sau, cậu tiểu đồng nhanh nhẹn đỡ lấy sư phụ của mình. Đoạn đánh tiếng cho anh Thuận nhờ đưa hộ cốc nước có pha lẫn tro bùa mà thầy Hải đã đặt trên bàn trước khi hành sự. Cậu tiểu đồng mồi nước cho sư phụ của mình, chỉ thoáng chốc là thầy Hải đã tỉnh táo trở lại. Chúng tôi được thầy mời vào bên trong để bàn chuyện. Hai người lạ mặt viện cớ vì cứu người cấp rút nên muốn được cáo lui sớm, thái độ khác hẳn so với sự cầu thị khi mới đến. Thầy Hải giường như dự liệu được trước sự việc này nên mới đích thân tiễn hai người họ ra ngoài cửa, vừa đi thầy vừa căn dặn điều gì đó, có lẽ là muốn nói về cách dụng kiếm và hẹn ngày hoàn trả lại bảo vật.

-Này Quang, thanh kiếm treo ở trên tường ban nãy biến đi đâu mất rồi nhỉ?

Anh Thuận nói với tôi khi hai anh em vừa bước vào bên trong nhà. Tôi liền đưa mắt nhìn sang phía bên tường thì quả thật là không còn thấy thanh kiếm khi nãy. Bản thân tôi lúc này chợt có sự luận đoán mơ hồ về tất cả mọi việc vừa xảy ra, nhưng có lẽ nhất thời không thể tìm ra được đáp án phù hợp cho những suy nghĩ của mình. Tôi quay sang anh Thuận bày tỏ,

-Anh Thuận, có khi nào thanh kiếm vừa trao cho hai người ban nãy là kiếm giả hay không?

Anh Thuận nhấp ngụm trà đặc quánh, khuôn mặt nhăn nhúm lại vì sự hồ nghi. Cả không gian lúc này chỉ còn thoang thoảng là mùi hương trầm lờ đờ trong căn phòng, mọi thứ tuyệt nhiên im lặng chẳng khác nào muốn con người ta phải dằn vặt chính cái suy nghĩ của mình. Chợt, thầy Hải bước vào, một tay chống nạng, một tay đưa ra tỏ ý giao thiệp,

-Không ngờ thầy Hữu lại có hai hiền điệp tài trí đến vậy, mọi thứ các cậu thấy từ lúc bước vào đây cho đến hiện tại đều là giả. Trừ ta và cậu học trò thì là người thật, bằng xương bằng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Trùng phùng cố hảo, tiếp

Thầy Hải xem điệu bộ bất ngờ của chúng tôi thì lại càng cao hứng, đoạn với tay lấy cái điếu cày dựng ở dưới gầm ghế rồi tỉ mẩn châm một bi thuốc lào trông thật điệu nghệ. Ngay sau khi cái thứ âm thanh ròn tan, dồn dập của ống điếu vang lên thì thầy Hải liền tựa mình vào thành ghế, khuôn mặt bất thần phải độ vài phút rồi mới nói được lên lời,

-Hai cậu đừng lấy làm lạ, việc các đồ vật trong nhà tôi thật giả bất phân âu cũng chỉ là để che mắt thiên hạ. Nếu như chẳng may có để lộ thông tin về thần kiếm Trần triều thì chắc chắn bản thân sẽ phải đối mặt với những mầm mống tai họa. Hai cậu ngày hôm nay đến đây xin thỉnh kiếm, điều này ta đã đoán biết từ hơn hai mươi năm về trước, giờ này chỉ cần chờ thầy Hữu đến đây để nhận mặt, mọi chuyện ta sẽ tự có cách an bài.

Anh Thuận nôn nóng ngắt lời, dường như bản thân của anh ta không hề muốn mọi thứ bị đình trệ,

-Thưa thầy, chúng tôi quả thật là có mối quan hệ với thầy Hữu. Nhưng vừa rồi, há chẳng phải thần kiếm đã bị hai người Thiểm Tây đem đi hay sao? Lẽ nào có điều gì uẩn khúc ở đây?

Giữa gian nhà vách đất rộng chừng vài chục mét, tôi và anh Thuận không dấu đi khỏi là sự hiếu kỳ trước những lời nói của thầy Hải. Bốn bề lúc này từ từ đổi sang một màu xám lạnh đến hiu hắt. Bên ngoài, hắc vân kéo về cuồn cuộn che phủ đi là ánh nhật quang, giông tố bất chợt nổi lên tựa hồ như sự kiêu hùng của đất mẹ. Từng cơn cuồng phong dữ dội gào thét ở cửa bể thực khiến cho con người ta phải thêm phần kinh sợ. Thầy Hải xem tiết trời thì mới lắc đầu nói,

-Xem ra thì không thể chờ đợi được đến lúc vị cố hữu đến đây để bàn bạc, chi bằng ta cứ tin tưởng hai cậu lần này. Mong rằng ông trời có mắt, không để ta phải hối hận.

Thầy Hải nói rồi lập tức cho gọi cậu tiểu đồng lên gian chính. Cậu ta một tay cầm hai chiếc đèn cầy, một tay nắm chặt lấy tấm vải nâu đã xin mẩu. Khi cậu ta vừa bước vào đến bậc thềm, thầy Hải đã ra đón lấy mấy món đồ rồi lại cho cậu ta lui xuống dưới. Dường như câu chuyện mà thầy Hải sắp nói tới đây sẽ mang tính cơ mật, không tiện để cho những người bên ngoài được biết đến.

-Như những gì mà hai cậu đã biết, thần kiếm của Trần gia có công dụng vô cùng kì diệu. Phàm là những chuyện trừ tà sát quỷ, hay trị bệnh cứu âm thì đều có thể linh ứng mà sử dụng được. Nếu như thần kiếm này để rơi vào tay của kẻ xấu thì hậu họa quả thật là khôn cùng. Ta sớm đã đoán biết sẽ có ngày hai người Thiểm Tây đến đây thể thỉnh kiếm, tuy rằng chưa biết rõ mục đích của họ định dùng bảo vật này vào việc gì. Nhưng suy xét một cách kĩ lưỡng thì chắc chắn không phải là sự tốt. Chính vì thế, ta đã có chuẩn bị sẵn một thanh kiếm giả mạo, mặc dù không giống được đến mười phần, nhưng với những người thợ tinh nghệ bậc nhất về rèn đúc và mài khắc, có lẽ âu cũng sẽ được đến bảy tám phần. Việc ta triệu thỉnh vong linh của vị tuần sai lên dương để thỉnh kiếm thực chất là giả mạo. Hành động đó chỉ khiến cho mọi cho sự có thêm phần thần bí hòng che mắt hai người kia. Còn thực hư về thần kiếm như nào thì phải nói thật với hai cậu rằng chính bản thân ta cũng chưa từng được trải qua về công dụng của nó. Kiếm này chọn người chứ người không thể chọn được kiếm. Hai cậu hôm nay đến đây là cái nhân duyên, phần cũng do sự sắp đặt của phật thánh, ta sẽ dốc sức chỉ điểm cho hai cậu về huyền cơ để thỉnh được bảo kiếm.

Thầy Hải nói đến đây thì liền tiến sang ban thờ lớn đặt ở phía bên tay trái. Đoạn châm nhang thắp đèn rồi đặt mấy vật phẩm mà cậu đồng tử vừa đưa cho lên khay thờ một cách cẩn thận. Xong xuôi, thầy Hải đứng khấn vái một lúc, khi thấy mọi sự đã yên thì thầy mới lấy từ trên ban xuống một chiếc đĩa nhỏ cùng hai đồng đài âm dương. Thầy Hải một mặt lẩm bẩm trong miệng mấy câu phồn ngữ, một mặt cẩn trọng reo đài xem quẻ. Nhưng hình như hành động của thầy Hải lúc này không hề được xuôi thuận. Trông sắc mặt thầy bấy giờ cũng đủ thấy được là sự lo lắng và bất ngờ đang hiện hữu.

-Kì lạ, nếu đã là cơ duyên thì tại sao ta xin đài âm dương đến ba lần mà vẫn không được. Hay bây giờ như này, nếu như đây là việc hệ trọng của hai cậu, thôi thì ta sẽ để hai cậu tự mình mà hành lễ trước phật thánh và gia tiên Trần họ. Hy vọng rằng sẽ được sự linh ứng. Còn không thì ta cũng đành lực bất tòng tâm.

Anh Thuận cùng tôi theo lời của thầy Hải mà đến trước ban thờ khấn bái. Về phần anh thuận thì có vẻ như thông thạo hơn trong chuyện thờ cúng, riêng tôi thì chỉ biết chắp tay mà thành tâm thỉnh cầu. Anh Thuận đoạn quỳ rạp xuống trước ban thờ, lời nói thực dễ khiến con người ta phải động lòng,

-Con xin dập đầu cúi lấy chư phật thập phương, chư tiên bát hải. Thuận con đầu còn xanh tuổi còn trẻ chưa thông hiểu về luật tiên phép thánh. Nay vì gia sự có tai ách mà phải đến xin thỉnh cầu chư vị tiên tổ của nhà họ Trần trợ duyên tiếp phúc. Nếu có sự sai xót nào mong các vị giơ cao đánh khẽ cho

Thuận con.

Dứt lời, anh Thuận liền dập đầu ba lạy ngay trước ban thờ của nhà thầy Hải. Nghi thức đại lễ như vậy chứng tỏ rằng con người này thật sự thành tâm kính cẩn trước thần quỷ và tiên gia Trần họ. Xong xuôi, thầy Hải dúi vào tay anh Thuận chiếc đĩa sứ và hai đồng đài âm dương. Hiểu ý, anh Thuận liền tung đài xin quẻ. Điều đáng nói ở đây là chỉ với một lần duy nhất mà anh Thuận đã ngay lập tức xin được đài nhất âm nhất dương. Đến người như thầy Hải cũng không thể giấu đi được sự kinh ngạc trước những gì mà anh Thuận vừa làm. Thầy Hải nói,

-Quả nhiên là thuận lý, tâm linh vốn dĩ là sự linh ứng của trời phật khi con người khởi tâm. Cậu này bản tính lương thiện, hành sự thuận lòng trời phật. Những người trẻ tuổi làm được như cậu thật là hiếm thấy.

Ba người chúng tôi sau đó trở lại bàn uống nước để tiếp tục bàn việc. Ngoài trời lúc này đã bắt đầu đổ mưa, sự dịu mát ở khí trời và tâm hồn của con người như đang được quyện vào làm một. Tiếng mưa vội vã càng thêm hối thúc sự nôn nóng của anh Thuận. Dẫu vậy, khuôn mặt anh ta lúc này phần nào đã bớt đi là những căng thẳng. Lời nói vừa rồi của thầy Hải chí ít cũng đã khiến cho anh Thuận được mở cờ trong bụng.

-Thật ra bản thân ta không phải là người trực tiếp quản giữ thần kiếm. Dòng dõi nhà Trần có một quy định rất rõ ràng về việc giữ kiếm và dụng kiếm. Ở đây ta có hai món vật dụng có thể chỉ đường giúp các cậu tìm ra được thần kiếm này. Hy vọng nó sẽ có ích cho hai người. Còn về việc nội tình tại sao nhà Trần lại có quy định như vậy thì xin hãy để cho cơ duyên giải mã. Đây âu cũng là một bí mật lớn của Trần gia từ nhiều năm về trước.

Thầy Hải lấy từ trên ban thờ xuống hai cây đèn cày và tấm vải sờn màu khi nãy rồi trao cho anh Thuận. Đoạn lại căn dặn hai người chúng tôi,

-Ở đây có một tấm bản đồ chỉ dẫn đến nơi ẩn chứa bí mật về thần kiếm. Hai người cùng thầy Hữu xem qua thì sẽ tự rõ được rằng địa điểm này nằm ở đâu. Thêm nữa, khi mấy người đến đó để tìm kiếm bảo vật thì chắc chắn sẽ có những sự kì lạ xảy ra, lúc đấy hãy thắp đôi đèn cầy uyên ương này lên thì tất sẽ thấy được linh nghiệm. Hai người cũng nên nhớ kĩ rằng, một khi đèn cầy uyên ương thắp lên thì cả hai cây phải được thắp cùng một lúc, khi lửa tắt thì cũng phải tắt cùng một lúc, nếu không thì thật chẳng thể nào mà tránh được cái họa sát thân.

Đến đây, thầy Hải liền ngỏ ý mời chúng tôi ở lại để làm thực khách trong bữa cơm quê. Anh Thuận ban đầu tuy có viện cớ từ chối nhưng bất đắc dĩ hai người chúng tôi vẫn phải ở lại. Ngay sau khi cậu tiểu đồng bày biện đồ ăn tươm tất lên chiếc bàn gỗ thì từ bên ngoài bất chợt có tiếng gọi cổng vọng lại. Thanh âm này thực sự là quen lắm, nếu như tôi không lầm, chắc chắn đó là thầy Hữu.

-Để ta đích thân ra đón khách.

Thầy Hải rảo bước ra phía bên ngoài, ngay khi trở vào thì thầy đã hồ hởi ra mặt. Đoạn nói

-Hai cậu xem ai đến đây.

Thầy Hữu bước vào ngay sau lời nói của thầy Hải, khi thấy tôi và anh Thuận đã bình yên vô sự thì thầy Hữu mới cả mừng. Thầy Hải lúc này liền hối thúc chúng tôi cùng thầy Hữu dùng bữa. Trong bữa cơm đầy thi vị của hai người cố hữu, chúng tôi nhìn thấy được nhiều hơn là cái tình nghĩa ở sự giao hảo của hai người này. Thầy Hữu cùng thầy Hải uống liên tiếp mấy chén, khi cao hứng lên thì họ còn kể lại cả thời thanh niên đã từng cùng nhau xông pha như nào, sống chết ra sao. Thỉnh thoảng anh Thuận cũng xen vào vài câu cho không khí thêm phần sảng khoái. Quả thực là "tửu phùng tri kỷ ngàn chén thiếu".

Chúng tôi vừa dùng bữa vừa nói chuyện mãi đến cuối giờ chiều thì ngưng. Lúc này bàn ghế đã được dọn dẹp sạch sẽ, thầy Hải mới lấy điếu cầy ra rít một hơi thật mạnh. Đoạn thầy phân trần,

-Hữu này, tôi với anh quen biết nhau như vậy là đã được mấy chục năm. Nhưng cũng phải nói thật với anh, lần này mấy người các anh đi thỉnh kiếm, tôi không thể đảm bảo được sự an toàn cho mấy người, đó là một điều thiếu sót của tôi, mong anh bỏ quá cho. Mọi thứ tôi đã dặn dò hai hiền điệp rất kỹ lưỡng, lần này thành hay bại có lẽ không hề phụ thuộc vào anh, mà cũng chẳng phải là tôi. Tất cả đều nằm ở hai đứa trẻ này, xin anh hãy nhớ kĩ.

Thầy Hữu cảm tạ chân tình mà thầy Hải đã dành cho ba người chúng tôi. Đoạn ba người cùng nhau bái biệt thầy Hải rồi ra về. Duy có điều kì lạ mà chính bản thân cũng tôi không tài nào có thể hiểu được. Đó là khi chúng tôi vừa bước lên xe, tôi vô tình bắt gặp phải ánh mắt đầy thù hận của cậu tiểu đồng dành cho chúng tôi ở phía sau. Hình như, sự hiện diện của chúng tôi đã khiến cho cậu ta phải phật lòng.

Nam Định, khung cảnh bốn bề nơi đây thật yên bình, mọi thứ cứ thế trôi dần lại ở phía sau. Cho đến khi tầm mắt chỉ còn thấy là một khoảng mênh mông, bát ngát, xanh rì của màu lúa mới, đỏ rực của màu hoàng hôn, tôi mới để cho lòng mình được nhẹ nhàng mà chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Cô Bé Thượng Ngàn

Chúng tôi ngược đường đến một miền sơn cước khi trời đã về khuya. Thầy Hữu cùng anh Thuận sau quãng thời gian nghiên cứu tấm địa đồ thì vẫn chưa tìm được câu trả lời cụ thể. Hiện thời chỉ có thể đoán biết rằng thứ bảo vật đương nằm ven một con suối thuộc địa hạt huyện Hữu Lũng tỉnh Lạng Sơn. Dừng chân tại quán trọ ven đường, thầy Hữu tập hợp chúng tôi lại để phân chia đầu việc. Theo đó, thầy Hữu cùng tôi và anh Thuận sẽ đi sâu vào trong

núi theo sự chỉ dẫn của một người bản địa. Mọi thứ ở vòng ngoài buộc lòng phải trông cậy vào bác tài, nếu như có biến thì chúng tôi sẽ đánh điện cho bác để thuê người thạo đường lên cứu cánh.

-Chúng ta cùng nhau đến được đây đã là một cơ duyên hiếm gặp. Lần này hai con theo chân ta đi tìm bảo vật quả thực là lành ít dữ nhiều. Giữa cái nơi rừng thiêng nước độc này chẳng ai có thể đoán trước được điều gì sẽ xảy ra. Họa chăng, nếu như tai họa ập đến, hy vọng hai con luôn giữ được sự tỉnh táo để cứu lấy thân mình.

Thầy Hữu nói vậy chứng tỏ chuyến này ngay cả bản thân của thầy cũng khó lòng mà đảm bảo được sự an toàn của chính mình chứ đừng nói gì tới tôi và anh Thuận. Dẫu vậy, tôi vẫn tin tưởng rằng, chuyến đi lần này ắt sẽ có thu hoạch đáng kể. Phần vì trong mấy người chúng tôi chẳng hề có ai nao núng trước lời cảnh báo của thầy Hữu, phần cũng vì sự hiếu kỳ nhất định của bản thân mỗi người đối với những việc kỳ bí nơi non ngàn. Đoạn anh Thuận ghé tai nói nhỏ với tôi,

-Sao tự dưng anh thấy lạnh quá, từ khi lên đến cái đất này anh cứ cảm thấy bất an. Sợ thì không phải là sợ, nhưng anh đang thấy mình giống hệt như bị theo dõi.

Anh Thuận nói rồi ngó quanh một vòng ra vẻ như nghiêm trọng lắm, con người này tuy hành động xuề xòa nhưng thực chất mọi việc đối với anh ta đều có phần chu toàn. Nếu như linh tính của anh Thuận đã có điềm báo trước như vậy, chắc chắn lần này vạn sự bất cầu nhân. Tôi liền quay sang đối đáp với anh Thuận thêm vài câu nữa thì thầy Hữu cũng đồng thời ra dấu cho chúng tôi lên đường. Ngọn núi phía trước vẫn đang rầu rĩ dưới sự che phủ của màn đêm tịch mịch. Thỉnh thoảng, vài tiếng chim ca thú hát bỗng vọng về từ ngàn trùng như thể đương mời gọi con người ta đến với sự bí ẩn của miền sơn cước.

Chúng tôi đi theo sự chỉ dẫn của người bản địa được quá bảy số thì cùng đường. Trước mặt chỉ thấy trùng trùng điệp điệp là những ngọn cây cao vút, tán cây xòe rộng rủ cả xuống mặt đất tựa hồ như sự bao bọc của núi rừng đối với cái màn đêm u uất trên đất mẹ. Vài nguồn sáng yếu ớt từ chiếc đèn điện cầm tay không đủ để chúng tôi nhìn rõ được sự khuất ám sau những thảm cỏ chi chít đương quấn lấy cổ chân người đi đường. Anh Thuận và người bản địa phải xưng phong đi trước hòng mở đường, còn thầy Hữu cùng tôi ở phía sau cứ thế mà men theo, tất cả phải bám sát nhau vì nơi này cây cao núi hiểm nếu như có lạc thì quả thực là khó sống. Chốc chốc, tiếng chim rừng lại ngân lên cao tít khiến cho con người ta bớt đi được phần nào là sự cô liêu, quạnh vắng. Chợt, anh Thuận và người bản địa khựng lại, khuôn mặt lộ rõ là sự sửng sốt, họ chỉ tay sang hai bên rồi quay lại nói với thầy Hữu,

-Hình như chúng ta lạc rồi.

Thầy Hữu vội vàng đáp,

-Sao có thể lạc được, ông là người bản địa ở đây, chẳng lẽ lại không biết nhìn bản đồ xem đi hướng nào hay sao?

Người dẫn đường khuôn mặt ủ rũ, ông ta nói,

-Tôi ở đây từ nhỏ, cuộc đời gắn với núi rừng, đến từng ngọn cỏ, tán cây, cái nào lớn bé cao thấp ra sao tôi cũng đều nắm trong lòng bàn tay. Mấy người thuê tôi thì ắt bản thân tôi sẽ có trách nhiệm đưa mấy người đến nơi đến chốn. Theo như địa đồ trên tấm vải này thì chỉ cần thẳng hướng bắc mà đi chừng hai cây số nữa là ắt sẽ đến được hồ nước. Việc lạc đường trên núi rừng tất có nguyên nhân của nó, không biết lý do thật sự mà mấy người muốn lên đây là để làm gì?

Thầy Hữu chần chừ, ban đầu chúng tôi định giấu người này về mục đích của chuyến đi. Phàm là con người, khi nghe đến việc đi tìm bảo vật thì liệu rằng có thể thoát khỏi được vòng lặp của sự tham lận. Chính vì thế, để đảm bảo cho mọi thứ được an toàn, chúng tôi buộc lòng phải giữ kín thông tin. Mãi cho đến khi người dẫn đường nhất quyết khẳng định rằng việc lạc đường có liên quan tới gốc rễ của vấn đề mà chúng tôi đang giấu kín nên thầy Hữu mới phân trần,

-Mấy người chúng tôi từ dưới xuôi lên đây cũng chẳng có mục đích gì cao siêu cả. Thực lòng cũng chỉ là muốn mượn tiền nhân một món đồ vật để cứu người. Sơ qua như vậy có lẽ bác sẽ hiểu.

Người đàn ông trung tuổi đứng phía đối diện nghe xong thì chừng mắt. Có lẽ những gì mà thầy Hữu vừa nói đã khiến cho ông ta không khỏi kinh ngạc. Đoạn ông ta châm điếu thuốc để lấy lại bình tĩnh, giọng nói lúc đó tự nhiên có phần dè chừng, e ngại,

-Ý ông là mượn của người đã khuất ấy à? Cái này thì tôi không giúp được mấy người rồi. Trước đây tại khu rừng này cũng từng có mấy người kéo nhau đến để đi tìm cổ vật, họ cũng thuê tôi như mấy người. Nhưng đấy, mấy người xem, ai cũng như ai cả thôi, quanh đi quẩn lại một lúc là cùng đường, không đi tiếp được. Bản thân tôi đã quen sống với núi rừng nên tìm kiếm đường về thì nhanh lắm, mấy người có muốn về thì tôi dẫn đi. Chứ còn nếu tiếp tục hành trình này thì tôi xin phép được dừng lại, có tiền tôi cũng chịu, đi tiếp ắt tự rước họa vào thân. Tôi còn gia đình nên không thể liều mạng vì mấy người được.

Thầy Hữu càng ra sức thuyết phục thì người đan ông này lại càng cố gắng khước từ. Ông ta một mực khẳng định rằng sẽ có người phải vong mạng nơi rừng thiêng nước độc nếu như cố gắng đi tiếp. Bất đắc dĩ, chúng tôi đành phải tự mình hành sự một cách đơn độc. Trước khi rời đi, người đàn ông trung tuổi không quên chỉ điểm cho chúng tôi về đường đi nước bước. Khi cái màn đêm đen tuyền phía trước vừa kịp nuốt trọn đi dáng dấp của người đàn ông bản xứ, anh Thuận mới quay sang thầy Hữu mà nói,

-Những người như này thật khó lòng tin tưởng, ông ta đã nắm rõ trong lòng bàn tay mươi phần của tấm địa đồ. Nay ông đột ngột ta bỏ đi cũng thật khó mà dự liệu được là do kính thần sợ quỷ hay vì là đã có dã tâm muốn độc chiếm bảo vật của chúng ta. Theo thầy thì mấy người chúng ta có nên đi theo sự chỉ điểm của lão hay không?

Thầy Hữu băn khoăn một hồi, đúng là không thể không nghi hoặc cho người đàn ông bản địa về cái thứ gọi là lòng tham. Nhưng giữa nơi cô liêu độc

quạnh như này, nếu như không tin tưởng vào sự mách bảo của ông ta thì chúng tôi cũng hết cách. Thầy Hữu quyết chí đánh liều một phen, ra dấu cho chúng tôi đi tiếp tục lên đường, mặc cho anh Thuận đã có phần can gián.

Đường càng vào sâu trong núi thì lại càng khó đi, cây cối chằng chịt đan xen khiến cho con người thật khó để xác định được phương hướng. Ba người chúng tôi đánh vật hơn nửa giờ đồng hồ trên đường thì anh Thuận bất ngờ dừng bước. Ngay cả thầy Hữu ở phía kế bên cũng không giấu đi được là sự bất ngờ. Hai người này mồ hôi vã ra như tắm, ánh mắt lo lắng đến tột cùng. Anh Thuận vì thấy sự rối ren mà liền nói sang với thầy Hữu, xem cách nói chuyện thì như thể đang gấp rút lắm,

-Lại về chỗ cũ rồi, ba người chúng ta chỉ đi thẳng không rẽ ngang rẽ dọc, sao lại có thể như vậy được. Thầy nên cân nhắc xem thế nào, liệu có phải ba người chúng ta bị ma dắt đường không?

Thầy Hữu hít một hơi thật sâu, giữa nơi hương rừng gió núi, con người ta thật sự rất cần hòa mình vào với non ngàn để phần nào trấn tĩnh trở lại. Đoạn thầy Hữu nói,

-Nơi này âm khí hưng vượng, cây cối lại um tùm rập rạp che phủ khắp cả bầu trời. Tiết khí như vậy thì việc gặp phải sự quỷ mị âu cũng là chuyện thường tình. Nhưng vốn dĩ, những thứ âm tà này không thể xử lý một cách nhanh chóng được. Chi bằng, chúng ta cứ theo lời của thầy Hải, thắp sáng đôi đèn uyên ương lên, biết đâu lại có huyền cơ giúp qua được ải này.

Anh Thuận liền đồng tình với thầy Hữu, đoạn nhanh nhẹn lấy hai chiếc đèn cầy ra định đốt lên thì lập tức có sự lạ xảy đến. Phía trước, cách chúng tôi chỉ chừng vài mét, len lói qua những thân cây đại thụ, hình ảnh thấp thoáng của một cô bé mặc áo chàm thêu hoa trông rất đượm màu. Bên hông thì thắt một dải lụa xanh có đính kim tuyến trông thực bắt mắt. Nhìn trang phục và dáng vẻ của cô gái này thì hình như không phải là người ở dưới xuôi.

-Quái lạ, giữa nơi rừng núi biền biệt tự nhiên lại xuất hiện một cô bé. Trông bước đi và dáng vẻ của cô bé này thì hình như là đã quen với địa hình hiểm trở nơi đây.

Anh Thuận lẩm bẩm, chắc hẳn trong lòng anh ta cũng đang sinh ngờ vực giống tôi. Giữa cái nơi sơn cước hiếm người qua lại này bỗng dưng lại xuất hiện một cô bé, thực khó lòng để có thể tin được vào mắt mình. Chợt, có tiếng hát trong veo từ phía cô bé vọng lại, cái thứ âm sắc ấy cứ ngân lên trầm bổng tựa hồ như tiếng đàn cầm xa tít ở trên non ngàn.

-" Nửa đêm giờ tý hiện hình, áo chàm hoa thắm đai xanh mỹ miều. Giận hài xảo, lưng đeo cung tiễn, hú ba quân tiến thẳng rừng sâu. Lệnh truyền Mán khắp mọi sơn đầu, nghe cô hạ lệnh rủ nhau mà về"

Mấy lời hát của cô bé thực khiến cho con người ta cảm thấy lòng mình tràn đầy nhuệ khí, trí lực trở nên sảng khoái khôn cùng. Riêng thầy Hữu thì vội vàng châm hương khấn lậy. Khấn rằng,

-Con xin cúi lậy cô bé Thượng Ngàn, người trần mắt thịt chúng con đã làm kinh động đến miền sơn thủy. Mong cô giá ngự tuần hành khuông phù cho chúng con được hanh thông thủy bộ, vượt đèo, lội suối, thỉnh uy thần kiếm, cứu họa sát thân.

Cô bé phía trước chỉ trong chớp mắt đã phi thân về tít xa. Thầy Hữu nhanh tay ra dấu cho chúng tôi chạy theo. Con đường rừng vốn dĩ lởm trởm trơn trượt là thế mà nay dễ đi đến kỳ lạ. Càng đi, càng thấy ánh trăng soi rõ tỏ tường, từng thảm cỏ đen tuyền trải dài dưới mặt đất như đang rẽ đường chào đón những người con của đất mẹ. Cái hương vị độc đáo của thứ gió núi mưa ngàn bốc lên phảng phất cuốn lấy con người ta nghe sao mà khoan khoái dễ chịu quá. Chúng tôi theo chân cô bé kì lạ đến một con nước thì mất dấu. Lúc này chỉ còn thấy thoang thoảng có tiếng ca nhè nhẹ rồi dứt hẳn,

-"Đường về chúa Bạch bao xa, cô đi hái trái thanh trà chín cây. Tiện đường cô đã về đây, về đền Bắc Lệ vui vầy suối khe".

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Chỉ còn lại những đau thương

Bấy giờ, trước mắt chúng tôi thoạt nhiên thấy xuất hiện là cảnh sắc non thủy hữu tình đến huyền ảo. Cả một hồ nước rộng lớn đương nằm gọn trong sự ôm ấp của trùng điệp núi rừng. Dưới ánh trăng đêm vành vạch, từng cành cây khép nép uốn mình vươn dài xuống mặt hồ, thực tựa như bóng dáng thướt tha của mấy thiếu nữ còn đang vẻ xuân sắc. Vài đợt sóng nước dập dìu nổi lên qua lại làm phản chiếu thứ ánh sáng đa chiều trên bầu trời, tất thảy vì thế mà trở nên lấp lánh đến khôn cùng, quả thực là kì ảo. Bốn bề lúc này râm ran là tiếng trò chuyện của muôn thú, âm thanh rộn rã như thể muốn con người ta phải say đắm trong cái mộng cảnh vật. Ba người chúng tôi thả hồn theo sự mê hoặc của bức tranh rừng núi cho đến tận khi thầy Hữu bất ngờ lên tiếng,

-Chắc chắn là nơi này rồi, có lẽ tiền nhân cố ý muốn giúp đỡ chúng ta. Lần này may sao trong họa đã có phúc, hành động tiếp theo có lẽ phải dựa vào thực lực của bản thân. Thuận thắp hai cây đèn cầy lên, ta muốn xem huyền cơ trong hai cây đèn này ra sao.

Anh Thuận đưa mắt sang tìm sự trợ giúp của tôi. Đoạn lấy ra hai cây đèn cầy cùng hai hộp quẹt, anh Thuận dặn kỹ,

-Nhớ lấy, đèn mà không sáng lên cùng lúc thì ắt gặp phải họa sát thân.

Lời nói của anh Thuận hệt như những gì mà thầy Hải đã căn dặn lúc trước. Hai người chúng tôi cẩn trọng nhìn nhau hành sự, trong lòng có chút hồi hộp về những gì sắp xảy ra tiếp tới. Chợt, ngay sau khi ngọn lửa từ hai cây đèn lay lắt sáng lên thì ba người chúng tôi lập tức thấy có mấy bóng đen chạy vụt qua trước mặt. Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc nên rất khó để xác định được là thực hay ảo. Thầy Hữu quan sát xung quanh một lượt, đoạn bảo tôi và anh Thuận cầm đèn đi men theo hồ nước xem có gì lạ không, thầy sẽ theo sau để cảnh giới. Ba người chúng tôi dưới thứ ánh sáng bập bùng của hai cây đèn cứ thế lần mò từng bước một trên vùng nội cỏ u tịch. Thoạt, có tiếng người ngêu ngao hát ở phía đối diện, lần này là tiếng hát của một người nữ nhi trung tuổi. Ba người chúng tôi vì thế mà đứng lại tập trung nghe ngóng, đoạn thấy có vẻ như rầu rĩ u sầu lắm,

-Bao năm thác cốt nơi rừng núi, một lòng chung thủy giữ thần binh. Tình xưa nghĩa cũ sao chẳng thấy, chờ ngọn uyên ương thỉnh hồn về.

Tiếng hát cứ thế trôi nổi giữa cái màn đêm nhạt màu, nó cuốn lấy tâm trí của con người và khiến cho ta có phần nào đó phải nặng lòng theo thứ âm sắc đương quanh quẩn bên tai. Thoạt, có tiếng nữ nhân gọi nhau nghe thật rộn rã, anh Thuận thấy thế thì liền đánh tiếng cho tôi,

-Nhìn, nhìn xem, đằng kia là thứ gì vậy.

Tôi lập tức phóng tầm mắt về phía trước, giữa ánh trăng đêm hư thực lẫn lộn, hình ảnh mấy người thiếu nữ mỹ miều đương ngồi giỡn nước đùa mây ở sát mép bờ trông thực kì dị. Mái tóc của họ mượt mà uấn lượn dài quá người đến chạm xuống cả mặt nước, phải khó lắm tôi mới thấy được những cử động của họ. Bấy giờ, không rõ là do vô tình hay hữu ý, một trong mấy người thiếu nữ đương xuất hiện bất ngờ đứng dậy, cô ta vẫy tay về hướng chúng tôi rồi quay lưng bỏ đi khuất bóng giữa cái màn đêm đen đặc. Cả kinh, tôi liền nói nhỏ sang với thầy Hữu, thầy Hữu hình như cũng nắm bắt được tình hình nên ra dấu cho tôi yên lặng để tiếp tục quan sát. Chừng mươi phút, trên không xuất hiện ba tiếng nổ đinh tai nhức óc, mấy bóng thiếu nữ sau đó cũng lập tức biến mất. Tôi và anh Thuận lấy làm lo lắng, riêng thầy Hữu thì cứ nấn ná không hề manh động, xem bộ dạng thì quả thực là Thầy vẫn đang rất điềm tĩnh. Đoạn anh Thuận thủ thỉ,

-Thầy Hữu, thiên tượng có sự lạ, bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp.

Thầy Hữu lúc đó vẫn im lặng, hai mắt hướng thẳng về phía trước, toàn thân không hề có sự chuyển động. Thấy vậy, anh Thuận liền cầm cây đèn dơ ra trước mặt thầy Hữu. Giật mình, thầy Hữu liền khua lên tay ngang mặt, anh Thuận do đó mà không kịp phản ứng lại nên mới bất cẩn làm rơi chiếc đèn cày. Ngay khi ngọn lửa vừa tắt, trời bất đầu nổi trận cuồng phong, mặt hồ sóng nước dao động một cách giữ dội, mấy tán cây lớn va đập vào nhau tạo nên tiếng động tựa như sự gầm thét của núi rừng. Thầy Hữu trông cảnh tượng trước mắt thì hô hoán rất nhanh,

-Tắt hết đèn cầy đi rồi thắp lại, nhanh lên!

Tôi luống cuống dập ngay ngọn đèn cầy đang cháy sáng, anh Thuận ở kế bên cũng đã ổn định. Hai người lại bắt đầu đồng nhất nhìn nhau thắp đèn như ban nãy. May thay, khi ngọn lửa vừa sáng lên thì trời đã quang mây, cuồng phong cũng theo đó mà tan biến. Thầy Hữu đoạn quay sang nói,

-Cẩn thận kẻo bị mê hồn, ở đây rừng thiêng nước độc, mấy bóng nữ nhân vừa rồi chắc hẳn là oán linh của những cô gái xung phong thời chiến đã bỏ mạng nơi thâm sâu cùng cốc. Tiếng nổ vừa rồi trong thời chiến được coi như tiếng báo hiệu khi quân ta bị địch phát giác. Chúng ta đi sang bên đó xem sao, hy vọng là sẽ tìm kiếm được manh mối.

Thầy Hữu chỉ tay về phía đối diện, ba người chúng tôi lại men theo con nước mà đi tiếp. Được một đoạn, tôi nghe thoang thoảng như có tiếng hành quân mốt hai rất đều đặn ở phía sau. Mà không chỉ riêng tôi bắt được thứ âm thanh này, ngay cả anh Thuận cũng có vài phần cảm nhận được nên cứ ngoảnh đi ngoảnh lại để cảnh để cảnh giới, duy chỉ có thầy Hữu là vẫn thản nhiên rảo bước. Bấy giờ, chúng tôi đã đến địa điểm mà mấy bóng nữ nhân vừa rồi xuất hiện. Thầy Hữu đảo quanh một vòng để xem xét sự tình, đoạn cắm cơ man nào là hương và thuốc lá xuống đất, kể cả hai ngọn đèn cầy uyên ương cũng không nằm ngoại lệ. Đoạn thầy Hữu khấn vái tứ phương, giọng nói thủ thỉ rất khó nghe,

-Tấu lậy quan thần địa đất, tấu lậy bách vạn vong linh, oan gia trái chủ. Chúng tôi vốn dĩ không phải là người ở địa hạt này, nay đến đây thắp đèn dâng nhang xin được chỉ đường đi tìm thần binh lợi khí. Nếu như có duyên thì xin các vị linh ứng cho chúng tôi được biết.

Thầy Hữu vừa dứt lời thì mấy cây nhang đồng loạt cháy bừng lên. Anh Thuận đứng ngay cạnh tôi lúc ấy bất ngờ ngồi bệt xuống đất. Anh ta lúc thì cười sằng sặc như điên như dại, lúc thì lại ôm mặt khóc nức nở trông thực sầu lòng. Thầy Hữu thấy biểu hiện của anh Thuận như vậy thì liền an ủi,

-Thế cô là ai đấy? Nhập vào cậu này muốn nhờ vả điều gì? Cô cứ nói với chúng tôi, khéo khi chúng tôi lại giúp đỡ được cô.

Vong linh trong người anh Thuận gào lên một cách thảm thiết,

-Chết, chết hết rồi, làm gì còn ai, bọn giặc đánh úp từ đường số bốn chiếm được Thất Khê, tuyến phòng thủ của trung đoàn 199 tan vỡ không còn ai ở lại mặt trận nữa.

Vong linh càng nói thì thầy Hữu lại càng xúc động, ánh mắt trùng xuống lộ rõ là những nỗi muộn phiền. Đoạn thầy Hữu ân cần, giọng nói thể hiện sự đồng cảm của những người đã từng đi qua thời loạn.

-Đồng chí, chiến sự giờ đã ngưng, đất nước bốn bề được yên bình. Tôi biết, đồng chí đang rất đau xót, số phận của những người đã từng tham gia mặt trận trên biên năm ấy thật hẩm hiu. Nhưng đồng chí à, nhân thế luân hồi có tử thì ắt sẽ có sinh. Sự ra đi của các đồng chí đã góp phần to lớn đem lại hòa bình cho dân tộc. Hay để chúng tôi góp sức đưa hài cốt của đồng chí về với gia đình, người thân. Đồng chí thấy ý kiến của tôi như thế có được không?

Vong linh lúc này đã ngưng khóc, cơ thể cứ gật gù ngả nghiêng sang hai bên, lúc thì ngả người ra đằng sau như sắp ngã, lúc thì lại cúi gằm mặt xuống đến tận sát đất.

-Chúng tôi ở đây có bốn người, trong đó một người mới ra trận được vài tháng thì hy sinh. Ba người còn lại bao gồm cả tôi thì bị địch bắt rồi giết ngay

trong địa phận của thị trấn Thất Khê, thân xác hồn vía đã vĩnh viễn bó buộc vào với núi rừng. Nay mấy người đến đây, ta vì cô đơn quá mà muốn nhập xác để trò chuyện, nếu có cơ hội thì thỉnh thoảng tới đây thắp cho ta nén nhang. Ta đi đây, nhường chỗ cho người thật sự có cơ duyên với ba vị.

Thầy Hữu còn chưa kịp nói lời bái biệt thì anh Thuận đã đưa tay lên vuốt ve mái tóc hệt như cách hành xử của người nữ nhi. Cử chỉ này của anh Thuận khiến cho thầy Hữu có đôi phần bất ngờ,

-Cô đây là?

Thầy Hữu ngắt ngứ, vong linh nhìn hai người chúng tôi luống cuống thì liền cười nhẹ rồi trả lời,

-Tôi là người nắm giữ huyền cơ trong hai ngọn đèn cầy, cũng là người đã tự tay tạo ra tấm địa đồ mà mấy người đang sở hữu. Không ngờ sau ngần ấy năm, hôm nay đã có người đem theo những tín vật này đến đây, thật khó lòng mà tin được.

Âm sắc trong giọng nói của vong nữ này nghe thực nhẹ nhàng, tưởng chừng như đang rót mật vào tai. Nhưng quả thực, nếu như để ý kỹ, lời nói của người này còn khiến cho ta thấy được đây là một nữ nhi sắc xảo, khôn ngoan, tuy có sự phô trương những vẫn giữ được vẻ lịch thiệp, thực là hiếm có. Thầy Hữu chắc chắn cũng có sự cảm phục trước cá tính của người này nên mới nói ngay,

-Bình sinh chắc cô là người tài trí khôn cùng, Hữu tôi xin bội phục. Nhưng vừa rồi cô có nói rằng những món bảo vật này là do cô tự tay làm ra, vậy lẽ nào cô và thầy Hải là chỗ quen biết?

Vong linh hạ giọng, mới chỉ nói đến đây thôi mà hai khóe mắt đã trực trào đổ lệ.

-Tôi và anh Hải vốn dĩ có mối quan hệ mật thiết, tôi là người Hải Dương, cùng thôn quê lối xóm với anh Hải. Năm ấy tôi cùng anh từ Hải Dương ra Hà Nội kiếm sống, chúng tôi ban đầu là vì cái tình làng nghĩa xóm mà giúp đỡ nhau, sau này thấy lối sống có phần tâm đầu ý hợp nên nảy sinh tình cảm. Chuyện gì của anh Hải tôi cũng biết, ngay cả câu chuyện anh nhận sự ủy thác của người cha quá cố đi tìm trấn gia chi bảo tôi cũng rất rõ. Thậm chí, tôi đã từng cùng anh vứt bỏ đi hết công việc mà xuôi đường từ nam chí bắc để tìm hỏi tung tích của bảo vật. Được hơn hai năm, anh Hải xung phong tòng quân lên vùng biên phía Bắc. Tôi hay tin ấy thì cũng nhờ người thân xin cho đi theo anh Hải vào bên quân nhu. Anh Hải đóng quân ở đoạn thị xã, đơn vị của tôi và anh ấy cách nhau chừng sáu bảy mươi cây. Ngày ấy, tôi thường cùng với mấy người đồng đội đi xuyên rừng lên biên để mang hàng tiếp ứng cho mặt trận. Cũng chính vì thế mà tôi vô tình phát hiện được địa điểm cất giấu thần kiếm của tiền nhân Trần thị. Vì sợ chuyện này bị phát giác, anh Hải dặn tôi cứ vẽ một bản thảo chỉ đường dẫn tới ven hồ, sau này khi chiến tranh kết thúc sẽ tính tiếp. Nhưng nào có ai ngờ, chiến tranh thuở ấy loạn lạc, trung đoàn của anh Hải tan vỡ, toàn quân rút về tuyến phòng thủ thứ hai. Chúng tôi được cắt cử lên Thanh Khê để hỗ trợ cho những thương bệnh binh còn xót lại ở mặt trận, đội ngũ quân nhu và y bác sĩ chỉ khoảng mười người. Thật không may, khi chúng tôi vừa lên đến địa hạt Thanh Khê thì nghe tin giặc đã đánh ngược từ đường số bốn vào sau lưng của trung đoàn, giờ không thể quay xe được nữa, đi tiếp cũng chết mà lùi cũng chết. Tôi quyết chí xung phong mở đường, theo sau là ba người nữa, tốp còn lại tự chia ra đi tìm đường thoát thân. Năm ấy tôi phơi xác giữa trận mạc, trong ba lô vẫn còn giữ nguyên hai cây đèn cầy uyên ương mà tôi và anh Hải đã từng lấy làm vật chứng để thề non hẹn biển. Sau này, xác của bốn người chúng tôi được đưa về Hữu Lũng để chôn cất, đúng tại khu vực này. Anh Hải khi xuất ngũ có cùng đồng đội đến tìm và nhận lại mấy vật phẩm tư trang của tôi, bao gồm cả tấm địa đồ cùng hai cây đèn cầy. Ấy vậy mà đã hai mươi năm rồi, hai mươi năm của sự xa cách, hai mươi năm của những mất mát đâu thương. Chiến tranh thật khốc liệt quá, con mất cha, nhà mất nóc, có những người ra đi mà chẳng thể nào quay trở về được với quê hương nguồn cội.

Vong linh nói đến đây thì không kìm được nước mắt, mấy ngon tay cứ đan vào nhau rung lên bần bật trông thực thương cảm. Thiết nghĩ, những người sinh ra ở thời bình như tôi thật khó lòng hiểu cho hết được sự tàn khốc của bom đạn. Những con người của lịch sử, những con người đã đánh đổi cả tuổi trẻ, sự nhiệt huyết, thậm chí là tính mạng của mình để đem về bình yên cho tổ quốc. Công đức trời biển của họ sau này liệu được mấy người nhớ đến? Hương hỏa nhang khói đâu bù đắp lại được so với những mất mát, những hy sinh này. Đâu đó, có thể là nơi thôn quê hay thành thị, vẫn có những bóng mẹ già bên cửa còm cõi chờ ngày con ra trận trở về.

-Xin cô nén lại nỗi đau mà giúp đỡ cho chúng tôi lần này. Nhưng có điều tôi không hiểu, tại sao thầy Hải không đưa hài cốt cô cùng những người đồng đội về với quê nhà để được đoàn tụ với con cháu?

Thầy Hữu dù thương cảm nhưng vẫn cố gắng để hoàn thành được công việc, phần cũng vì thời gian của chúng tôi lúc này đang có sự cấp bách. Vong linh nghe thế thì sụt sùi,

-Số là trước khi lên đây, tôi và anh Hải có từng lập một lời thề. Theo đó, nếu như hai người chúng tôi cùng trở về bình an sau chiến tranh thì sẽ dùng hai cây đèn cầy này làm đèn cưới. Còn nếu chẳng may, một trong hai phải bỏ mạng nơi chiến trường, việc gặp nhau sẽ chỉ xảy ra khi hai cây đèn cày được thắp sáng cùng lúc. Bằng không, hồn phách của người đã khuất sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở về dương thế, âu cũng là để tránh đi cái sự đau thương khi phải chia cách hai ngả âm trần. Hơn nữa, có lẽ anh Hải còn muốn giữ hai cây đèn này cho người có duyên với thần kiếm của Trần thị. Bởi lẽ, bản thân tôi chính là chìa khóa cuối cùng cho tấm tấm địa đồ.

Đến đây, anh Thuận bất ngờ đổ gục xuống, toàn thân lạnh toát đến kỳ lạ. Đâu đó, phía sau những hàng cây cổ thụ đan xen trước mặt, trong cái bóng đêm hư thực, tôi chợt thấy có bóng người con gái kiều diễm đang lả lướt qua lại. Thứ hình ảnh ấy cứ lập lòe ẩn hiện trông thực kì quái. Bấy giờ, bốn bề thoạt nhiên trở nên im lặng, chỉ nghe thoang thoảng có tiếng nữ nhân bên tai,

-Mấy người xin đi theo tôi, điểm đến cũng không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Binh Biến Trần Triều

Thầy Hữu vội vã đánh thức anh Thuận, ba người chúng tôi khó lắm mới bắt kịp được sự di chuyển của âm hồn. Chỉ ngoài trăm bước chân, ánh trăng dường như đã không còn soi rọi tỏ tường trên đỉnh đầu, bốn bề lúc này u tịch đến lạ thường. Có lẽ, đây mới chính là cái màn đêm đặc trưng của núi rừng, nó mang lại cho ta thứ cảm giác cô liêu, quạnh vắng, hệt như đang lạc vào thế giới của một màu đen huyễn hoặc. Anh Thuận nhanh trí thắp sáng hai chiếc đèn pin, một cầm tay, một đưa cho thầy Hữu. Chỉ trong vòng tích tắc, hình ảnh một người con gái đương ngồi trên mỏm đá vô tình lọt vào tầm mắt của tôi. Cả kinh, tôi liền đánh động cho thầy Hữu và anh Thuận biết. Chần chừ một lúc, thầy Hữu nói,

-Đi về đằng ấy xem sao.

Ba người chúng tôi nhanh chóng tiến về phía mỏm đá. Nơi này hình như địa thế hơi có phần khác biệt. Trước mặt, một dải đất cao, rộng, trải dài đến quá tầm mắt, nó sừng sững tựa hồ như bức bình phong cực đại được đặt giữa núi rừng. Ấy là cái suy nghĩ và nhìn nhận hạn hẹp của tôi về đất đai, địa thế. Còn đối với anh Thuận, người đã vào nam ra bắc đến mấy bận, anh ta gọi đây là sườn núi, nơi mà chúng tôi chỉ cần vượt qua là sẽ lên được đến tầng núi cao hơn. Đoạn anh Thuận sờ tay vào lớp đất đá trước mặt rồi từ từ di chuyển sang phía mé trái. Giống như bị thôi miên, tôi cũng theo sát từng bước chân của anh mà không cần biết lý do. Độ chục mét, anh Thuận khựng lại rồi lớn tiếng gọi thầy Hữu,

-Thầy Hữu, tới đây mà xem này.

Thầy Hữu bấy giờ vẫn đang quanh quẩn ở chỗ mỏm đá, thấy anh Thuận gọi gấp thì liền chạy lại, khuôn mặt thực hết sức hồ nghi. Thầy Hữu nói,

-Không biết có đúng là chỗ này không nữa, ta đã xem xét rất kỹ mà không phát hiện ra được điều gì. Thuận thấy gì lạ không?

Anh Thuận cầm tay thầy Hữu đặt vào vách đá, đoạn phân giải một cách kỹ lưỡng về hành động của mình vừa rồi,

-Năm xưa cháu cùng cha vào rừng tìm gỗ có gặp một trận mưa lớn, lúc ấy đang đêm, cha cháu ven theo vách núi mà tìm được một hang động. Sau này, cha cháu có dậy lại rất kỹ, phàm là khi gặp sự hung hiểm nơi núi rừng, muốn tìm chỗ ẩn thân thì phải đến gần các vách núi mà dò xét. Nếu như thấy nhiệt độ trên lớp đất đá giảm dần về một hướng, nhất định phải men theo đó, kiểu gì cũng sẽ thấy được hang động. Thầy xem, vách đá này càng về bên trái thì càng lạnh buốt, nội trong vòng vài mét nữa, chắc chắn chúng ta sẽ tìm được miệng hang.

Không ngờ rằng anh Thuận lại có hiểu biết sâu rộng về nơi rừng núi như vậy. Con người này quả thực không tầm thường, tài trí của anh ta trừ việc xem tướng bắt quỷ khéo khi còn hơn cả thầy Hữu. Đoạn chúng tôi từ từ tiến sang mé trái, đúng như những gì mà anh Thuận nói, phía trước là một cửa hang động chỉ cao ngang đầu người, nó bị che phủ đi quá nửa bởi lớp cây cỏ dầy đặc. Nếu như không phải do ánh đèn pin vô tình tuật vào sâu trong hang thì chúng tôi cũng khó lòng mà nhận biết được. Thầy Hữu như mở cờ trong bụng khi thấy được thứ cần tìm, hai chân nhanh nhẹn tiến ngay đến cửa hang để xem xét. Bất giác, thầy Hữu khựng lại, toàn thân bất định không rõ lý do, khuôn mặt căng thẳng đến tột độ. Anh Thuận ra dấu cho tôi đứng yên rồi rọi đèn pin xuống đất. Bấy giờ, trên nền cỏ cao thấp lẫn lộn, chễm chệ là một con rắn hổ đang cuộn tròn thân mình như muốn ẩn nấp rình mồi. Đặc biệt, trên đỉnh đầu của nó, một chiếc mào nhỏ nhô lên trông rất dị hoặc, nếu như quan sát không kỹ thì khó lòng mà phát hiện được chi tiết này. Anh Thuận thấy thế thì giật mình, đoạn quỳ rạp xuống đất mà vái lấy vái để. Như có một thế lực vô hình, ngay khi anh ta thực hiện xong nghi lễ tam bái, con rắn liền quay đầu mà bò vào trong hang trước khi sự kinh ngạc của tôi và thầy Hữu.

-Không ngờ ở nơi thâm sâu cùng cốc thế này cũng có loại rắn hổ mào. Ta cả đời mới chỉ gặp qua được hai lần. Tương truyền, đây là hiện thân của các vị nhân thánh, những người có công với xã tắc sau khi thác hóa muốn hiện hữu ở dương gian sẽ phải gửi mình vào thân xác của rắn mào. Loài này ít cắn người, muốn đuổi đi cũng phải có cách riêng, đã gọi là hiện thân của tâm linh thì ắt sẽ không bình thường như những loài khác. Chí ít, phải là người hợp vía, có sự thành tâm, khấn vái cầu đảo thì mới may sao thoát được nạn hổ xà. Thuận chỉ cần đến tam vái mà có thể mời được hổ xà vào hang thì chứng tỏ nơi này rất hợp với cậu ta. Để Thuận đi trước đốt đèn, ta và Quang sẽ theo sau.

Thầy Hữu sau khi chứng kiến toàn bộ hành động của anh Thuận thì liền đưa ra đề nghị. Không chần chừ, anh Thuận xách đèn pin đi lên phía trước một cách mạnh bạo, con người này xem ra quả thực là can trường. Vì miệng hang nhỏ hẹp, lại bị cản trở bởi lớp cây cỏ đan xen, phải khéo léo lắm chúng tôi mới vượt qua được để vào bên trong. Nơi này quả thật kỳ lạ, không khí lạnh ngắt, khác hẳn so với bên ngoài, càng vào sâu thì hang động lại càng lớn, vách đá trên hang lởm trởm là những hình khối nhấp nhô bất định trông rất cổ quái. Chợt, hình như có thứ gì đó vướng víu dưới chân, nó tròn tròn, kích cỡ không to lắm. Tôi đưa mắt xuống nhìn thì kinh hãi, cả một đoạn xương dài ngoẵng, trắng ởn, xen lẫn là sỏi đá đang nằm ngay sát bên cổ chân mình. Tá hỏa, tôi hét lên gọi thầy Hữu, anh Thuận đi trước thấy động thì cũng lập tức quay lại, ba người chúng tôi nhìn nhau thất sắc. Đoạn thầy Hữu nói,

-Đây chắc chắn là xương người, không lẽ trong hang động đã từng có..

Không để thầy Hữu nói hết, anh Thuận nhanh chóng cướp lời,

-Đâm lao thì phải theo lao, thầy Hữu và Quang cứ thụt lại hẳn ở phía sau, cháu đi trước dò đường, nếu như gặp vấn đề gì thì sẽ đánh tiếng cho hai người được biết.

Thầy Hữu suy nghĩ một hồi, đối sách của anh Thuận có vẻ như không hợp lý lắm,

-Thuận đi sau coi chừng Quang, để ta lên trước xem liệu trong này có thứ kỳ quái gì.

Nói rồi thầy Hữu liền xách đèn nhanh nhẹn đi trước, tôi và anh Thuận cẩn trọng quan sát đường đi cùng hai bên vách đá trong lúc theo chân thầy. Hang động càng vào sâu thì lại càng rộng sang hai bên, chưa đến một cây số, chúng tôi đã đi đến tận cùng. Nơi này được tạo hóa nhào nặn thành hình vòng

cung thực rất đồ sộ. Đặc biệt, chính giữa có một thứ hình chữ nhật dài ngang người, cao chưa đầy một mét, rong rêu phủ kín nên rất khó nhận định được là vật gì. Thầy Hữu và anh Thuận bấy giờ đã tiến sát lại, ánh đèn pin sáng rực khiến cho vật thể kỳ lạ càng lộ rõ. Đoạn anh Thuận hô lên,

-Thầy Hữu, là một chiếc quan tài, thành quan tuy mục nát nhưng vẫn nhìn được là hình trạm trổ long phượng. Quan này niên đại có khi phải vài trăm năm, mùi gỗ rất thơm chắc chắn là loại thượng hạng. Theo cháu thì quan này dùng cho các bậc vương tôn quý tộc, người trong quan chắc chắn không tầm thường. Nhưng quan đã từng bị mở, chỉ sợ bên trong không có thứ gì.

Thầy Hữu nghe anh Thuận nói thì lập tức thắp hai nén nhanh, hành động quả thực rất gấp gáp,

-Chúng tôi không biết vị nào được mai táng ở đây, nay vì nhân nghĩa mà phải kinh động tới, xin lượng thứ cho. Nếu có sai lầm gì thì xin tìm Hữu tôi đây mà hỏi tội, không nên làm hại tới hai đứa trẻ này.

Thầy Hữu đưa mắt sang phía anh Thuận, hiểu ý, hai người này liền dồn sức đẩy nắp quan ra sau. Được đến phân nửa thì anh Thuận dừng lại, mồ hôi vã ra như tắm, một tay xiết chặt lấy thành quan, một tay chỉ vào bên trong như thể đang sợ hãi lắm. Bấy giờ, cả tôi và thầy Hữu đều lập tức đưa mắt vào trong, quan tài này ngoài chiếc đầu lâu trắng ởn đang đặt trên một hộp gỗ ra thì tuyệt nhiên không có thêm thứ gì. Thầy Hữu vội vã đưa tay vào đặt chiếc đầu lâu sang bên cạnh rồi nhấc hộp gỗ lên trông rất cẩn trọng. Lúc ấy, hốt nhiên có cơn gió ập đến từ phía sau lưng, cả ba người chúng tôi không ai nói với ai câu nào. Nơi này ngày một khiến cho con người ta cảm thấy rùng rợn. Đoạn thầy Hữu ra hiệu cho ba người chúng tôi rời đi thật nhanh, chỉ trong chốc lát, chúng tôi đã đứng ở cửa hang, bỏ lại sau lưng tất thảy những thứ quái dị mà con người ta không thể đoán biết được nguyên do.

-Thuận thử mở hộp này ra xem trong đó có gì, ta nghĩ vật cần tìm đang ở trong này.

Anh Thuận đón lấy chiếc hộp từ tay thầy Hữu, nhìn cách anh ta cẩn trọng phần nào cũng đoán được sự hồi hộp trong tâm lý của người này. Anh Thuận từ từ mở hai chốt ở giữa hộp, khuôn mặt bấy giờ căng thẳng đến tột độ. Ngay sau khi nắp hộp được mở ra, anh Thuận cười lớn, giống như vớ được vàng, anh ta hồ hởi quay sang tôi và thầy Hữu,

-Có một thanh kiếm, thanh kiếm này giống hệt với thanh kiếm ở nhà thầy Hải. Là thần kiếm thật rồi, mẹ cháu cùng thằng Đoan được cứu rồi.

Thầy Hữu cả mừng, ba người chúng tôi lập tức tìm đường xuống núi theo như chỉ dẫn ban đầu của người bản địa. Anh Thuận cởi áo gói ghém chiếc hộp gỗ rất cẩn thận, toàn thân khi gần xuống đến chân núi thì chi chít là những vết trầy xước do bị va phải cành cây. Về phía tôi, bản thân dọc đường hình như nghe được có tiếng vó ngựa rất mạnh ở sau lưng, nó dồn dập nhưng không hề vượt ngang tầm tai, lúc được lúc mất vô cùng kì lạ. Thầy Hữu ngay sau khi về đến điểm dừng chân ở quốc lộ thì liền đánh điện cho Tử Thanh. Đại khái, thầy Hữu muốn Tử Thanh cùng hai mẹ con cô Trà gấp rút đến đền Bảo Lộc Nam Định để hội họp cùng chúng tôi. Cũng không rõ ý định của Tử Thanh ra sao, nhưng thoáng chốc, tôi nhìn khuôn mặt của thầy Hữu có nét u sầu, lo lắng. Đêm ấy, thầy Hữu cùng anh Thuận trong gian trọ nói chuyện rất cao hứng, bác tài nằm cùng tôi trên giường thỉnh thoảng cũng thêm nếm vài câu cho bớt đi cái phần cô đơn nơi đất khách. Tôi nằm nghe được một lúc thì ngủ, cơn ảo mộng miên man cứ thế kéo tôi đến một thế giới hư ảo tựa hồ như chốn âm tào địa phủ.

Ấy là một vị quan gia thân mang tử kim hoàng bào, người này cưỡi hắc mã trông thực uy phong lắm. Xét cách ăn mặc thì chắc hẳn không phải là bậc quan tước tầm thường. Người đó đến trước mặt tôi thì kéo cương dừng ngựa, ông ta cười lớn một tiếng rồi gật đầu tỏ ý khen ngợi. Đoạn nói,

-Không cần kinh sợ, ta thân là Cung Tĩnh vương Trần Nguyên Trác, Thái Tể dưới thời vua Đại Định tức Dương Nhật Lễ. Năm ấy Hiến Từ Thái Hậu lập Nhật Lễ lên làm vua kế vị cho Trần Dụ Tông. Nhật Lễ chỉ là con nuôi của Dụ Tông, cha đẻ hắn thực chất mang họ Dương. Sau khi lên ngôi, người này ăn chơi sa đọa, bỏ bê triều chính, hắn đón cha ruột là Dương Khương vào triều phong cho làm Lệnh Thư gia, tỏ ý muốn đổi Trần Triều thành Dương tộc. Bá quan văn võ trong triều hay tin này thì ai nấy cũng đều phẫn nộ, ta cùng Nguyên Tiết và hai người con của Thiên Ninh công chúa dẫn theo tôn thất nhà Trần xông vào cấm thành toan lật đổ Nhật Lễ. Nhưng kỳ thực, trời chưa chán nghiệp vua hai dòng, Nhật Lễ đêm ấy may mắn thoát được, ta cùng Nguyên Tiết lùng xục trong cung không thấy hắn đâu thì bỏ về. Sớm hôm sau, Nhật Lễ loan giá hồi cung, hắn chia người đi bắt hết những tôn thất họ Trần có liên quan tới việc binh biến cấm cung, tất thảy là mười bảy người, trong đó có ta. Ngày hai mốt tháng chín năm Canh Tuất, ta cùng đồng đản bị khép tội chết. Vương tôn nhà Trần vì thương xót máu mủ nên bí mật đem xác ta mai táng trong hang động ở vùng Hữu Lũng. Cạnh ta còn đặt thêm một thần kiếm để làm tín vật cho con cháu đời sau biết được đây là tôn thất họ Trần. Nay các cậu vào hang mượn kiếm theo sự chỉ điểm của Trần Hải, sau khi đại công cáo thành thì hãy cùng hắn ta đến đây để làm lễ tạ.

Vị quan gia nói xong thì liền biến mất, tôi lạc mình trong chiều không gian nhạt màu, buồn tẻ. Hình như có tiếng trẻ con gọi ngay kế bên tai,

-Anh, anh ơi...

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Lộ diện

Tôi biết đích thị đây là giọng nói của ai, nhưng tại sao nó lại xuất hiện bất ngờ vào lúc này? Thực khó lòng để có thể giải thích cho được. Bất giác, tôi trả lời trong sự vô thức,

-Anh đây, sao lại đến tìm anh vào lúc này? Có chuyện gì gấp gáp hay chăng?

Giọng nói đó lại từ từ cất lên, âm sắc nghe chừng như đang lo âu lắm,

-Sau khi anh tỉnh lại, mau cấp báo cho thầy Hữu biết về trận yểm sông Bạch Hạc. Nơi này âm khí đương rất thịnh, sợ rằng long mạch đã bị gián đoạn. Chỉ chưa đầy chục ngày nữa, những người có liên quan tới trận yểm đều sẽ bị âm tà ám hại, quấy phá, thậm chí là cả gia đình họ. Bản mệnh của anh sinh ra đã gắn liền với những việc tâm linh, kì dị, trận yểm Bạch Hạc lần này cũng chính là một trong những thứ kì quái bậc nhất mà anh phải đối mặt. Bởi lẽ, anh là một trong ba người được chọn, chỉ khi hội ngộ được đủ tam niên xuất thế thì trận yểm mới được phá bỏ, long mạch mới được hàn gắn. Mong anh sớm ngày hoàn thành được âm nghiệp, giờ đến lúc em phải đi, hẹn gặp lại anh tại Bạch Hạc.

Cơn mộng mị cứ thế mờ dần, tôi tỉnh dậy khi mặt trời đã đứng bóng, từng tầng mây xanh thẳm chen chúc nhau tạo thành một khối không gian đa chiều, bất tận. Mọi thứ đổ về dưới tầm mắt qua khung cửa sổ nhỏ bé, thực khiến cho con người ta cảm thấy nặng lòng, trống trải, hệt như sự vô đinh của những cánh chim trời lạc lõng. Thầy Hữu hối thúc tôi chuẩn bị đồ đạc, quãng đường từ Hữu Lũng trở về Nam Định như dài thêm cùng với sự lo toan của con người. Duy chỉ có anh Thuận, khuôn mặt anh ta vẫn nở rộ là những đường nét tươi nhuận, thỉnh thoảng điểm thêm vài ánh mắt đượm buồn thật thi vị. Về phần thầy Hữu, con người này bụng dạ chứa đầy những suy tính, từ khi nghe tôi thuật lại giấc mơ của mình, thầy Hữu cứ thả hồn đăm chiêu mãi vào thứ cảnh sắc ngoạn mục của núi rừng qua lăng khung cửa. Có lúc, thầy ngả người vào thành ghế, tay cầm điếu thuốc du lịch đã tàn hơi, miệng tự lẩm bẩm than thân trách phận.

Đoạn, chiếc xe bốn chỗ bất ngờ dừng lại, bác tài ra hiệu cho chúng tôi yên vị trên xe để tự mình xuống xem xét, kiểm tra. Theo như thầy Hữu thì lúc này chúng tôi đã đến bên bờ sông Châu Giang, khoảng cách tới đền Bảo Lộc cũng không còn xa, nếu như xe cộ gặp vấn đề thì hoàn toàn có thể tự túc được về phương tiện. Ba người chúng tôi trò chuyện hồi lâu mà vẫn chưa thấy bác tài lên xe. Nóng lòng, anh Thuận liền mở cửa xuống hỏi. Bấy giờ, bác tài luốn cuống, tay chân thoắt thoắn mà không được việc. Cuối cùng, đành gọi cả tôi và thầy Hữu xuống để nói chuyện,

-Mọi người xem như nào, xe cứ nổ ga là chết máy, khéo khi thầy Hữu phải thuê xe ôm cùng với hai đứa mà đi vào trong nhà đền thôi. Tôi lo xong xuôi việc sửa chữa thì sẽ gặp lại mấy người ở đấy sau.

Thầy Hữu im lặng trước lời đề nghị của bác tài, đoạn kỹ lưỡng dò xét vòng quanh chiếc xe đến mấy lần. Dường như, thầy Hữu đang có nhận định hoàn toàn khác về nguyên do dẫn đến việc xe hỏng. Chúng tôi nghỉ chân tại một quán nước ven đường, cách nơi chiếc xe chết máy không xa. Chủ quán là người đàn ông có khuôn mặt âu sầu, buồn bã, ánh mắt phần nào thiếu đi sự tự tin vào chính mình, Ngay cả khi chúng tôi bước vào, sự niềm nở của ông ta cũng không thể che đậy đi là được những đường nét cô đơn, độc quạnh. Thầy Hữu lễ phép chào hỏi, sau vài lời xã giao mang tính thường nhật, thầy Hữu liền đánh bạo,

-Xin hỏi bác ở dọc con đường này, tính từ chỗ cái xe của chúng đổ lại đến đây, nội trong vòng vài tháng, liệu có ai chết một cách bất đắc kỳ tử hay không?

Người đàn ông nghe thế thì giật mình, tay cầm cốc nước chè mà run lên bần bật, ông tả tỏ rõ vẻ sợ sệt trước những lời nói của thầy Hữu. Trước lúc định thần trở lại, người đàn ông này đảo mắt về phía bên phải một quãng rồi mới nói,

-Tôi không biết mấy người ở đâu đến, nhưng thật sự cách đây non hai tháng trời, quả là có một vụ khiến cho dân trong dân ngoài ở cái vùng này phải kinh động. Đấy, ngay cái chỗ các chú đang ngồi uống nước, ngày xưa tấp nập lắm, cứ độ hai giờ chiều là dân ở đây lũ lượt kéo nhau ra bán quán. Vì là đông người qua lại, quán nước lìu như tôi ít cũng phải được hai ba trăm một ngày, thế thì ai chả máu bán. Nhưng kể từ dạo có cái ông người Tàu chết giữa đường, chẳng còn ai dám vác xác đến đây để mà bày bàn bày ghế. Duy nhất có mỗi tôi chán đời, gia đình thì không, lấy hàng nước làm cái thú vui nên mới đánh bạo ra đây.

Anh Thuận hiếu kỳ, lập tức hỏi dồn người đàn ông nọ,

-Vậy cụ thể là như nào hả ông?

Người đàn ông xua tay, chậm rãi kể tiếp,

-Mấy chú cứ bình tĩnh, nhâm nhi chén chè đặc cho tỉnh táo con người rồi tôi sẽ kể tiếp. Số là như này, hôm ấy trời đất mịt mù, mây đen gió bão kéo đến như sắp mưa to, mấy người chúng tôi đang thu dọn đồ đạc để về nhà thì tự nhiên nghe thấy tiếng kêu gào rõ lớn. Nhưng kỳ lạ, ngôn ngữ của người này nghe qua đã biết là không phải dân ta, tôi lúc ấy buông đồ đạc xuống, chạy ra xem thì tá hỏa. Ba người đàn ông, hai xe máy, một người thì tỉnh táo nguyên vẹn, một người thì máu mồm máu mũi trào ra không ngừng. Người thứ ba thì hành động còn kì quặc hơn, anh ta quỳ gối hướng mặt về phía sông, hai tay chắp xuống khấn vái liên hồi, mồm lẩm bẩm mấy câu phồn ngữ tôi nghe cũng không hiểu. Sau đấy nhiều ngày, cứ đến độ hơn mười giờ tối, chúng tôi theo lệ dọn dẹp hàng quán, đầu tiên là mấy bà bán nước ở phía mạn trên gặp phải, sau đó thì đến tôi.

Anh Thuận dường như bị cuốn vào sự li kì của câu chuyện mà ông hàng nước thuật lại. Càng nghe, anh ta càng tỏ rõ là sự tập trung cao độ, dù chỉ là một phút nhỏ nhặt, anh Thuận cũng không thể rời mắt được khỏi được khẩu hình miệng của người đàn ông.

-Cũng không rõ là ma hay người, chúng tôi cứ xách đồ về đến đoạn mà mấy ông Tàu gặp tai nạn là y như rằng thấy có lão trung niên thất thiểu đi phía trước. Thỉnh thoảng, nó quay lại vẫy tay như muốn gọi mình, đến lần thứ ba mà nó không thấy mình đi sát lên là sẽ biến mất. Tôi gặp nhiều nên đâm ra đếch sợ, duy có đến một hôm mà tôi nhớ mãi, lúc đó phải chừng gần nửa đêm, tiết trời nóng bức nên đông khách ra ngồi thuốc nước lắm. Đến khi đã vẫn cuộc, mọi người ra về gần hết, tôi tranh thủ vừa dọn hàng vừa ăn cái bánh mỳ cho ấm bụng. Thế nào, tự nhiên lại có một người nam nhân, anh ta ăn mặc sang trọng, đầu tóc gọn gàng đến gọi nước. Tôi hôm ý kiếm cũng đủ rồi, đang dọn hàng nên đâm ra lười, đành phải từ chối không bán nữa. Cậu ta thấy thái độ của tôi như vậy thì liền cầm tờ tiền đặt ngay xuống bàn, nhưng các bác ạ, đấy là tiền âm phủ. Tôi quay đi quay lại thì đã không thấy cậu ta đâu nữa, tờ tiền trên bàn tự nhiên bốc cháy rồi hóa tro. Biết bị ma trêu, tôi vớ vội lấy bó hương trong làn mà đốt lên. Hôm ấy về nhà vừa đi vừa sợ, qua đến đoạn ông người Tàu chết thì thấy có vũng máu to tướng, tôi hoảng quá chạy thẳng một mạch. Sớm hôm sau sốt cao, phải nghỉ bán quán mất mấy ngày đấy.

Anh Thuận nghe đến đây thì dường như vẫn chưa được thỏa mãn, đoạn cố gắng đào sâu vào chi tiết của câu chuyện mà ông hàng nước kể,

-Vậy có rõ nguyên cớ nào mà người đàn ông ấy lại gặp nạn hay không hả bác?

Người bán quán lặng mình, ông ta tỏ vẻ trầm ngâm và bất định vào ngay trong chính ánh mắt của bản thân. Đoạn châm một bi thuốc lào, ông ta rít bằng hơi thật sâu, tiếng ông điếu ngân dài như muốn kéo con người ta vào cái thế giới huyễn hoặc, vô hình.

-Về cái nguyên do thì thật sự là tôi không dám chắc, đại khái thì hôm đấy có gần chục người lũ lượt kéo nhau tới đây, họ lập đàn lễ cúng bái linh đình cả đêm. Tôi vì ham cái thú náo nhiệt và cũng là do hiếu kỳ nên đành ở lại để phục vụ chè nước cho đoàn người ấy đến sáng. Ngồi xem lâu mà chẳng hiểu gì, tôi tóm một cậu thanh niên vào để hỏi chuyện cho rõ. Cậu này nói rằng đoàn của công ty cậu ta theo chân một vị đồng thầy đi cầu danh ở đền Bảo Lộc, ngang đến đây thì vị đồng thầy nhất quyết đòi xuống làm lễ. Nghe đâu, đồng thầy này nói rằng có một nhà địa lý người Hoa chết ở đó. Ông này vì muốn phá các huyệt kết long mạch của Trần triều, nên khi vừa đặt chân vào đất vương, bản thân lập tức gặp tai họa. Vong hồn của ông ta nặng nghiệp, cứ vất vưởng ở đây chứ không thể trở về được cố quốc. Thỉnh lên hỏi chuyện thì ông ta khai rằng, chốn Bạch Hạc xưa kia vốn dĩ bị nhà Nguyên bày trò trấn yểm, ngày nay thiên tượng đổi khác, linh khí triều về vùng ấy, long mạch như thể được hàn gắn, bản thân ông ta đã thu thập âm binh, đem về Bạch Hạc, bày trận vạn vong để ngăn cản linh khí phát vượng. Ba năm sau, khi quay trở lại đây, ông ta đã cùng hai người bạn tìm ra thêm được một huyệt cát ở vùng Nam Định, thế là họ bàn nhau sẽ dùng máu người để phá huyệt. Ai ngờ, cách đây ít hôm, khi ba người đó chuẩn bị hành sự thì bất ngờ gặp phải đại nạn, một người chết, hai người còn lại thì lập tức bỏ về nước. Giờ hồn phách của ông ta lưu lạc đất Nam, muốn về được cố quốc thì phải trông chờ vào cái gọi là tam niên xuất thế.

Mấy người chúng tôi nghe đến đây thì sửng sốt, ai nấy cũng tỏ rõ là sự bất ngờ trước lời nói của ông lão. Bắt được điều này, người bán quán không để chúng tôi phải đợi thêm, ông ta tiếp,

-Ấy đừng bất ngờ, câu chuyện vẫn còn tiếp nữa. Tam niên xuất thế chính là ba người đã được nhà Trần chấm lính bắt đồng. Tôi cũng không được biết rõ về danh tính của họ. Nhưng nghe đâu, lão người Tàu kia đã tìm ra tất thảy cả ba người này, hắn còn dắc tâm đánh bùa, yểm ngải để làm hại, không cho tam niên hoàn thành được chọn vẹn cái nghiệp quả, nhân duyên của họ với nhà Trần.

Thầy Hữu gấp gáp,

-Vậy bác có biết tên họ của người đàn ông đã chết ấy không?

Người bán quán suy nghĩ một hồi, đoạn nói,

-Tôi nghe nói là người Bắc Kinh, họ Cao, tên Thổ.

Chúng tôi cảm tạ thịnh tình của người hàng nước rồi cáo biệt. Trở lại bên cạnh chiếc xe, thầy Hữu cắm hai que nhang lên đầu xe, đoạn hướng mặt về phía bờ sông mà nói,

-Bấy lâu nay hóa ra người ngáng đường chúng tôi là ông, thật đáng đời cho kẻ coi thường hạo khí Nam Việt. Chúng tôi lấy nhân nghĩa để thắng hung tàn, lấy trí nhân để thay cường bạo, nếu như ông thật sự đã hối cải, tôi sẽ xin thỉnh ý Trần gia mà giúp cho ông được trở về cố quốc. Bằng không, Trần triều linh thiêng, chỉ sợ hồn phách của ông sẽ mãi mãi vất vưởng, ngàn kiếp không được siêu sinh.

Nói rồi thầy Hữu liền ra dấu cho bác tài lên xe, tiếng máy con bảy chỗ nổ giòn tan. Chúng tôi lập tức lên đường về đền Bảo Lộc, bác tài vì điều này mà trong lòng kinh hãi, thầy Hữu liền trấn an,

-Cậu không phải lo lắng, chẳng qua là nhân duyên, vong hồn này cố tình chặn xe chúng ta lại để nhờ người hàng nước gửi gắm câu chuyện. Đến thời điểm này, mọi thứ phần nào cũng đã rõ, chỉ còn lại trận chiến trên Bạch Hạc, hy vọng mọi thứ xuôi lọt. Còn cậu, cậu cứ lái xe cho tốt, tất thảy chẳng có gì là liên quan tới cậu, chớ có lo, chỉ có phong bì của tôi là đang đợi cậu sau chuyến này thôi.

Câu nói đùa của thầy Hữu làm bác tài phì cười. Thì ra, bấy lâu nay, từ những chuyện kì dị trong nhà tôi, cho đến việc yểm ngải hại mẹ con anh Thuận, tất cả đều do một tay Cao Thổ gây nên. Dẫu giờ, ông ta đã không còn ở trên dương thế, nhưng hậu quả về âm phần thì vẫn đang hiển hiện. Thoạt nhiên, qua lăng kính chiếu hậu, tôi thấy mờ nhạt có người đàn ông ăn mặc lịch thiệp, mắt hướng theo chiếc xe mà khuỵ gối quỳ lạy..

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Quẻ bói hầu tiên

Bấy giờ, trời đã về chiều, mây đen hùng đồ kéo đến che lấp đi ánh nhật nguyệt. Cảnh vật bốn bề trước mắt trở nên thật tiêu điều, ảm đạm. Thầy Hữu vội vã châm điếu du lịch, khói thuốc mờ nhạt lững lờ trong cơn mưa trông thực thi vị. Chúng tôi đứng nép về một bên trước cổng chào tam quan của đền Bảo Lộc, thầy Hữu đánh điện gọi cho Tử Thanh, khuôn mặt hết sức hồi hộp, lo lắng. Lần một, lần hai, Tử Thanh đều không bắt máy, thầy Hữu thấy vậy

thì lại càng sốt sắng hơn, đoạn lập tức ra hiệu cho chúng tôi đi vào sâu trong đền. Theo như thầy Hữu nói, đất này vốn dĩ là nơi phát tích của nhà Trần, việc đặt đền Bảo Lộc trên nền cũ có lẽ không chỉ đơn thuần với mục đích cúng bái. Nếu như xét theo hướng đi của dòng Châu Giang, kể từ đoạn huyện Mỹ Lộc ra đến cửa Hữu Bị, chắc chắn sẽ có những điểm long mạch tích tụ, thế đất trở nên vượng phát. Bởi lẽ, xét theo phong thuỷ, nước là nguồn dẫn của long mạch, nước tụ ở đâu, huyệt kết sẽ nằm ở đó, tuỳ theo sự to nhỏ khác nhau mà người ta sẽ định đoạt về ý nghĩa và lợi ích của huyệt. Phàm là các điểm giao nhau của những con sông, dòng chảy sẽ rất khó đoán. Trên mặt nổi, ta thường chỉ thấy nước chảy theo một đường thẳng, nhưng dưới lòng đất, con nước hoàn toàn có thể rẽ ngang, xiên trái, đâm phải, tuy chỉ kéo dài độ vài trăm mét, nhưng những điểm có sự thay đổi như vậy, tất cả đều mang lại một nguồn linh khí rất lớn. Việc xây nhà, đặt mộ, nếu có thể làm được các trên nền đất có huyệt nước ngầm chảy qua, công danh tiền tài ắt sẽ hoạch phát đến khôn cùng. Đền Bảo Lộc cũng dựa trên thuyết phong thuỷ ấy mà sắp đặt vị trí. Tuy rằng đền thờ ngày nay đã bị di dời vào phía bên trong, cách đền cũ chừng ba trăm mét, nhưng có lẽ, địa điểm hiện tại cũng đã có sự tính toán, kiểm tra kĩ lưỡng của những người biết về địa lý, phong thuỷ, thuộc dòng dõi nhà Trần. Chúng tôi vào đến sân chính của đền thờ, nơi này quả thật rộng lớn, trước mặt là đền chính thờ chủ Hưng Đạo Đại Vương, bên trái có chùa thờ Phật, bên phải là phủ thờ Mẫu, tất thảy đều được quây tụ lại thành một quần thể văn hoá tâm linh đồ sộ. Chúng tôi tiến gần chính điện thì bất ngờ thấy có sự lạ, tiếng người nữ nhân kêu gào vọng lại thực thảm thiết, nhân mạng đứng xem la liệt chật cứng mấy bên cửa. Phải khó lắm chúng tôi mới chen vào được bên trong. Bấy giờ, anh Thuận chẳng nói chẳng rằng, toàn thân bất động, ánh mắt kinh hãi nhìn thẳng về phía trước. Xem bộ dạng của anh ta thì sự việc lúc này ắt hẳn là rất quái dị. Đánh mắt theo anh Thuận, tôi bất ngờ cả kinh khi thấy ngay trên chiếu hầu, dưới ban thờ lớn đặt bài vị gỗ sơn thếp vàng. Một người đàn bà đầu tóc rũ rượi, quần áo xộc xệch, cánh tay nổi lên chằng chịt là những vết cào xé. Kì lạ hơn, nữ nhân này cứ lăn qua lăn lại trước ban thờ, có lúc lại quỳ đầu dập lậy, lúc thì lại lấy tay đấm thùm thụp vào thân thể. Bất giác, anh Thuận hô hoán sang phía thầy Hữu,

-Thầy Hữu, là mẹ cháu, mẹ cháu đấy.

Thầy Hữu ở kế bên hình như đã biết được điều này, đoạn đảo mắt xung quanh một vòng rồi từ từ tiến lại gần bên chiếu hầu. Mấy người ở đó thấy vậy thì định can ngăn, có người cho rằng đây là hiện tượng cơ hành, phàm là những người hợp căn hợp số với cửa thánh, khi đến đền phủ đa phần hành động đều trở nên kì quặc, khó hiểu. Phải là thầy cao tay lắm thì mới xin tha cho được, bằng không thì chỉ có nước dồ dại. Anh Thuận nghe được những lời đó thì lại càng lo lắng, anh ta toan lao vào đỡ mẹ dậy thì liền lúc có một bàn tay từ phía sau giữ chặt anh ta lại, không ai khác, đó chính là Tử Thanh.

-Để thầy Hữu lo, cậu lao vào là hại mẹ cậu đấy thôi.

Sự xuất hiện bất ngờ của Tử Thanh như đánh thức anh Thuận dậy giữa cơn bấn loạn. Ba người chúng tôi bấy giờ tập trung cao độ vào những hành động của thầy Hữu trên chiếu hầu. Thoạt, gió trời nổi lên như bạo vũ, đèn điện trong đền chập choạng, khoảnh khắc giao nhau giữa canh sáng và canh tối cũng đủ làm con người ta thất kinh. Lúc ấy, chỉ còn lại duy nhất là thứ ánh sáng bập bùng từ mấy ngọn đèn dầu, nhà đền chìm vào quang cảnh thật khác thường. Dưới nền màu vàng vọt xưa cũ, những vật phẩm được bày biện trong gian phòng như đương sống dậy. Từ những đường nét trạm trổ rồng phượng trên các cột gỗ, cho đến những tấm bảng sắc phong linh thần đồ sộ, tất thảy đều đang được hiện hữu một cách rõ rệt, quả là đượm hồn và thi vị. Đoạn, trong cơn mù mịt của cuồng phong, có tiếng người dội lại từ trên cao, âm sắc lọt qua mấy cánh cửa mà đổ dồn vào trong chính điện.

-Đất vương thần sinh khí vẫn còn đây, cửa thần tử há để quỷ xâm phạm. Nay nhân nghĩa ta xét còn duyên nghiệp, kiếp phù sinh lấy công trạng chuộc thân.

Giọng nói vang vọng trong không gian nghe thực kiêu hùng. Chỉ trong giây lát, mây đen đã tan đi, gió lớn đã ngừng thổi, đèn điện xung quanh lại trang hoàng lên nhà đền một màu sắc tươi mới, diễm lệ. Bấy giờ, chúng tôi mới thấy rõ được hình ảnh của cô Trà, người đàn bà chất phát vô tình bị cuốn vào vòng xoáy của tâm linh. Thật thương tâm cho cảnh thân tàn, ma dại. Về phần thầy Hữu, người ta hoàn toàn có thể bắt gặp được là những hành động kì quặc, khó hiểu. Một tay thầy cầm chặt tấm vải ngũ sắc dài chừng nửa mét, một tay lại cầm que nhang còn đương cháy dở. Đoạn thầy Hữu dung đầu nhang chấm hai chấm nhỏ ở đuôi của tấm vải. Kế đó, thầy Hữu dùng tấm vải cuốn chặt quanh bụng của cô Trà. Chỉ trong chớp mắt, cô Trà lập tức đứng dậy như người bình thường, có điều, cặp mắt của cô thì lại vô hồn, bất định, rất khó để diễn tả. Thầy Hữu bấy giờ vội vàng thỉnh một ngọn đèn dầu ở trên chính ban xuống. Ngay khi ngọn lửa trong bầu thủy tinh cháy lên đến giữ dội, thầy Hữu lập tức di chuyển ra phía bên ngoài, hướng thẳng về cổng chào tam quan của Bảo Lộc. Bất giác, cô Trà cũng theo chân của thầy Hữu mà đi ra ngoài, chúng tôi thấy sự lạ như vậy thì cũng khó lòng mà đứng yên cho được. Khi vừa ra đến cổng tam quan, bầu thủy tinh trên ngọn đèn dầu bất ngờ vỡ toang, cô Trà sau đó thì ngã gục xuống. Thầy Hữu lúc này nhanh nhẹn bắt quyết, lấy hai lòng bàn tay của mình chụm lại rồi đánh mạnh vào lưng cô Trà, đoạn hô,

-Nhập xác

Người cô Trà lập tức rung lên bần bật, ánh mắt chằng chịt là những tia đỏ trông rất kinh dị. Anh Thuận đứng kế bên vì không kìm được lòng nên đành quỳ xuống van xin để thầy Hữu cứu mẹ. Chàng thanh niên can trường, sắt đá, bản thân đã trải qua muôn vàn những phong trần, khó khăn, nay vì tình mẫu tử mà hai dòng lệ lại trực trào, quả thật khiến cho con người phải cảm động.

-Đỡ mẹ cậu dậy, phía trước có một quán trọ, ta đã thuê sẵn phòng, thằng Đoan cũng đang ở đó.

Tử Thanh nói rồi liền quay sang bên phía thầy Hữu, hai người này cùng anh Thuận dìu cô Trà đi vào quán trọ cách đền tam quan chỉ hơn chục mét. Ngồi trong gian phòng chật hẹp, anh Đoan và cô Trà đang nằm li bì trên một chiếc giường gỗ đã có phần mục rũa, bốn người chúng tôi quây quần trên manh chiếu cói, thầy Hữu liên tục đốt thuốc để trấn tĩnh lại tinh thần. Anh Thuận lúc bấy giờ mới mở lời,

-Vậy mẹ cháu và thằng Đoan bây giờ nên tính thế nào hả thầy?

Thầy Hữu trầm ngâm một hồi, ánh mắt nhìn ra bên ngoài hiên cửa mà thực não nề,

-Như về thằng Đoan thì chúng ta đã có thể tạm thời yên tâm, hiện tại cơ thể của nó sẽ dần dần bình phục sau lần phá ngải trước. Còn về cái Trà, điều này ta vẫn còn đang băn khoăn, mọi chuyện xảy ra hôm nay thực bất ngờ quá. Tử Thanh, cậu nói rõ sự tình xem sao?

Tử Thanh nghe thế thì liền đáp,

-Sở dĩ khi mới đến đây, cô Trà và thằng Đoan đều đương có sự tỉnh táo về mặt thần thức. Cô Trà vì nghe được sự linh ứng của Trần triều trong việc trừ tà sát quỷ nên một mực đòi vào bên trong để yết bái linh thần. Tôi ban đầu cũng có can ngăn, nhưng bản thân thực chất lại muốn đánh liều một phen xem sao, biết đâu có thể cứu giúp được cô Trà sớm hơn. Ấy vậy mà ai ngờ, khi chúng tôi bắt đầu đặt chân vào chính điện, cô Trà lại nói rằng cảm thấy hai bên bả vai bị đè nặng, biết có sự lạ, tôi bèn để cô Trà tùy nghi hành sự một mình dưới đền Bảo Lộc. Mặt khác, tôi ngược ra phía ngoài để tìm đường lên đền Khải Thánh, xin quẻ nhờ Vương thánh chỉ điểm. Lúc mọi việc xong xuôi, tôi trở lại dưới này thì vừa hay bắt gặp mấy người và sự kiện kì dị của cô Trà.

Thầy Hữu nghe Tử Thanh nói đến đây thì liền cắt lời. Giường như trong việc này cũng có một phần sơ xuất của Tử Thanh nên cô Trà mới phải lâm vào cảnh hoạn nạn. -Việc để cái Trà đi vào đền Bảo Lộc đã là một sự nguy hiểm mà ngay cả bản thân ta cũng không thể lường trước được. Lần này xảy ra sự việc như trên nguyên do ắt hẳn nằm ở sự hỗn loạn âm dương trong người của cái Trà, âm thịnh, dương suy, hồn phách của vong ngải đã đạt vượt ngưỡng dòng dương khí đương chảy trong con người. Chính vì thế, khi bước vào đền phủ, thánh nhân lập tức trục vong trục quỷ ra khỏi tiền đường. Nhưng ngặt nỗi, vì vong quỷ này và bản thân của cái Trà được tồn tại song hành với nhau, âm dương có sự bổ trợ để cân bằng giữa hai phía. Nếu như liền lúc trục xuất vong quỷ ra ngoài, sự mất cân bằng về âm trong người cái Trà sẽ gây ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, thậm chí là tánh mạng. Nên suy cho cùng, câu nói "kiếp phù sinh lấy công trạng chuộc thân", ắt hẳn muốn ám chỉ đến việc phá hận ngải. Đối với quỷ thần, nhân sinh luôn được đong đếm, cân nhắc giữa hai chữ cho và nhận. Muốn được cửa thần phù cứu giúp, bản thân ta phải đánh đổi bằng một công trạng hoặc một thành tích nhất định. Có công thì mới có thưởng, ấy được gọi sự là công bằng, không ai hơn ai, không ai nợ ai, tất thảy đều được quy về cán cân của nhân sinh, duyên nghiệp. Tử Thanh, cậu thử nói xem ban nãy bốc quẻ nên luận giải như nào?

-Quẻ này muốn chúng ta hầu bóng.

Thầy Hữu giường như không mấy bất ngờ trước sự việc này. Đoạn hỏi kĩ,

-Hầu bóng sao, ta cũng đã đoán biết được điều đó, chỉ là không rõ được chi tiết tường tận, cậu thử cứ nói tiếp xem.

Tử Thanh bấm độn, cậu ta đưa ánh mắt nhìn ra phía bên ngoài như thể đang đắn đo lắm,

-Giá hầu lần này phải được thực hiện vào đầu giờ sửu, chỉ hầu duy nhất một người, không cần đàn lễ trang nghiêm, cầu kì.

Thầy Hữu sốt sắng,

-Ý cậu muốn nhắc đến là vị nào?

Lời nói có phần gấp gáp của thầy Hữu khiến cho Tử Thanh chột dạ, giường như cậu ta đương muốn chấn tĩnh lại chính bản thân mình.

-Giá Trần triều, Đệ Nhị Vương Cô.

Bầu không khí lúc bấy giờ trở nên nặng nề, mấy người chúng tôi nhìn nhau, ai nấy cũng giữ cho mình một trạng thái của sự lo lắng, bất an. Thầy Hữu, một người thông hiểu học thuật, nhưng khi nghe qua lời nói của Tử Thanh thì lại có phần do dự, cân nhắc, ắt hẳn trong cuộc trò chuyện này có ẩn chứa nội tình. Đoạn thầy Hữu châm vội lấy điếu thuốc, giường như cái thứ á phiện bình dân này biết cách để làm cho suy nghĩ của con người ta được chậm lại. Thầy Hữu nói,

-Vương Cô Đệ Nhị là một giá hầu rất khó, bản thân ta cũng chưa từng thực hiện qua bao giờ. Hơn nữa, lúc này để tìm được hai người hầu dâng, được cung văn, được khăn chầu, áo ngự thì đúng là khó quá.

Tình hình lúc này ngày một bế tắc, tuy rằng đã có đường đi nước bước tiếp theo, nhưng chúng tôi vẫn rất khó để tìm ra được một đối sách có thể cân bằng giữa mọi chuyện. Nhưng cổ nhân vốn có câu, tuỳ cơ ứng biến, thầy Hữu lúc này cho rằng sự việc đã đến lúc cấp bách, dù khó khăn, thiếu thốn thì cũng vẫn phải làm.

-Trong đạo Mẫu, người ta thường vẫn hay truyền miệng, sạch sành sanh thì mới được manh áo đỏ, chưa kể đến rằng phật thánh chứng tâm chứ không hề chứng lễ. Lần này đành nhờ Tử Thanh đứng lễ hầu giá Vương Cô Đệ Nhị, ta sẽ làm người dâng đối. Đàn mãn chắc có lẽ chắc không cần thịnh soạn, chỉ cần hợp tình hợp lý với giá hầu Vương Cô là được. Khăn chầu áo ngự ta nghĩ không khó, thành Nam là đất Vương thần, đền to phủ lớn lại nhiều, việc mua bán đồ đạc phục vụ nghi thức hầu bóng vốn chẳng thiếu thốn.

Chúng tôi triển khai công việc theo dự định của thầy Hữu, cũng phải đến gần khuya thì Tử Thanh và bác tài mới đi mượn được bộ khăn chầu áo ngự giá Vương Cô về. May thay, người thủ nhang của đền Bảo Lộc khi ấy lại có sự quen biết với bác tài, người này tình nguyện giúp đỡ chúng tôi về việc trải chiếu hầu đêm ngay trên sân chính tước cửa đền. Chưa hết, người đàn ông này còn ngỏ ý muốn được tham gia vấn hầu, vì sự hiếu kỳ của ông ta đối với cách làm mà chúng tôi đã nói, nên bản thân đã quyết định rủ thêm một người bạn già đến để hỗ trợ. Một người gõ phách, hát văn, một người chơi sáo trúc và đàn nhị. Tất thẩy như vậy đã là tương đối so với ý nguyện ban đầu của thầy Hữu.

Đêm ấy, cuối giờ tý, trăng lên cao chót vót tận đỉnh đầu, cảnh sắc trước nhà đền vô tình trở nên lung linh, huyền ảo. Những đường nét trạm trở rồng phượng trong quần thể kiến trúc Bảo Lộc như được cách điệu, sống động bởi thứ ánh sáng nguyệt quang thật đượm hồn. Tiếng gió nhè nhẹ quây quần lại bên cạnh chỗ chúng tôi, nó khiến cho thần thức của con người được sảng khoái, được minh mẫn hơn bao giờ hết. Thầy Hữu bấy giờ đương mải bầy biện, bố trí những đồ vàng mã ra xung quanh, nhìn đàn lễ đơn điệu chỉ có mâm xôi gà, vài cái hình nhân, lác đác là những mâm tiền vàng chồng chéo thực khiến cho con người ta phải cảm thấy chạnh lòng. Ít có vấn hầu nào ở thuở này mà lại thiếu thốn đến trăm đường như vậy. Thầy Hữu cẩn trọng đếm từng hình nhân giấy một, đoạn gọi Tử Thanh lại, hai người này tranh luận một hồi, cũng không nghe rõ rằng nói gì, chỉ thấy khuôn mặt của thầy Hữu rất buồn bã. Hình như, Tử Thanh lúc đó có nhắc đến vấn đề tên tuổi,

-Thôi thì đã là ý trời, thầy cứ ghi tên tuổi của ta vào đấy, hậu quả ra sao ta sẽ tự mình gánh chịu. Bản thân ta cùng mọi người đi được tới đây cũng đã là

một sự thành công vượt ngoài vận số rồi.

Thầy Hữu vẻ mặt buồn bã, giường như cuộc tranh luận với Tử Thanh có điều gì đó không ổn. Hai người này quay trở lại chiếu hầu, thầy Hữu cố ý sắp đặt một ban thờ nho nhỏ với đầy đủ hương hoa, đèn nhang, chính giữa là một tấm bài vị bằng gỗ có ghi mực tàu, màu sắc vẫn còn rất tươi mới. Tử Thanh ngồi xuống chính giữa chiếu, cậu ta bấy giờ đã khoác lên mình một bộ quần áo mà thầy Hữu gọi là phù hợp với giá hầu của Vương Cô Đệ Nhị. Thứ trang phục này lấy tông màu chủ đạo là sắc vàng tươi, chính giữa có thêu hình phượng rất cầu kì, chân áo còn điểm thêm vài nét của thứ hương sắc mây trời trông thực bắt mắt. Đoạn thầy Hữu cẩn thận đội chiếc khăn xếp có điểm châm ngọc lên đầu của Tử Thanh. Đúng lúc này, hai người ở bên ngoài bắt đầu gõ phách, thổi sáo, tiếng hát văn trầm bổng bay vào không gian đêm trường như mang lại cho con người ta một trạng thái vô cùng lạ kì, thứ cảm giác có lẽ chỉ tồn tại trong những hình ảnh mang tính hoài cổ.

-Trên toà vàng công ơn tiên thánh, dưới điện tiền phụng thỉnh Vương Cô. Tối linh thiên hạ được nhờ, dấu thiêng ghi để phụng thờ khói hương.

Cung văn dâng ý đến đây thì Tử Thanh tay cầm hai que nhang, cậu ta vái ba vái trước ban thờ, đoạn vái sang bên trái một lần, bên phải một lần, hành động xem ra thực rất đẹp mắt. Thế rồi, cậu ta đứng lên, toàn thân lùi lại phía sau hai bước. Tại đây, cậu ta xoè thẳng bàn tay của mình mà đưa lên cao. Ngay sau đó, Tử Thanh tiến về phía trước ba bước, cậu ta quỳ gối lậy trước bài vị gỗ một hồi. Thầy Hữu thấy thế thì liền châm một bó nhang lớn, đưa vào tay của Tử Thanh, hành động rất cung kính không hề giống như cách ứng xử với một người nhỏ tuổi. Tử Thanh một tay nhận lấy bó nhang từ phía thầy Hữu, một tay thì lại chắp lấy hai ngón mà điểm nét xung quanh bó nhang, hành động tựa hồ như đang viết chữ. Việc xong, cậu ta lùi lại mấy bước, tay cầm bó nhang đương cháy phập phùng mà đưa vào không trung. Thỉnh thoảng, cậu ta hô lên mấy tiếng nghe thực oai hùng.

-Bạch Đằng nổi trận giao phong, quân thù bỏ xác giữa dòng trường giang. Bá Linh quỳ gối quy hàng, Vương Cô dẹp hết Phạm Nhan đẳng tà.

Cung văn tấu nhạc ngày một thêm dồn dập, Tử Thanh lúc này trên tay đương cầm một kì lệnh ngũ sắc, một thanh kiếm bản dài, bóng loáng. Cậu ta đưa kiếm lên ngang ngực, tung cờ về phía sau, toàn thân uyển chuyển trong từng hành động, điệu bộ hệt như một vị dũng tướng đương xông trận. Lát sau, Tử Thanh trao lại khí giới và kì lệnh cho thầy Hữu, cậu ta ngồi xuống trước ban thờ, khuôn mặt có đến vài phần cương nghị. Giữa lúc cảnh khuya đang son sắc, thầy Hữu rót liền ba chén rượu lớn, đoạn đặt vào lòng bàn tay mà đưa sang phía Tử Thanh. Miệng nói,

-Con tấu lậy cô muôn trùng bách bái, nhất tâm con nhất tưởng, nhất dạ lại nhất cầu, ghế cô thanh đồng một long một dạ, chí nguyện tâm thành, hôm nay được bắc ghế cô ngồi bắc ngôi cô ngự, cô nhận đồng thương đồng nhận lính thương lính, cô lệch kê méo nắn, ấm cửa lửa sang để ghế cô được hai chữ vuông tròn, cầu được như ý nguyện được tòng tâm đầu năm chí giữa nửa năm về cuối chín tháng đông ba tháng ngà. Thanh đồng học pháp nên pháp học thuật thông thuật, bốn mùa xuân hạ thu đông hầu vai các thánh. Cô ban danh ban diện cho ghế của cô, cho huynh đệ tứ phương trăm họ về khâm trực cửa cô được đắc lễ đắc bái, đắc lộc đắc tài, chu viên hoàn hảo mười phân vẹn mười. Lậy cô.

Tử Thanh bấy giờ nhấp một chung rượu, miệng cười tựa như xuân sắc của muôn hoa,

-Ta Trần Triều, Đệ Nhị Vương Cô, Đại Hoàng công chúa chính cung. Vậy là nay đã đủ được tam niên xuất thế rồi nhỉ. Ta có lời ban khen cho thanh đồng của ta nhất tâm tưởng, vạn tâm cầu, trên thì nhớ tới hồng ân trời biển của chư vị phật thánh chúa tiên, của cửa đình thần tam tứ phủ cha con cô. Dưới lại tỏ lòng trung nghĩa một dạ một mực vì đạo vì đời. Nay lại không quản đường xá xa xôi, nhất tâm về yết bái dưới bản đền Bảo Lộc nơi chốn tổ của Trần Triều thần vương. Chưa kể còn thiết lập được đàn tràng trên chay dưới mặn kính trình cửa thiên địa đất trời, phát tấu biểu quan kính tiến ngũ phương sứ giả. Quà lễ ngày hôm nay sẽ được đưa về cửa lục bộ thượng từ Trần Triều của cha con cô. Ta chứng minh công đức cho pháp sự pháp sư, tờ vàng cánh sớ minh bạch rạch ròi văn hay chữ tốt chí nguyện tâm thành. Nay ta giáng đàn giáng lễ nhập bóng gia phong. Ta cho thần khí được vào tay, lại cho thao thao chư vị binh hùng của ta đi theo đến cửa tam giang Bạch Hạch mà phá trận quỷ vong, để thơm danh nức tiếng muôn đời tam niên xuất thế.

Thầy Hữ vẻ mặt hồ hởi, đoạn vái lạy ba vái. Thầy tâu,

-Cô ở trên cô soi rõ tỏ tường, nay nhân mạng tổn vong, nữ nhân thất thế, người quỷ bất phân. Lại có thần kiếm bảo vương trừ tà sát quỷ thỉnh cô ngự giá phá giải hận vong, cứu lấy nhân mạng.

Tử Thanh cười lớn một tiếng, hai tay vỗ xuống đất nghe thực mạnh bạo,

-Xưa nay Trần Triều oai linh một cõi, kẻ tốt luận công kẻ gian luận tội, minh minh bạc bạch như vậy sao có thể ưu ái được cho bất kì một ai. Nay ta đảm bảo tánh mạng cho nữ nhân kia, cho vong hận vong được yên ổn, chỉ cần tam niên xuất thế nhất tâm nhất dạ phá trận bạch đại công cáo thành, ta tự khắc báo cho cách mà hoá giải bùa yểm. Ta hạ lệch cấp thiết cho tất thầy nhân mạng mau mau cùng âm tướng Trần Triều đi về Bạch Hạc để đẩy lùi gian nguy, trả lại linh khí vạn năm cho đất Nam Việt.

Tử Thanh bấy giờ toàn thân như nhẹ bẫng, anh ta nhắm nghiền hai mắt, toàn thân hơi ngả ra phía sau mà xoay đảo liên hồi. Thầy Hữu thấy thế thì liền ra hiệu cho chúng tôi váy lậy. Cung văn bên ngoài tấu lên khúc nhạc nghe thật vui tai,

-Trần Triều Kiếp Bạc linh từ, Thiên Trường Mỹ Lộc phụng thờ khói hương. Chí Linh ghi lại dấu thiêng, sử xanh còn để lưu truyền đời sau. Bắc Nam đôi xứ đảo cầu, Vương Cô bảo hộ bền lâu muôn đời.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tự Truyện Tâm Linh - Nghiệp Âm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.